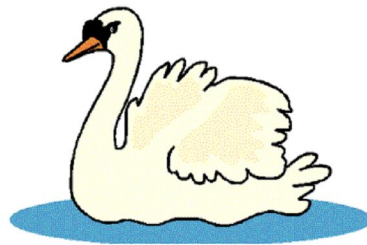

*David
And
Odetta*

דוד ואודטה

זאב בר אילן
By Zeev Bar-Ilan

הרומן הזה הוא פיקציה. השמות והדמויות בספר הם פרי המצאה של הסופר וכל דמיון לבני אדם, חיים, או מתים, יכול להיות מקרי מלבד. כל הזכויות שמורות ©

דוד ואודטה

פרק ראשון

דוד קרי התרווח במושב הקטיפתי האדום של כיסא התיאטרון שלו. הוא עצם את עיניו והתמסר כולו לשמע הצלילים הנהדרים שבקעו מכינורו של הכנר הישראלי הנודע ברחבי העולם, גיל שחם. התזמורת הפילהרמונית הישראלית, בניצוחו של דניאל ברניבאום, ניגנה את הקונצרט לכינור של צ'קובסקי. דוד לחץ קלות את ידה של אודטה שישבה לצדו ונתן בה מבט משמעותי. שניהם היו מוזמנים לקונצרט החגיגי הזה שהתקיים באחד היכלים המפוארים ביותר בלונדון, האלברט הול. אהבתו של דוד למוסיקה נבעה ממשפחתו; שני הוריו היו אוהבי מוסיקה מושבעים ולקחו את דוד אתם לאולמי הקונצרטים החל מגיל קטן. גם בבית היה להם מערכת סטריאו משוכללת, כך שהוא היה כל הזמן תחת ההשפעה של מוסיקה קלאסית יפה ואיכותית. אביו השמיע את השקפתו לעיתים קרובות בנדון: "מוסיקה, היא כמו אוכל; התבשילים שאדם אוכל והריחות שהוא מריח, והצלילים שהוא שומע בבית הוריו, אלה הדברים שבטח יאהב אותם גם בגיל מבוגר." כשהקונצרט נגמר, הקהל הלבוש בהידור קם על רגלו והריע ממושכות למבצעים וביקש עוד, ועוד הדרנים.

אודטה ברנרד הייתה שותפה החדשה של דוד במבצע של 'סקר העובדות' באירופה לגבי היזמה האמריקאית של שלום במזרח התיכון, בין הישראלים ולפלשתינים וכל העניינים הקשורים לעסקת 'מפת הדרכים' שניהם היו סטודנטים, בוגרי הפקולטה במגמה של מדעי המדינה וקשרי החוץ. שליחותם העתידית כללה ביקורים בחוגים ממשלתיים, ראיונות עם עיתונאים ועם אנשי ציבור, וגם עם סתם בני אדם ברחובות. שניהם נבחרו למשימה הזאת, לבקשת משרד החוץ הישראלי, על ידי ועדות העוסקות בענייני חוץ באוניברסיטאות של חיפה ובאר שבע.

לפני נסיעתם שניהם הוזמנו ללשכתו של מנהל המבצע, מר שמואל שנברג. האיש הזהיר אותם להימנע, ככל האפשר, מויכוחים פוליטיים, חילוקי דעות קולניים וכולו, עם כל המרואיינים שלהם, ובמיוחד עם אנשים ברחוב. "אתם לעולם לא תדעו עם מי יש לכם עסק, ועלולים להסתבך בצרות גדולות. תשאלו רק שאלות פשוטות, אין צורך בשמות, תרשמו את התשובות ואת הערותיכם. קצר וקולע. האם הבהרתי את עצמי ברור?" שאל שנברג "ברור בהחלט" השיב דוד. "גם לי דברייך מובנים" חזרה אודטה. "אז", הוא הושיט להם את ידו לפרידה "אני מאחל לכם נסיעה נעימה, ותחזרו אלינו במהרה שלמים ובריאים."

*

דוד היה סטודנט חרוץ ומוכשר בצורה יוצאת מן הכלל, מי שהיה בדעתו להשיג בסוף לימודיו משרה חשוב ומכובד במשרד החוץ בממשלה. "שאיפה נשגבת למדי", הוא הודה לעצמו, אך אומרים "רצון חזק הוא חצי הצלחה." הוא היה צעיר יפה תואר, בעל הופעה מרשימה עם נימוסים נעימים. היו לו שערות חומות כהות מסודרות ועיניים חומות עמוקות. הוא גם היה גבר בעל גוף שרירי ובנוי כהלכה. עם כל התכונות הטובות האלה הוא לא היה צריך להתאמץ הרבה כדי להשיג את תשומת ליבן של הנשים. משפחתו, בעלת האמצעים מרמת גן, יכלה בקלות לאפשר לו להשלים את לימודיו באוניברסיטה, ובנוסף, מכיוון שהוא הצטיין באופן יוצא מן הכלל בלימודיו, הוא גם נהנה מהטבות שונות שהוענקו לו מהאוניברסיטה. דרכו לעשות קריירה הייתה סלולה, ועכשיו השליחות הזאת לאירופה תוסיף לכך נדבך חשוב. אחד הקריטריונים של האוניברסיטה לבחירת אנשים לשליחות הזאת הייתה ידיעת שפות זרות, ובמיוחד צרפתית ואנגלית, ולדוד הייתה שליטה טובה בשתיהן.

הוא היה מאושר מאוד לפגוש את אודטה, שותפתו החדשה מחיפה. אודטה, בחורה נאה, פקחית וחרוצה, דמתה באופן מדהים לכוכת סרטים ההוליוודית, סנדרה בולוק. הם לא הכירו זה את זה באופן אישי לפני כן, אך כשהם נפגשו בפעם הראשונה בשדה התעופה, מיד נוצרה ביניהם משיכה הדדית, והכימיה בין השנים הבטיחה חברות טובה... אולי גם קשרי אהבה.

ביום נסיעתם, אחרי הצהריים ביום חם ולח בחודש יולי, הם נפרדו בשדה התעופה של בן גוריון, פרידה לבבית מהוריהם, קרוביהם ומכריהם. אחר מכן הם עלו על גרם המדרגות של המטוס האירבוס הענקי של חברת אל-על והתיישבו בקומותיהם המיועדים בשבילים. שניהם לבשו בגדי קיץ קלים, חולצות לבנות, מכנסיים ונעליים שחורות. "שמעתי בחדשות שהחזאי אמר שצפויים שמיים מעוננים מעל לונדון, עם סיכויים לגשמים," העירה אודטה "וכמובן את דואגת, נכון?" "שאל דוד "לא כל כך," השיבה אודטה, "רק רציתי לעדכן אותך בקשר למזג האוויר הצפוי לנו באנגליה, אך לשם יתר בטחון לקחתי אותי את זה." היא התכופפה והוציאה מהתיק היד שלה מטריה מתקפלת. "טוב שחשבת על כך, באנגליה מטריה היא מצרך חיוני. גם את שלי לקחתי, אך היא מאוכסנת עם יתר חפציי במזוודות. אך, הוא הוסיף בקריצה שובבה "חושבני שמטריה אחת בהחלט תספיק לנשינו..." "אוקי, לפיכך נוכל להיות יותר קרובים זה לזו, מה אתה אומר?" היא שאלה באירוניה "ללא שום ספק" באה תשובתו. שניהם פרצו בצחוק.

המטוס הכבד התחיל לנוע ונסע לאיטו עד שהגיע למסלול ההמראה, ואז התחיל תוך הרצת מנועים רעשני לנוע קדימה במהירות, ובצברו יותר ויותר תאוצה הוא החל להמריא. אודטה שישבה קרוב לחלון הסתכלה החוצה וראתה איך שהמטוס טיפס לשחקים יותר ויותר גבוה, כשהוא עוזב מאחוריו את אזורי השכונות של תל אביב ולוקח את דרכו אל האופק הפתוח, אל התכלת של הים התיכון. הלחץ באוזני אודטה גבר והיא אטמה את אוזניה תוך הרגשת כאב חד. "האם זאת טיסתך הראשונה?" שאל דוד "לא, אבל אוזניי מאוד רגישות לשינוי פתאומי של הגבהים, איך שלך?" "לי אין בעיות" השיב דוד. "אתה יודע, זה מעניין איך אנשים שונים מגיבים בצורה שונה על אותה התופעה פיזיולוגית," העירה אודטה "את בהחלט צודקת. האל לא ברא אותנו שווים." "לא ידעתי שאתה בעל אמונה דתית." "לא, אינני בעל אמונות!" "אז למה אמרת אלוהים?" "זה רק צורת דיבור שלי" אודטה נתנה בו מבט של תמיהה. "אתה יודע שבתורה כתוב "אל תיקח את שם האלוהים לשווא על שפתותיך." "אך, המומחית הקטנה שלי לתורה, אז גם אני לא ידעתי שאת דתייה." "גם אני לא, אך זו אך אלה דברים ידועים." הם שוב צחקו. אחר כך עברו לשוחח בניהם על האוניברסיטאות שלהם. "אולי ספר לי יותר על הקמפוס שלכם בבאר שבע," אמרה אודטה "אני ביקרתי שם לפני כארבע שנים, בערך בזמן שהתחלתי ללמוד באוניברסיטה. האם השתנו שם דברים מאז?" "בהחלט, והרבה," השיב דוד "מאז שפרופסור אבישי ברורמן התמנה לנשיא, הכל השתנה לטובה. הוא כעין בולדוזר ועושה מאמצים רבים, ככל יכולתו כדי לקדם את האוניברסיטה; פקולטות ומעבדות חדשות נבנו ורמת הלימודים עלתה מאוד. הספרייה שלנו עברה למחשוב כללי, ולסטודנטים יש גישה מיידית לכל חומר שהם חפצים בו. לרשותם עומדים תמיד עשרות מחשבים, מכונות צילום ומדפסות. גם הקמפוס עצמו התפתח יפה. ישנם לפחות ארבעה מזנונים, בתי קפה וגם הוקמה מסעדה גדולה, היכן שהסטודנטים יכולים לקבל ארוחות טעימות במחירים סבירים מאוד. ישנם גם מכוני ספורט שונים, החל מחדרי כושר, אולמות למשחקי כדור סל וכדור אף. גם בריכות שחייה שפתוחות בכל העונות. גם הסביבה השתנתה לטובה; בשטחים גדולים של הקמפוס נשתלו דשאים ועצים חדשים. בקיצור הקמפוס שלנו נהפכה לאחרונה עיר בפני עצמה, והיא תורמת הרבה לרמה התרבותית של העיר באר שבע. אז זה הוא זה בערך, ומה עם הקמפוס שלכם בחיפה?" אני חושבת שהמצב גם אצלנו פחות, או יותר דומה," היא העירה "הייתה התפתחות רבה בכל התחומים במשך השנים, אך זה למרות התקציבים הממשלתיים הצנועים. לא היינו מגעים רחוק ללא תמיכתם של תורמים עשירים ובעלי לב ציוני חם מכל העולם." "נכון מאוד." הסכים אתה דוד "חושבני בעת שנחזור לישראל עלינו לקיים ביקורים הדדיים, כל אחד בקמפוס של השני." "אין שום בעיה." ענתה אודטה.

דיילת חנינית ובעלת גזרה יפה ניגשה אליהם עם לוח התפריט לארוחה. כל אחד בחר לפי טעמו, וכשהאוכל הוגש להם הם סעדו את ליבם בתאבון רב. לאחר סיום הארוחה השיחות בניהם התמעטו ושניהם נרדמו. אחרי שהתעוררו דוד שאל את אודטה "איך את מרגישה? עדיין יש לך כאבים באוזניים?" "תודה, כבר לא, אמרתי לך שזה קורה אצלי בעת ההמראות והנחיתות במטוס." "את נוסעת הרבה?" "לא, זאת טיסתי הרביעית, ושלך?" "הבה נראה, אם אני לא טועה, אז זו הפעם האחד עשרה. התחלתי לטוס עם הוריי מגיל שש. הייתי כבר פעמיים באנגליה, ואת כבר ביקרת שם?" "לא, זו הפעם הראשונה שלי. למה אתה שואל?" "ובכן, שמעתי את האנגלית שלך, והיא ראויה לציון, אך אני תוהה איך תסתדרי עם האנגלית של הבריטים. בלונדון עצמה מדברים לפחות התריסר מבטאים שונים. הסקוטים והולשים כמעט גורמים לך לבכות. הראית את הסרט 'גברתי הנאוה?' "כן ראיתי." "ובכן, אז את בואדי זוכרת

את הקטע בעת שפרופסור היגינס קונן 'למה האנגלים לא יכולים ללמוד לדבר נכון?' " ובכך, " העירה אודטה "אז כנראה שיהיה לנו תפקיד נוסף לבצע; ללמד את האנגלים איך לדבר אנגלית..." " ובכך, ברגע שנחת שם מיד תרגישי בכך עם מי את מדברת. מי למד בבית ספר, ומי בור עם הארץ. " נו, זה המצב גם אצלנו בישראל, מיד מרגישים מי זה אדם תרבותי, ומי לא. " את צודקת, אך באנגליה זה עוד יותר בולט.

"אה, כן, אמרה אודטה "היה בדעתי לשאול אותך מאיפה ההורים שלך?" "אבי בא מגרמניה כעלם צעיר, ואימי היא ילידת הארץ. " עכשיו אני מבינה לאן לשייך את דמות 'היקית' שלך, של דייקנות ותשומת לב שלך לפרטי פרטים. " דוד העלה חיוך של סיפוק על פניו "וההורים שלך, אם תרשני לשאול, מאיפה הם באו?" "ובכך, אבי נולד באיטליה, ואמי באה מספרד. " מסתבר שמכאן היופי האכזוטי שלך. " "אה, איזו מחמאה" אודטה הסמיקה. "דרך אגב, התעניין דוד "מאיפה לך הידע על התכונות והאופי שלי?, אני בקושי מכיר אותך. " היא השפילה את מבטה, אחר כך הצליחה להתגבר על מבוכתה והרימה את ראשה, תוך שהיא החליקה אחורה את שערות המשי שלה, בעלי הגוון חום זהוב ונעצה את עיניה היפות ישירות בעיניו "אני שמעתי עליך. " "שמעת עלי, איפה?" "שאל דוד מופתע "בקמפוס שלנו באוניברסיטה. אתה יודע, שם אפילו לקירות יש אוזניים ובני אדם מתלחשים. " ומה לחשו אותם הבריות עלי? אני תקווה שהם היו דברים טובים. " רק דברים טובים מאוד. " אמרה אודטה בחשפה את שיניה המושלמות בחיוך מלא חן. "אוקי, עכשיו אני רגוע. ואת יודעת מה, שותפתי היקרה? אילו ידעתי עליך קודם לכן, הייתי הולך רגלית כל הדרך מבאר שבע לחיפה כדי לפגוש אותך. " אתה רואה, היא השיבה "חסכתי לך דרך ארוכה, ארוכה."

נבוכה פתאום היא החליפה את הנושא "נראה לך שנכוננו לנו זמנים קשים?" "זה יהיה תלוי במזל שלנו; במי נפגוש, עם מי נדבר, איך יגיבו על השאלות שלנו. את יודעת אירופה של היום מלאה עם אנטישמיים. כל כך הרבה צעירים מטורללים; ביניהם בעלי שער אדום, חמומי מוח, מגולחי ראש, וסתם מטומטמים למיניהם. " "אה, ריבוננו של עולם, ומה ההבדל בניניהם?" אודטה שאלה בדאגה "למעשה אין שום הבדל, כולם מקרים טובים למחקר פסיכולוגי מקיף. אך חכי רגע, אנסה להסביר לך את העניין; הצעירים עם ראש אדום, הם אלה שצובעים את שערותיהם רק כדי להיות שונים מאחרים, כמו שעשו זאת ה-'היפפיז' בשנות ה-70. חמומי מוח, הם מסוכנים, הם מסתובבים ברחובות ורצוי לא להתגרות בהם. מגולחי הראש הם דור חדש לנאצים. אלה השונאים מושבעים ביותר של היהודים, מוסלמים והמהגרים החדשים, ובמיוחד שונאים צבעוניים. וכעת, המטומטמים, אלה שהאנגלים קוראים להם BLOCKHEADS, אלה הם אנשים ללא שום השכלה, אך את צריכה אף טוב כדי לזהות אותם ורצוי להתרחק מהם. עלינו למצוא, לצורך הסקר שלנו, בריות מבוגרים יותר, עם מראה מכובד. אומנם גם הם יכולים להיות בעלי נטיעות אנטישמיות ואנטי ישראליות. אז בל תחשבי שכולם יקבלו אותנו שם בזרועות פתוחות. " אודטה העירה בתוקף "לא חשבתי זאת אפילו לרגע!"

המטוס רעד לפתע. נוצרה דממה וכמה נוסעים נתקפו בפאניקה. האינטרקום השמיע רעשים, אך מיד אחר כך נשמע קולו הרגוע של קברניט המטוס; "נוסעים יקרים. מדבר אליכם הטייס הראשי של המטוס. המטוס שלנו נכנס לכיס אוויר. זאת תופעה רגילה מעל אנגליה בעונה הזאת של השנה, לכן זו לא צריך להיות סיבה לדאגה, או לפחד. בעוד מספר דקות ננחת בשדה בנמל האוויר היתרו. בבקשה להדק את החגורות שלכם ולהיות מוכנים לנחיתה. אנו מאחלים לכם הגעה שמחה וחופש נעים בלונדון. הזמן המקומי הוא כמעט השעה 20.00. יורד גשם. הטמפרטורה היא 23 מעלות. אנו תקווה בחופשתכם הבאה שוב תטוסו אתנו. שלום ולהתראות מצוות ומהנהלת אל-על. " לאחר כמה דקות, כשהמטוס התחיל להנמיך טוס, דוד הזהיר את אודטה "החזיקי את באוזניים שלך, אנו נוחתים!" כשגלגלי המטוס נגעו בקרקע, כל הנוסעים פרצו בשמחה ומחו כפיים. "הלו, אנגליה, הננו כאן. " צעק דוד "בואי אודטה, הגיע הזמן לשפושף את האנגלית שלך."

פרק שני

היטרו, אחד מנמלי התעופה הגדולים והסואנים ביותר בעולם, קיבל את פני הזוג הצעיר שלנו בגשם שוטף וברעשים רועמים של מנועי המטוסים הרבים, שהמריאו ונחתו כמעט באותו הזמן ממסלוליו המסועפים של צומת התעופה הענקי זה. הם לא יכלו לראות הרבה מהתחנה, בגלל שהיו צריכים להתקדם דרך מנהרות ומעברים מפותלים שהיו מותקנים בהם 'שטיחים נעים' להקלת התקדמות הנוסעים. מנהרות אלו הובילו אותם ישירות אל עמדות הבקרה, שם דרכוניהם ויתר מסמכיהם נבדקו בקפדנות רבה. בכל מקום בתחנה הענקית הזאת נוכחותם של כוחות הביטחון הרבים הייתה נראית לעין, אחדים מהם היו מצוידים בכלבים מפחידים. אנגליה, כמו ישראל, שומה עליה להתמודד בימים אלה עם אימים של ארגוני טרור מכל העולם. לאחר שדרכוניהם נבדקו, הם עברו לאולם אחר כדי לקבל את מזוודותיהם. זה לקח להם המתנה ארוכה מדי עד שחפציהם הגיעו. אחרי שכל התהליך המעייף נגמר הם שמו את פעמיהם לעבר דלתות היציאה, כשפתאום הם שמעו את שמותיהם נקראים דרך הרמקולים: "מר דוד קריב והעלמה אודטה ברנרד, נא לבוא אל שער מספר 26". בפתח השאר הזה חיכה להם איש צעיר ממושקף שהציג את עצמו בשם דוב גולן, ואמר שהוא עובד השגרירות הישראלית בלונדון, ובא ללוות אותם אל מחוז מגוריהם, למלון שרתון. מחוץ לתחנה חיכה להם רכב שרד של לימוזינה אלגנטית, עם שני דגלונים קטנים צמודים על חרטומו.

השעה הייתה רק 9 בערב. 'בישראל בשעה זאת כבר מתחיל להחשיך', הרהרה אודטה 'אך פה בלונדון עדיין אור יום. לא יאומן!' כולם נכנסו למכונית והנהג לקח אותם בנסיעה איטית למלון. אודטה הייתה המומה מעצמת מספר כלי הרכב שהציפו את הרחובות. כשהגיעו למלון דוב אמר להם כי הוא חוזר עם הרכב לבניין השגרירות ברחוב הרולד מס. 21, אך הם מוזמנים לבוא לשם מחר בבוקר, בדיוק בשעה 10.00 כדי לפגוש את הקונסול הישראלי. "רצוי שתבואו חצי שעה קודם, בגלל אמצעי הביטחון הקפדניים שנקוטים במקום. בבקשה להיות שם בזמן בגלל שהקונסול אדם עסוק מאוד." "אל דאגה," אמרה לו אודטה "שותפי הוא האדם הדייקני ביותר בעולם." "תודה," אמר דוד ושיניהם נפרדו מדוב. "אז להתראות מחר." אמר דוב. כשאודטה הסתכלה למעלה על גג הבניין הענק של מלון השרתון, שהתנשא לגובה של 32 קומות, ראשה הסתחרר והרגישה את עצמה כגמדה.

הם נכנסו ללובי המפואר של המלון וניגשו ישר אל דלפק ופנו לאחד מאנשי הקבלה כדי להזמין עבורם שני חדרים נפרדים, אך קרובים זה לזה. פקיד הקבלה שהיה בטוח שהם זוג נשואים, הסתכל אליהם בתמיהה. "אדוני, אתה בטוח שאתם מעוניינים בחדרים נפרדים?" "בהחלט כן" באה תשובתו של דוד. הדבר הראשון שאודטה עשתה כשהיא נכנסה לחדר שלה, היה לצלצל לאימה שלה בישראל. "אה, יקרת" אמרה אימה שלה בטלפון "את לא יכולה לתאר כמה שדאגנו. ברוך השם שהגעתם בבטחה. הכול בסדר?" "כן, כן, אימה. אנחנו מתאכסנים במלון שרתון במרכז העיר. היית צריכה לראות את המלון הנהדר הזה. זה כמו בחלום." "מה שלום דוד? אני סקרנית איך את מסתדרת אתו. איך הוא?" "אינני מכירה אותו עדיין, אך הוא נראה לי ידידותי מאוד ומתנהג כמו ג'נטלמן." "אז אני מאושרת ואל תשכחי את האימה ואת האבא שלך וצלצלי אלינו בעיתים קרובות ככל שתוכלי. שלום לך יקרת" "שלום מאמי."

באותו הערב, כשהם התיישבו לאכול את ארוחת הערב שלהם בחדר האוכל של המלון, אודטה הסתכלה סביבה ולא יכלה להסתיר את השתאותה מהפאר והזוהר שאפפו אותה. היא העירה לדוד "אינך חושב שזה יותר מדי עולה לממשלה שלנו לארח אותנו במלון יוקרתי כזה?" דוד הביט בה לזמן מה בתמיהה, ואז ענה לה "זו טיפה קטנה בים בהשוואה למה שמנהלים ופקידים גבוהים בממשלה שלנו מוצאים לאירוהים. השערות שלך היו מסתמרות לו שמעת על הקלות הבלתי נתפסת איך הם מבזבזים את כספי הציבור. הצרה היא שרק מעט מאוד חברי כנסת ואנשי ציבור מעיזים למחות כנגד הדברים האלה בגלוי. הסיסמה שלהם היא "אני שותק כל זמן שאתם לא מדברים." "מזעזע" העירה אודטה. "אז אני אפילו לא הזכרתי את שרינו המכובדים," המשיך דוד "שטסים מסביב לעולם כמו ציפורים נודדות. כן, כן, חביבתי התמימה, את תלמדי, זה אומנם ייקח זמן, אך תלמדי." הם נהנו מארוחתם ולגמו בהנאה מהיינות היקרים, כסף מבזבז, או לא. לאחר ההפסקה אודטה שאלה את דוד "דרך אגב, שוחחת עם הורייך בטלפון?" "בוואדי שכן. אני מאוד מכבד את הוריי. ואת דיברת עם שלך?" "כמובן," היא השיבה "הם אף התענינו בך." "האם את יכולה לגלות לי מה אמרת להם עלי?" "זה שיש לי שותף מדויק מאוד, וגם ניראה

לא רע." היא אמרה באירוניה. "אה, מדויק וניראה טוב? אם כן אנחנו מתקדמים. ואילו אני אמרת להוריי שיש לי שותפה עקשנית בדעותיה, בעלת מצפון, ומתחשבת, מי שדואגת לענייני החברה וקצת גם לי." אז אנחנו כמעט נמצאים במישור שווה. "הסכימה אודטה בחיוך רחב.

בבוקר שלמחרת, לאחר שסעדו את ארוחת הבוקר שלהם, דוד הזמין מונית שלקה אותם ישירות לשגרירות. ליד הכניסה של הבניין המרשים שני שומרים בריטיים בעלי גוף שמרו בדריכות, מצוידים ברובים אוטומטיים. למרות שאנשי השגרירות ציפו לבואם, דוד ואודטה היו צריכים לעבור חיפוש קפדני על גופם, ומסמכיהם נבדקו שוב ושוב, כאילו הם סתם נכנסו מהרחוב. התהליך הזה נערך בשני חדרים נפרדים עם דלתות ביטחון ביניהם. לבסוף הם הורשו להשתמש במעלית כדי לעלות למשרדו של הקונסול. הקונסול, מר נתן יעקובי, כבר חיכה להם וקיבל אותם בסבר פנים יפות. "ברוכים, ברוכים הבאים לאנגליה," הוא אמר והושיט להם את ידו. "איך הייתה הנסיעה שלכם?" "בסדר גמור" ענתה אודטה. "בבקשה, נא לשבת," הוא אמר והצביע על הכורסאות הנוחות. "עלי לבקש את סליחתכם על המטרד שנגרם לכם בגלל אמצעי הביטחון שלנו, עד שהגענו למשרדי. אתם יודעים כי למרות שהיחסים בין ארצנו לבין אנגליה הם מצוינים בימים אלה, בכל זאת אנו לא יכולים לקחת סיכויים ומוכרחים לשמור בשבע עיניים שמא איזה 'משוגג', או טרוריסט עלול להסתנן לכאן ויפוצץ את כל הבניין על יושביו. אתם לבטח יודעים שהשליחות שלכם מתרחשת באותו הזמן של ביקור ראש ממשלתנו, מר אריאל שרון באנגליה. הוא עכשיו מתארח אצל טוני בליאר ברחוב דאוניג מספר 10. הוא גם מוזמן לערב גאלה שיערך לכבודו על ידי שר החוץ הבריטי, מר ג'ק סטרו."

"איך ידעתם על בואנו?" שאל אותו דוד. חיוך רחב התפשט על פניו של הקונסול "ובכן, כמה ציפורים על העצים בישרו לנו על כך. אתם יודעים שבתקופה המודרנית שלנו של טלפונים, טלפרינטרים, מחשבים, פקסים, ושירותי ה-@ מייל, כל מה שקורה אפילו בפינה המרוחקת ושכוחה אל, מיד מתפרסם בכל חלקי העולם, וגם אצלנו לפני הכול. כך שידענו על בואכם. דרך אגב החלטנו לשנות את התוכניות בנוגע למגע שלכם עם הציבור. זאת אומרת, במקום התוכנית הקודמת לראיין אנשים באופן אישי, אשר יכול לגרום לויכוחים חריפים ומיותרים, - ניתן לכם שאלונים למלא. בדרך זו אנו חושבים לחסוך הרבה צרות ואי נעימויות, גם לעצמנו. האם אתם מבינים?" שאל יעקובי, ובחן אותם תחת עפעפי עיניו. דוד ואודטה הביטו זה בזה מופתעים. אודטה שהכינה את עצמה לכמה חילופי דין ודברים קשים עם לונדוניים, בחושבה איך להגיב על דברים שעלולים להיאמר, התחילה למחות, אך דוד קטע אותה חד חלק; "זה נראה לנו הגיוני וכמובן אנו מסכימים, ומוכנים להתחיל בעבודה מיד." "האם השאלונים מוכנים?" שאלה אודטה "עדיין לא. צריכים להדפיס אותם, זה ייקח יום, או יומיים. אך על דאגה, אנו נשלח אותם הישר אל המלון שלכם. בינתיים הנה, הכנו עבורכם דף לדוגמה לעיונכם. תנו את חוות דעתכם ואם יש לכם הצעות בנדון אנחנו נשמח לשמוע אותן. קחו את זמנכם כמה שצריך." אחר כך יעקובי שוב התנצל "סליחה, אני מוכרח לעזוב אתכם עכשיו. אם יש לכם הערות מידיות, תשאירו אותן אצל המזכירה שלי. הוא קם בזריזות, הושיט להם את ידו, וכאילו פיטר אותם ואת משימתם, כנראה למען עניינים חשובים יותר ועזב את המשרד. דוד ואודטה נשארו ובידם דוגמת השאלון. הם בחנו את סעיפיו אחד באחד. בחלקו העליון של השאלון הופיע הנוסח הבא:

השאלון הזה הוצא על ידי משרד החוץ הישראלי ואושר לפרסום על ידי משרד החוץ הבריטי. נבקשכם לסמן את התשובות לפי בחירתכם. דף השאלון הנו לצורכי מחקר בלבד ואנונימי ואין צורך למלא פרטים אישיים.

מספר	שאלות	כן	לא
	האם אתה/את חושבת/		
1	ש "מפת הדרכים" ביוזמה האמריקאית, היא פתרון טוב וארוכת טווח למגר את העוינות בין הישראלים ולפלשתינאים?		
2	שיש מספיק מקום בין הים לנהר הירדן לשתי מדינות?		
3	שהמדינה הפלשתינאית תהיה בעלת חיוניות ולא תתפורר זמן קצר לאחר הקמתה, הודות למאבקי כוח פנימיים?		
4	שהמשלה הישראלית צריכה להיענות לדרישת הפלשתינים לשחרר טרוריסטים שינדונו לתקופות מאסר ארוכות, לפני שהפלשתינים ימלאו את התחייבויותיהם לפרק את נשקם של ארגוני הטרור?		
5	שעל ישראל לפנות את הישובים (התנחלויות) הקיימות בשטחי הגדה המערבית ועזה, לפני שחווה של שלום אמת ייחתם בין הצדדים?		
6	שממשלת בריטניה נוקטת במדיניות הגונה ובלתי נוטה לצד כלפי אחד הצדדים של הסכסוך?		
7	שהיחסים היום בין ישראל ובריטניה הם מספיק טובים?		
8	שארגוני הטרור הפלשתינאים הם לוחמי חופש?		
9	שהיושב ראש, מר ייסאר ערפאת הוא מנהיג ראוי ומכובד של הפלשתינאים?		
10	שמר אריאל שרון הוא ראש ממשלה טוב וראוי עבור מדינת ישראל?		

אחרי שהם סיימו לבדוק את השאלון, השניים אמרו למזכירה, שנראתה להם שאננה כלפי העניין, שהם מסכימים לתוכן הסעיפים שבשאלון וביקשו להעביר את איחוליהם לקונסול. לאחר מכן הם עזבו את בניין השגרירות. "מה נעשה עד שהשאלונים יועברו אלנו?" שאלה אודטה. "אינני יודע", השיב לה דוד "מה שאני כן יודע שאני רעב מאוד. מה דעתך שנחפש מקום טוב ללעוס משהו?" "רעיון טוב" היא ענתה. בהמשך הרחוב הם מצאו מזנון שנראה להם מתאים. המזנון היה מלא עם צעירים במצב רוח מרומם שצחקו וגעשו בקולי קולות, והשניים העדיפו לחפש מקום בפניה רחוקה ושקטה יותר. הם התיישבו על כסאות גבוהים וצבעוניים מול קיר שהיה עשוי כולו מראות. "אה, הבט!" היא פנתה לדוד ושמה את ידה בעצבנות על שערתיה "תראה איך שאני נראית. אני מוכרחה למצוא ספרית!" "את צודקת. חשוב מאוד שתהיי מטופחת ונאה בזמן שאנו נעשה את הסקר שלנו", הסכים אתה דוד "אנחנו נטפל בזה מיד לאחר שנמלא את קיבתנו." "מה אתה חושב לאכול?" שאלה אודטה "עבורי יהיה טוב עוף מטוגן ותערובת של סלטים, ובשבילך?" "שיהיה אותו הדבר" אמרה אודטה. המנות שלהם הוגשו בידי מלצרית בלונדינית, צעירה וחטובת גוף, שהייתה לבושה בצורה פרובוקטיבית.

אודטה הסתכלה בלא חשק מיוחד במנת בשר העוף המסכן שלה "ובכן, דוד, מה דעתך? אתה מחבב את האוכל של האנגלים?" דוד עשה פרצוף חמוץ "איך היה אומר את זה האנגלי עצמו?"
 "IT IS NOT PRECISELY MY CUP OF TEA..."

"אני תוהה מה היית מעדיף," היא שאלה "מטבח הונגרי, או אוכל סיני, ואולי תבשילים בטעם צרפתי?" דוד חיכך בדעתו, אחר כך אמר "אכלתי כבר בכל כך הרבה מקומות ובארצות שונות שחושבני שהקיבה שלי הפכה לבין-לאומית, למזלי. אך לומר את האמת מעל הכול אני מעדיף את הבישול של אמי." "אז כנראה," העירה אודטה במעט אירוניה "שלא תהיה לך ברירה, אלא לקחת אתך את אמך לכל מקום שתלך."

שבעים, אך לא מרוצים במיוחד, הזוג היה שוב ברחוב ותרן אחרי מספרה לנשים. זה היה אחד הרחובות הראשיים של לונדון עם כל הצבע והבולמוס האופייניים לעיר גדולה; מאות של מכוניות, אוטובוסים של קומתיים צופרים ומצלצלים, המוני עוברים ושבים מצפים את הרחובות ושוהים ליד חלונות הראווה העמוסים בשפע סחורות. אודטה לא יכלה להסתיר את התרשמותה מהעיר הסואנת "אתה יודע שאני מרגישה פה כמו ברווזיה כפרית בעיר הגדולה." "עוד מעט תתרגלי לזה" בא תגובתו של דוד. לפתע הוא עצר לכת והצביע על שלט גדול ובלוט שהכריז "סלון יופי לגברות נאות." "אני חושב שזה מה שאת מחפשת." "בדיוק" אמרה אודטה. "אז מה תעשה עד שיטפלו לי בשערות?" "אני חושב תמיד יש עיתונים לקרוא בתוך הסלון. אני מקווה שאמצא משהו גם על ישראל, הרי אנחנו תמיד בחדשות."

הם נכנסו לסלון האלגנטי. אודטה הלכה להיות יפה, ודוד מצא שפע של עיתונים ומגזינים להתעמק בהם. לאחר חצי שעה אודטה יצאה 'מחודשת', ראשה מורם בגאווה, שערותיה מבריקות, מעוצבות בסגנון צעיר ואופנתי. דוד קרא "בחי! עכשיו יש לי שותפה חדשה." "גם עשו לי טיפול מניקורה בידים וברגלים" היא ציצה תוך שהושיטה את ידה לדוד לביקורת. "נהדר," הוא אמר "לבטח הוצאת לא מעט כסף." "לא נורא, בערך חמישים לירות, אני יכולה להרשות לי קצת להתפנק בחוץ לארץ?" הם יצאו מהסלון והמשיכו לשוטט להנאתם ברחוב הסואן, השתהו מדי פעם ליד חלונות ראווה, חישובו מחירים והשוו אותם לאלה שבארץ. "לפי עניות דעתי," אמרה אודטה "אנגליה היא ארץ מאוד, מאוד יקרה. אז אני לא מבינה שבכל זאת כל כך הרבה ישראלים באים לכאן לערוך קניות." "אל תשכחי שאנחנו באחד הרחובות הראשיים של העיר. לבטח אפשר לקנות את אותם הדברים בזול יותר במקום אחר של העיר. מעבר לכך המשכורות פה גבוהות בהרבה מאשר אצלנו." הם המשיכו לטייל להנאתם, עד שראו שלט ברחוב צדדי של בית קפה. כשניגשו קרוב ראו שהמקום הוא נחמד במיוחד. על הרחבה שלפני בית הקפה היו שולחנות עגולים עם מפות וכיסאות מסודרים בטוב טעם. מסביב ארגזי פרחים בהם פרחי גרניום קישטו את החוץ. "מה דעתך להיכנס לכוס קפה?" הוא שאל אותה. "הייתי אומרת כי זה רעיון טוב. בן כך אין לנו היום הרבה מה לעשות." הם התיישבו ודוד הזמין שתי כוסות קפה 'קפוצ'ינו' וגם עוגות. "אז איך את מרגישה את עצמך בלונדון, גברתי הנאוה?" "אמרת לי, אני קצת מבולבלת בעיר הגדולה הזאת, אך זה מאוד נחמד פה. יהיו לי המון סיפורים לספר לחברה שנחזור הביתה."

מלצר לבוש טוקסידו שחור וחולצה לבנה ועניבה שחורה הגיש להם את הקפה והעוגות. הם התחילו לשתות כשאודטה שאלה את דוד האם עלה בידו לקרוא את העיתונים בסלון. "כן." הייתה תשובתו של דוד. "אז ישנם חדשות מיוחדות שקרו אצלנו מאז יצאנו מהבית?" "לא במיוחד, מלבד שפרצה מהומה רבתית של מחאה כנגד תוכניתו של נתניהו לקצץ במענקים שניתנים לאימהות חד-הוריות, למשפחות גדולות, לאנשים שמקבלים השלמת הכנסה." הוא נאנח, לעולם לא הצדיק את השיטות של נתניהו.

"הבט," אמרה אודטה "אני חושבת שנתניהו צודק. במשך שנים ארוכות ממשלות ישראל העניקו הטבות מפליגות וכל סוגי הנחות ממס לכל מיני אנשים נזקקים. האם זה באמת עזר להם להטיב את מצבם? לא! אני חושבת שמצבם החמיר עוד יותר, וגם מספר הנזקקים עוד גדל בצורה מפחידה. ותראה את הכול המענקים והתקציבים הנדיבים שקיבלו כל מני גופים התיישבותיים, התנחלויות קיימות, או לא קיימות, וכבר לא מדובר בשייכות ובמוסדות דת. מעבר לכך הממשלה סבסדה עסקים כושלים ובלתי יצרניים. עכשיו, בגלל המשבר העולמי בכלכלה, ובגלל האינטיפדה הממשלה הנוכחית צריכה לכסות את כל ההוצאות של האומה; לצבא, לחינוך, לבריאות--התקציב הממשלתי הצטמצם. עכשיו שומה על נתניהו לאחוז בצעדים בלתי פופולאריים כדי לאזן את התקציב, אם רק יוכל..."

"במידה מסוימת את צודקת," הסכים אתה דוד תוך שהוא הקדיר את פניו "אלא שאי אפשר לעשות את כל זה לפתע פתאום. זה יגרום להתקוממות בשכבות החלשות בעם-ואין לנו מספיק אויבים להילחם בהם, בלי להילחם אחד בשני? לפני כמה שנים נתניהו גם רצה להעלות את דמי הלימודים באוניברסיטאות, והסטודנטים הכריזו על שביתה כללית. אבל תראי מה שקורה באותו הזמן בארצנו הקטנטונת; אלפים מצפים את שדה התעופה כדי לטוס לנופשים לחוץ לארץ, וגם בארץ חדרים המלונים מוזמנים מראש, וקשה בחגים להשיג במלונות חדרים ריקים. אז שכה אחיה אם אני מבין מה שהולך פה; חלק מהתושבים נאבק בעוני וחי ברמת חיים נמוכה, ואילו חלק אחר חי חיי מותרות ובאורך חיים בזבזני." "בזה אני מזדהה אתך," העירה אודטה "זה באמת אבסורד ואיני חושבת שזה יכול להימשך זמן רב." "ושכחתי

להגיד לך, "המשיך דוד" שקראתי בעיתונים ש-650 אלף ישראלים חיים בחוץ לארץ. אפשר להאמין, 650 אלף מתוך האומה הקטנה שלנו שבקושי מונה 6 מיליון?! זה אחוז עצום, לא כן? ואם לא היה שינוי לטובה במצב הכלכלי, אז האחוז הזה עוד יגדל בהרבה."

אתה נשמע מאוד ביקורתי לגבי המדיניות של הממשלה. אמרה אודטה "אה, זה יהיה בלשון המעטה בלבד, קרא דוד" אנחנו גולשים במדרון תלול וחלק מאוד!" "אבל אנחנו אומה עם יכולת של התאוששות מהירה," התריסה אודטה "תן לנו רק שישה חודשים של שלום, ללא התפרעויות ואנחנו נקום שוב על רגלינו והמצב ישתפר." "אשרי המאמין," רטן דוד "תסמכי על שרון ועל ערפאת, הם כבר ידאגו שלא יהיה פה שלום באזורינו, לא על שישה חודשים, אפילו לא על שישה ימים. אך מה אנחנו יכולים לעשות? הבה נדבר על משהו אחר." "מדוע?", מחאה אודטה נמרצות "אינך מחשיב אותי מספיק כשרה לדבר אתי על ענייני פוליטיקה?" "חס וחלילה לא!" צעק דוד "אנא ממך, אל תביני אותי לא נכון. את בחורה על הכיפק. כל כך משכילה ואינטליגנטית שלא פגשתי מאודי כמוך מוכשרת. את גם נשמעת מעורבת ומעודכנת בעניינים יותר ממני, אך פוליטיקה... כל כך קשה ומסובכת, ולפעמים גם מלוכלכת, באמת. יש לנו מספיק ויכוחים פוליטיים בבית, נכון? אנחנו עכשיו בחוץ לארץ, בואי נדבר על משהו נעים ובלתי מעורר מחלוקות."

"בסדר," אמרה אודטה "שכנעת אותי." היא שילבה את זרועותיה על חזה, כאילו רצתה להגן על עצמה, לפחות כך זה נראה לדוד. "אז אולי נדבר על ענייני מזג האוויר. שמעתי הנושא החביב לדבר עליו באנגליה הוא מזג האוויר." "ובכן," הסכים דוד בחיוך "אז נדבר על מזג האוויר." "ALL RIGHT" היא אמרה והתחילה לשיר בקול רם ובאנגלית עילגת את השיר של עליזה דולידל מהסרט 'גברתי הנאוה'. "ברד ירד בדרום ספרד הערב, ושוב? ברד ירד בדרום ספרד הערב." "הידד," דוד מחא לה כפיים בהתלהבות "יש לך חוש הומור מצוין." היא עשתה פרצוף "אני מצחיקה?" "כן, כן, מאוד מצחיקה," הסכים אתה דוד "את יכולה להצליח גם בתור שחקנית, אך רציתי לשוחח אתך על נושא שונה לגמרי מאשר מזג האוויר." "על איזה נושא?" היא שאלה בהפגנתיות, תוך שהיא שילבה את זרועותיה זו בזו. דוד הניח את ידו על ידה ואמר ברכות "הבה נדבר על רומנטיקה." "אהה, טוב, טוב מחזרי האציל," היא אמרה בנימה של קנטור "אם אתה רוצה לדבר אתי על רומנטיקה, אז לא תהיה לך ברירה אלא להזמין אותי למקום רומנטי." "מה בדיוק עולה בראש שלך?" דוד שאל אותה בפליאה "שמעתי שלא רחוק מלונדון ישנם אזורים יפיפים, עם טבע חי מסביב, עם יערות וירק שופע, נחלים שוצפים, שדות מוריקים, אגמים של ברבורים, ציפורים שרות, וחיי בר. בקיצור כל מה שלא ניתן למצוא אצלנו בקלות." היא לקחה פסק זמן קצר בדבריה והרימה את שתי ידיה "נוכל להשכיר לנו סירה ולהפליג במורד הנהר—ושם תוכל להתוודות על האהבה שלך כלפי." דוד האזין להצגה הבלתי צפויה של רגשותיה בפה פעור "לא ידעתי שאת כל כך סנטימנטלית." "טוב," היא שאלה והורידה את הידיים שלה על שלו "אם כן, תעשה את זה למעני?" "כן, כן, בודאי, זה נראה לי רעיון טוב, אך תזכרי שיש לנו עבודה לעשות קודם. איך אומרים האנגלים: 'BUSINESS BEFORE PLEASURE'. בכל מקרה אתקשר עם מחלקת המודיעין של משרד התיירות, ואבקש מהם פרטים על המקומות האלה. אז תהיי סבלנית והכול יהיה בסדר."

הוא בקושי הספיק לסיים את דבריו כשהטלפון הנייד של אודטה צלצל. "הלו, אבא? כן, כן, אני שומעת אותך מצוין! אני בסדר גמור. יש לנו יום חפשי היום ואנחנו מסתובבים פה בלונדון. זו עיר נהדרת ויש לי מלווה ושותף נחמד," היא אמרה תוך שהיא הסתכלה על דוד. "אבא, רק לא לדאוג, אני כבר ילדה גדולה. שלום לך אבא ולהתראות." היא הניחה את הנייד שלה "כולם כל כך דואגים עלי בבית," היא אמרה "הם צודקים," אמר דוד וקרא למלצר. הוא שילם את החשבון ונתן למלצר תשר נדיב. "דרך אגב," הוא שאל את המלצר "מה שמו של בית הקפה הנחמד הזה?" "ROMANCE" ענה המלצר. "הבט" הוא הצביע על פרסומת הכתובה כל הקיר "זה השם שלנו." לאודטה היה קשה להסתיר את התדהמה שלה, היא פרצה בצחוק אדיר. דוד הצטרף אליה, והסתכל בהערצה אל עיניה במבריקות ואל שפתותיה החושניות. המלצר המסכן הביט על שניהם במבוכה ושאל אותם "מה כל כך מצחיק פה? אולי אני נראה מצחיק?" דוד הניח את ידו על כתפו "חס וחלילה, אישי הטוב, לא, בכלל לא. זה אנחנו שקצת משוגעים היום. בואי אודטה, הבה ונלך. הם עזבו את בית הקפה, שלובי זרוע, במצב רוח מרומם. המלצר נשאר במקומו עם מפית ההגשה בידו והסתכל אחריהם תוך שהוא נניע בראשו ומלמל "רק השד יכול להבין את הצעירים של היום, ובמיוחד את הנתינים הזרים." זוג שלנו המשיך לשוטט ברחובות שלובי זרוע, עד שדוד תפס מונית אשר לקח אותם בחזרה למלון.

כשהגיעו השעה הייתה קרוב לעשר בערב. דוד שאל אותה האם ילכו לאוכל ארוחת ערב. "אינני רעבה במיוחד, ואתה?" "גם אני לא." אודטה "אתה יודע מהרגע שהגענו פה היה לי הרצון להעלות על הגג של הבניין הזה ולהסתכל על לונדון בלילה. "זה אפשרי?" אינני יודע, אך הבה נשאל את פקיד הקבלה, "השיב דוד. "כן, בהחלט" ענה לשמחתם הפקיד "אתם יכולים לעלות, אך רצוי שתתלבשו משהו חם בגלל שקר ורוחות נושבות שם למעלה." הם לבשו את כל הבגדים החמים שהיו להם, אחר כך עלו במעלית המהירה שהעלתה אותם לגג בטיסה מהירה של פחות משתי דקות. הטרסה של הגג הייתה רחבת מידות שאפשרה ללכת מסביב ולראות את אורות הכרך הענקית המנצנצות בלילה. סביב הטרסה הייתה מתוחה רשת בגובה של שני מטרים. "אני סבור שזאת עשו כדי למנוע התאבדויות," העיר דוד "מאוד סביר," אמרה אודטה "אך תראה כמה זה יפה פה" והושיטה את ידה כלפי העיר הזוהרת באלפי אורות. "אני חושב שרק פריס יכולה להתחרות עם לונדון באורות," אמר דוד. "חושבת שאתה צודק, פריס נקראת 'עיר האורות', אך גם כאן זה מאוד, מאוד יפה."

"ON THE ROOFTOPS OF LONDON, GEE WHAT A SIGHT"

ציטט דוד מהסרט של 'מרי פופינס' ראית את הסרט הזה?" הוא שאל אותה "בוואדי, אפילו שלוש פעמים כשהייתי ילדה, ואני זוכרת במיוחד את הקטע שהוא בעת שמגני הארובות משתוללים על הגגות, רוקדים וקופצים מגג לגג."

"מתחיל להיות באמת קר פה," היא אמרה, רועדת מקור. "אני יכול לחמם אותך קצת," הציע דוד "אתה בהחלט רשאי לעשות זאת," היא השיבה בחיוך. דוד חיבק אותה אליו "מרגישה טוב יותר עכשיו?" "בהחלט כן. הסתכל לשם, זה צריך להיות מגדל של ה-BIG BEN, עם השעון" היא אמרה תוך שהצביע לכיוון הבניין המפורסם "והלאה משם הם בנייני הפרלמנט הבריטי, ומעבר להם ה-TOWER BRIDGE ושם הלאה במרחק," היא הצביעה לעבר הבניין מפואר ומואר באור יקרות "שם זה לבטח ארמון המלכה BUCKINGHAM PALACE. "ולאלה!" קרא דוד "את ממש מומחית ויודעת את לונדון טוב יותר ממני, למרות שזאת ביקורך הראשון פה." "ובכן, התכוננתי טוב לטיול הזה וגם קניתי כמה ספרי הדרכה עם תמונות. מעבר לכך הבניינים האלה הם מפורסמים בכל העולם, איך אפשר לא לדעת עליהם?" השיבה אודטה. הם שהו עוד זמן מה למעלה, תוהים ומתפלאים על העיר היפיפיה הנוצצת באלפי אורות, אז דוד אמר. "אולי נסתפק בזה לפני ששנינו נחטוף פה נזלת הגונה." "אתה צודק, אז בוא נחזור למטה, אך הייתי רוצה להעלות פה שוב ולראות את לונדון באור יום." "חושבני שלא תהיה בעיה," אמר דוד. הם קראו למעלית וירדו לקומה שלהם. לפני שנפרדו דוד חשק לנשק אותה—היא נראתה כל כך מושכת עם שערותיה המבריקות ועם פניה האדומות מהקור, אך נמלך בדעתו. 'זה מוקדם מדי', הוא הרגה, 'אל לך למהר ולהראות לה את רגשותיך אליה בטרם עת'. במקום זה רק אמר "אז לילה טוב לך." "גם לך לילה טוב וחלומות נעימים," השיבה אודטה ולא יכלה בוודאות לקבוע האם היא המאוכזבת, או לא מהתאפקותו. בלילה, בשוכבה על מיטתה היא החליטה שהיא בהחלט מאוכזבת 'לפחות שהיה נותן בי איזה מבט של חיבה, האומנם הוא עשה כך?'

פרק שלישי

בבוקר שלמחרת, בשעה מוקדמת, דוד התעורר לצלצול חזק של מכשיר הטלפון שלו בחדר. הוא הרים את השפופרת ושמע את קולו של איש הקבלה אומר: "אני מתנצל, אדוני, שהערנו אותך כה מוקדם." "זה בסדר, מה העניין?" "קיבלנו חבילה גדולה, ארוזה בנייר חום, על שמך. נתבקשנו להעביר אותה מייד אליך. אתה רוצה שנביא אותה לחדר?" "כן, בבקשה, עשו זאת." כשהחבילה הגיעה דוד פתח אותה ומצא בפנים עטים ופתק עליו הופיעה ההודעה: 'הננו מעבירים אליכם אלף עותקים של השאלונים. אבקשכם להודיע לנו לאחר שהשלמתם למלא אותם. בכבוד רב; מזכירת השגרירות הישראלית'. זה היה שבע בבוקר. דוד התרחץ והתלבש וירד למטה לארוחת הבוקר. כעבור חצי שעה אודטה הופיעה עם חיוך רחב על פניה והצטרפה אליו לשולחן. "איך הייתה השינה שלך?" הוא שאל "שטופת חלומות," היא השיבה בנימה פרובוקטיבית. "אה, איזה מן חלומות? על מה חלמת?" "עליך ועל הטיול שלנו הבא לכיף בטבע." "ובכן, אני תקווה," אמר דוד "שהיו אלה חלומות נעימים, אך במציאות עלינו לצאת לעבודה כי השאלונים הגיעו, עת להתחיל. הביאי, בבקשה את התיק שלך, גם אני אביא את שלי וניפגש, נגיד בעוד חצי שעה, ליד הקבלה."

כשהיא הגיעה עם התיק שלה הם עברו לאולם הרחב של ה-הול במלון והתיישבו ליד אחד השולחנות הגדולים. דוד פרש את המפה של לונדון הגדולה לפנייהם "ישנם מקומות רבים בהם יכולים להתחיל את הסקר, " הוא אמר "הכי טוב למטרה שלנו, לדעתי, הם הגנים הציבוריים. הרבה צל, הרבה מקומות לשבת, ובגלל שהיום אמור להיות יום חם, שטוף שמש, חזקה עלי שיהיו שם אנשים רבים. מה דעתך על המקום הזה?" הוא שאל אותה והצביע על סימן של ריבוע ירוק וגדול על המפה. "יתכן שאמש עשיתי עליך רושם גדול, " היא אמרה בצניעות "אך האמת היא שיש לי רק ידיעות קלושות על העיר. אני סומכת עליך עניין. " "אם כן, הסכמנו שנלך לראשונה ל 'גני קנסינגטון', זה די רחוק מפה אז אנו ניסע ב 'טיוב' (TUBE). במה...?" "בטיוב, זה הכינוי הנפוץ של הלונדונים לרכבת התחתית שלהם, שדרך אגב אומרים שהיא הכי טובה בעולם. " הוא פתח את תיק שלו והעביר לאודטה מאה שאלונים וגם כמה עטים. אוקי- אודטה, אנחנו יוצאים לדרך. "

הם היו רק במרחק קצר של הליכה מהתחנה הקרובה של רכבת התחתית, שם ירדו שלוש קומות לעומק האדמה עד שהגיעו לקומה ממנו יצאו הרכבות לגני קנסינגטון. רכבות הנוסעים מהכיוון הנגדי הגיחו מתוך המנהרה ונעלמו שוב בתוכה בהמשך דרכם, תוך רעש מהדהד. לבסוף הרכבת שלהם הגיעה במהירות עצומה מתוך המנהרה החשוכה ועצרה לפנייהם. הדלות נפתחו והם נכנסו לקרון עמוס נוסעים. כשהגיעו ועלו שוב למעלה ויצאו מהתחנה, הם סונוורו על ידי קרני השמש הבהיקים. לאחר שענייהם התרגלו שוב לאור, ארץ הפלאים של הגנים הופיעה בפניהם במלאו הדרה. היו שם סוגי גנים שונים: גנים מתוכננים, גני ורדים, גנים פרטיים עם תצוגה מרשימה של סוגי צמחייה: צמחים טרופיים וצמחים מזרזים. אגמים יפים נצנצו באור השמש שעל גדותיהם שיחקו ילדים והעיפו עפיפונים צבעוניים. במרכזם של הגנים עמדה בימה עגולה מכוסה בגגון ירוק. מתחת לגגון תזמורת צבאית, לבושה במדים אדומים, בצבע חי בובה, ניגנה שיר עממי שמח:

Daisy, Daisy give me your answer, do.
I'm half crazy just for the love of you.
It won't be a stylish marriage
I can't afford a carriage
But you'll look sweet upon the seat
Of a bicycle built for two.

אודטה ודוד טיילו יד ביד וחיפשו מקומות ואנשים מתאימים להתחיל את הסקר שלהם. הם זמזמו את הנעימה העליזה ביחד. ביום שטופת שמש זה הם פגשו כל סוגי התושבים של לונדון מכל הגילים, ומכל מעמד סוציאלי, מטיילים להנאתם, יושבים על ספסלים הרבים, נהנים מזיב השמש, מהאוויר הצח ומשפע הירק מסביב. על ספסלים רבים הם ראו זוגות אוהבים מגפפים ומתנשקים, לכאורה מנותקים לחלוטין מהסביבה, שקועים בעולם שלהם. אודטה התנשמה עמוקות "האהבה בכל מקום" היא העירה והוסיפה "חושבני שבמקום לעסוק בפוליטיקה, היינו צריכים לעשות סקר על האהבה. " "רעיון נחמד, " הגיב דוד "אך נצטרך לדחות זאת למשימתנו הבאה..." לבסוף הם הגיעו לאזור בו רוב הספסלים היו תפוסים בידי אנשים מבוגרים, מכובדים ולבושים בצניעות. "אלה בדיוק סוג הבריות שאנחנו מחפשים, בכל אופן זה מקום טוב להתחיל בו." אמר דוד "אז את תיגשי לגברים ואני לנשים." "אוקי, אז הבה נתחיל" היא אמרה.

"אבקש את סליחתך, אדוני בשל הפרעה, " אמרה אודטה בפנותה לאחד האנשים בקבוצה שישבו על הספסלים. "אנחנו משרד החוץ הישראלי ועושים סקר על כמה נושאים פוליטיים בנוגע למפת הדרכים שהאמריקאים יזמו בשם 'מפת הדרכים'. היינו מבקשים מכם למלא את הטופס הזה, " היא אמרה תוך שהושיטה לו את השאלון. האיש בחן את השאלון ופזל לעבר אודטה "אה, אין בעיה, חמודה." הוא מילא את הטופס והחזירו לאודטה. איש אחר שישב בסמוך ושמע את השיחה, הושיט את ידו וביקש גם הוא שאלון. מתוך סקרנות יותר, ויותר אנשים התאספו מסביב וידי אודטה היו מלאות לחלק את התופסים. היא הביטה אל הספסלים השכנים וראתה בסיפוק שגם שהפרטנר שלה הייתה לו הצלחה דומה. הם התקדמו מספסל לספסל ובמשך שעה הצליחו למלא 35 תופסים. אחר כך, בערך בשעה 11 הם התיישבו על ספסל ריק כדי לנוח כמעט. "זה הולך לא רע, יותר טוב משחשבת, מה את אומרת?" "אני מסכימה אתך, הלוואי שזה יימשך ככה." הם נחו מעט, אחר כך המשיכו בתפקידם. לאחר שעה הם התקרבו אל ספסל

עליו ישב זוג מבוגר. דוד חזר על הדברים השגרתיים וחיכה לתשובה. הגבר הזקן פתאום קרא "הביטו עליהם! שני יהודים באו לבקר אותנו באנגליה. ברוכים הבאים! WELCOME!"

"מה נשמע חברה?, מה חדש? מה אתם מספרים?"

העברית שלו הייתה במבטא זר ומוזר, אך ללא ספק זאת הייתה עברית. דודו ואודטה הסתכלו על האיש בתמיהה. "אתה מדבר עברית? למה? מאיפה העברית שלך?" הזקן חיך חיוך רחב "ילדים שלי היקרים, אני הייתי בישראל זמן רב לפני שנולדתם. רק אז השם שלה היה פלשתינה. שירתי בצבאו של הוד מלכותו ג'ורג' החמישי. היחידה שלנו לחמה בכנופיות הטרור של האצ"ל והלח"י. גם הייתי בקפריסין ושמרתי על מחנות המהגרים הבלתי חוקיים. איך הם לחמו, הידיים שלנו היו מלאות עבודה כל הזמן. תמיד הערצתי את גבורתכם. אה, אלה היו הימים, ידידי, הם עברו וחלפו להם מזמן. היינו צעירים ומלא מלאי מרץ. עינינו הכחולות נצנצו תוך שהוא העלה זיכרונות. "אני יכול רק להגיד שהאבות שלכם היו פייטרים מעולים ולחמו בנו הבריטים בגבורה כדי להשיג עצמאות לארצכם. אז תנו לי את השאלון הארוך שלכם ונראה מה יש בתוכו!" דוד הושיט לו את השאלון והוא מילא אותו. גם ביקש עוד אחד עבור אשתו. כשהיא גמרה הוא העיר "יש רק דבר אחד שאני לא מסוגל לתפוס; למה, לכל הרוחות אינכם מתפטרים ממנהיג הטרוריסט הזה, ערפאת? הייתם צריכים לעשות זאת מזמן. הגמד המחורבן הזה עם כל השרצים מסביב לו. למה אתם לא מסלקים אותו, אה?"

"אדוני, אמר דוד "אינני זכאי להשמיע באוזניך את דעתי הפרטית. אני יכול רק לומר לך רק דבר אחד, שהנושא עולה מדי פעם בפרלמנט שלנו, ועד כה לא הושג החלטה חד-משמעית בעניין. בכל מקרה, אם זה לרוחנו, או לא, ייאסר ערפאת הוא הנשיא הנבחר על ידי הישות הפלשתינית. גם הממשלה שלכם לא בעד לסלק אותו, לפחות לעת עתה." "ובכן, בני, אתה נשמע דיפלומט מוכשר." "אני מאוד מרוצה לשמוע את זה," השיב דוד "אך תסלחו לנו, עלינו להמשיך בעבודתנו." "אז שלום ו-CHEERIO אמר הזקן. הם נפרדו בלבביות מהזוג הזקנים.

זה היה בערך השעה שלוש אחרי הצהריים והזוג התחיל להרגיש רעב. דוד פנה לאודטה "ובכן, נגיד שגמרנו להיותם?" "עשינו לא רע," היא אמרה "הבה נספור כמה טפסים ריקים נשארנו." היא ספרה אותם במהירות. יש לי פה 25 מהמאה שמסרת לי, וכמה יש לך?" "לי יש 35, לפיכך את עשית יותר, ביחד זה מסתכם ב-140 טפסים. אוקי, הוא אמר "אז נחזור למלון לארוחת הצהריים. זה עוד ייקח זמן עד שנגיע לשם." הם ירדו לרכבת התחתית, רעבים אך מרוצים מעצמם. בזמן ארוחת הערב במלון דוד פנה לאודטה "מציגים הערב סרט טוב באולם הקולנוע של המלון. היית רוצה לראות אותו?" "אולי, מה שם הסרט?" "מחזה מוזיקלי ישן, אך מצוי; 'אוקלהומה', כנראה שראית אותו לפני כן." "כן, אבל לפני זמן רב, הייתי מוכנה לראות אותו שוב." "טוב, אם כן נפגש פה בשעה תשעה."

היא עלתה לחדרה לנוח קצת וכמעט נרדמה כשהטלפון צלצל. אימא שלה הייתה על הקו. "מה שלומך יקרת?" שאלה "בסדר, בסדר, קצת עייפה," אמרה אודטה בליאות "אני שומעת על הקול שלך שמשוהו מטריד אותך," אמרה אימא שלה, תמיד רגישה לשנוי הקול של בתה האהובה "כן אימא, את צודקת והתחילה להתייפח "אז מה קורה אתך שם? את חולה? דוד התנהג אתך לא יפה?" "בדיוק להפך אימא, התאהבתי בו, זו הייתה אהבה ממבט הראשון?" אימא שלה נאנחה "אז זה בסדר גמור, כל אחת מאתנו, נשים עוברת את המחלה הזאת לפחות פעם בחיים. אז מה הבעיה שלך, יקרת?" "אימא, הוא ממש מתנהג כמו אנגלי קר ומאופק, הוא לא נישק אותי אפילו פעם אחד." "כמה זמן אתם מכירים אחד את השני, שבוע?" "משהו כזה" "שכה אחיה, מה את מצפה ממנו בזמן כה קצר? שיציע לך נשואים? או שיכניס אותך למיטה שלו?" "אוי, אימא לא! העניין שהוא הבטיח לי לקחת אותי לטייל ולבלות בחיק הטבע, אך עד כה הוא אפילו לא הזכיר את זה." "אני חושבת שהוא יעשה את זה בבוא הזמן, אל תדחקי בו. אם הוא יראה שאת יותר מדי להוטה, הוא עלול להפסיק את כל יחס אתך, הגברים הם כאלה" "אני חושבת שיש הרבה הגיון במה שאת אומרת, אבל את יודעת את ההרגשה מה זה להיות מאוהבת." "אני יודעת מתוקה שלי, רק תעזרי במעט סבלנות, לכי לאט." היא פסקה לרגע מדיבור, אחר כך שאלה בנימה בטוחה "את מוכנה לקבל עצה קטנה ומעשית ממני?" "בטח, אימא, בטח" "התלבשי יפה ובצורה מושכת, אך כמו גברת, שזה לא יהיה יותר מדי בולט. ומה שלא יהיה אל תראי לו את רגשותיך. את אומרת שהוא קר, אז נסי להיות קרה גם את." "קל להגיד זאת, אימא. את מכירה אותי יותר טוב מכל אחד אחר בעולם, ואת יודעת שאני אדם בעלת רגשות, אך אעשה את מיטב יכולתי בעניין." "בסדר, ביבי שלי, תהיי בקשר"

"שלום, אימה, שלום" אודטה החזיר את השפופרת, מושפעת מדברי האימה שלה, אך כששוב חשבה על דוד היא הפכה להיות מיואשת והתחילה לבכות חרישית, עד שנרדמה...

צלצול חזק הקפיץ אותה מהנמנום שלה. זה היה דוד "אודטה, שכחת? זה כמעט תשע והסרט עומד להתחיל בכל רגע." "אה, תסלח לי, הייתי עייפה ונרדמתי עמוק. ארד מיד למטה." למעשה היא לא ירדה מיד ולקחה את הזמן שלה בנחת, כדי להתלבש יפה. היא לבשה את השמלה השחורה החדשה שלה ואת המלמלה הדקיקה המנוקדת עם כוכבים נוצצים. היא בדקה את עצמה במראה, למעלה ולמטה וחייכה למראה מתוך סיפוק. 'אם זה לא יעורר אותך, היא חשבה 'אז אני כבר לא יודעת מה לעזאזל כן'. היא מרחה אדם בזהק על שפתיה וגם שמה פודרה על פניה. לאחר שגמרה את כל ה-'ההכנות' היא ירדה למטה במעלית.

דוד חיכה לה בקוצר רוח, הוא נע בעצבנות אנה ואנה, כפף את פרקי אצבעותיו, אך הפסיק ברגע שאודטה הופיעה. "ואההו" הוא קרא "זאת החתיכה שלי! אך כמה יפה את נראית! כל פעם את מצליחה להפתיע אותי מחדש עם הופעה שלך. ובכן, נלך כי ההצגה כבר התחילה." הם נכנסו לקולנוע ולקחו בחושך את מקומותיהם. דוד חיבק אותה בעדינות ומלמל בתוך האוזן שלה "אפילו כבר ראית את הסרט הזה לפני כן, אני בטוח שתינה ממנו שוב." 'אימה צודקת, היא הרהרה 'אחרי הכול הוא לא אדם מי שאין לו לב ורגשות. עלי להיות סבלני אתו! כשהסרט 'אוקלהומה' הגיע שלסיומו הראוונני והמרשים, הוא אמר לה "אם את לא יותר מדי עייפה, אנחנו יכולים לרדת לבר של המלון. יש שם היום נשף ריקודים. היית רוצה לבוא?" "בחפץ לב, כבר מזמן לא רקדתי."

הבר היה מואר באורות עמומים, צליליות של זוגות אוהבים נעו על הקירות, תזמורת ג'ז קטנה, שנגניה היו לבושים בטוקסידו לבן, ניגנה נעימות ענוגות. אישה שחומת עור וצעירה זמזמה שירים סנטימנטליים של אלה פייטצ'רלד. הם רקדו בפנים צמודות. "את נראית כה מושכת בשמלה הזאת," הוא לחש לאוזנה "איפה קנית אותה?" "אבי קנה אותה לרגל הנסיעה שלי לאנגליה, אך זו אני שבחתי אותה." "אביך צריך להיות אדם רחב לב" "הוא תמיד היה כזה, לא רק אלי, אלא לכולם."

התזמורת פסקה לנגן והם התיישבו ליד שולחן קטן בבר. דוד קרא למלצר ושאל את אודטה מה היא רוצה לשתות. "לא איכפת לי, מה שאתה בוחר." הוא פנה למלצר "בבקשה תביא לנו בקבוק שמפנייה טובה, לא רק טובה, אלא את הטובה ביותר." "ובכן, אתה גם נשמע נדיב לב כמו האבא שלי." "חושבני כי ליופי שלך ולשמלה המשגעת הזאת דרושה רק שמפנייה." במהרה המלצר הגיש להם את הבקבוק בתוך דלי קטן מלא קוביות קרח. דוד פתח את הבקבוק והפקק התעופף באוויר. הוא מילא את הכוסות לברכה: "לחיים!" הם השיקו את כוסותיהם ושתו את המשקה התוסס עד לטיפה האחרונה. "אה, כמה זה טוב," היא אמרה בהנאה "זה באמת טעים," הסכים אתה דוד "רוצה עוד?" "אחר כך, רוצה לרקוד אתך," היא אמרה כשהיא סוקרת אותו בכמיהה מבעד הכוס שלה הריק. התזמורת התחילה לנגן לחן חדש, והסקסופון ניגן את הנעימה. הם רקדו שוב ודוד חיבק אותה חזק אליו. "את יודעת, אודטה, אני ביררתי בקשר לחופש שלנו לכפר עם הסוכנות הנסיעות המקומית. הם הציעו לנו ללכת לעיר קטנה ולא רחוקה שנקראת בשם בזילדון. שם נוכל לשכור אופניים ולטייל סביב כל האגמים שבסביבה, בדיוק איך שתיארת את הסיפור שלך הדמיוני, זוכרת?" היא חייכה, תוך שהיא נשכה את לשונה כדי להתאפק ולא להתפרץ משמחה. "ואני חשבת ששכחת לגמרי מכל העניין! חשבתי שבכלל אינך מעוניין לצאת." היא נשקה אותו בפנים, רק בצורה אקראית שרק יכלה לעשות זאת...מה שבאמת רצתה הוא לחבק אותו אליה בכל הכוח. אך היא נזכרה באזהרתה של אימה.

"למען השם, איך יכולתי לשכוח את זה? אין דבר כזה. אצלי הבטחה זאת הבטחה, את יכולה להיות בטוחה בכך. הם יצאו שוב לרקוד. השמפניה ומצב רוחה הטוב בלבלו את הראש שלה והיא הסתחררה. היא ביקשה מדוד לנוח מעט. כשהתיישבו היא אמרה בעליצות "עכשיו אני מוכנה לכוס השני שלי." דוד מזג לה כוס מלא "לחיים!" "לחיים!" אודטה חזרה אחוריו "יש לנו סיבה טובה לחגוג." כשהם שוב קמו לרקוד אודטה התנדודה. היא הרגישה שראשה מתחיל להיות כבד. דוד גם הבחין בתנועותיה הכושלות והבלתי מאוזנות. "אולי השמפניה נכנסה לראש שלך, מוטב שנשב, אולי אפילו נחזור לחדר." "לא! לא! היא מחתה "אני מרגישה כל כך טוב, והייתי רוצה להישאר עוד. זה כל כך טוב לי אתך." "אני שמח לשמוע את זה," דוד אמר. הם שוחחו עוד קצת, אחר כך דוד ניסה שוב לקחת אותה לרצפת הריקודים. היא נתלה עליו, ראשה נשענת בכבדות על כתפו. הוא תמך בה וצחק "טוב, טוב, את שיכורה כמו מלח על שבעת הימים. יותר טוב ונסתלק ונרביץ שנינו שינה טובה." "אתה צודק, אז הבה ונלך." דוד שילם את החשבון והם חזרו כל אחד מהם לחדר שלו/שלה. אמרו לילה טוב אחד לשני, ללא נשיקות. למרות

שכרותה אודטה שכבה על מיטתה זמן ארוך ללא שינה. היא התבוננה מבעד החלון שלה לעיר לונדון, שהייתה מוארת באור נוגה של הירח, מהרהרת. "מה הבעיה עם המחזר שלי, הוא כל כך מתקמצן לתת לנערה נשיקה?"

פרק רביעי

למחרת בבוקר דוד הגיע אל שולחן ארוחת הבוקר שלהם בדיוק בשעה 8.30. הוא חיכה לאודטה וכשהיא לא באה הוא התקשר אליה לחדר. "אה, דוד תסלח לי, ישנתי כל כך עמוק ולא יכולתי להתעורר בזמן. אתלבש וארד מיד למטה." "אין צורך למהר, קחי את הזמן שלך", אמר דוד. לאחר כמה דקות היא הצטרפה אליו ליד השולחן. "שמפנייה נכנסה לראשי", היא אמרה תוך שהיא התיישבה לשולחן. "אני יודע, אני יודע", אמר דוד בחיוך של יודע דבר "את צריכה להיזהר ממשקאות אלכוהוליים, את כנראה לא רגילה אליהם." "זה נכון, להבא אהיה יותר זהירה." כשגמרו את ארוחת הבוקר דוד הכריז "היום יום ראשון. חשבתי שנבקר ב'היד פרק' HYDE PARK. זהו פרק רחב ידיים שמשתרע על שטח 630 אקרים ויהיו שם הרבה אנשים לצורך הסקר שלנו. אנחנו יכולים גם לבקר ב' SPEAKER CORNER' ולהאזין לנאומים שם. כל אחד יכול שם לנאום, על כל נושא שהוא בעולם." "זה נשמע רעיון טוב, רק עוד דבר; בפעם הקודמת הייתי מתה מרעב עד שהגענו בחזרה למלון, רצוי שניקה כמה כריכים אתנו." "אין בעיה", אמר דוד "נקנה אותם בדרך."

הידי פרק היה כבר בשעות המוקדמות אלו מלא מבקרים, שטיילו להנאתם על רחבי הדשא המוצלים. דוד ואודטה הכינו את טפסי השאלונים שלהם והתכוננו להתחיל בעבודתם. הפעם הם קצרו פחות הצלחה מאשר לפני כן. היו מעט מאוד אנשים שהיה נראה להם כי כדאי לגשת אליהם, וגם אלה שהם כן ניגשו אליהם לא היו ידידותיים במיוחד. אחדים מהם נראו כאילו שרק חיכו להזדמנות הזאת כדי להשמיע את דעותיהם האנטישמיות והאנטי ישראליות. אלה תקפו את הזוג בהערות פוגעות, מעליבות ואף מלוכלכות: "אתם הישראלים למדתם את הכול מהנאצים! עכשיו אתם עושים את אותו הדבר לפלשתינאים המסכנים, כמו שעשה אתכם היטלר!" "לקחתם את האדמות שלהם וגירשתם אותם מבתיהם לעבר לגבול!" "עכשיו שהם נלחמים על זכויותיהם, אתם מדכאים אותם באכזריות!" "בושה עליכם, קולוניאליסטים!" וכה הלאה והלאה, צעקות בוז כאלו ואחרות הוטחו בזוג. דוד ואודטה שמרו על קור רוחם, תוך נשיכת שפתיים והמשיכו במשימתם. הם זכרו את אזהרות הממונים שלהם לא להיכנס לויכוחים מיותרים. אודטה הגבירה עוז ואמרה בשקט לאחד הצועקים חמס "זהי בדיוק הסיבה שהכנו את השאלונים האלה; אנחנו מעוניינים לדעת מה אתה חושב בעניינים האלה. זה לא התפקיד שלנו להתווכח פה." היא פשוט לקחה את הרוח ממפרשיהם של המאשים. הם לקח את השאלון מידה, ומילאו אותו בחוסר רצון. כשאלה פנו לכת מהמקום דוד לקח את ידה של אודטה "איחולי הטובים לך. לא ידעתי שיש לי שותפה כה אמיצה ובעל תושייה." "אתה עדיין לא יודע הרבה דברים עלי." היא אמרה בענווה.

ביטחונם העצמי חזר אליהם והם המשיכו הלאה למלא עוד, ועוד שאלונים. בצוהריים התיישבו על ספסל ריק ואכלו את הכרכים שלהם. מוכר משקאות קרים בא אליהם והם קנו ממנו שני בקבוקי קולה והרוו את צימאונם בחום המתיש. פתאום אודטה שאלה את דוד "אתה חושב שאנחנו באמת מיצגים פה את מדינת היהודים?" הוא נתן בה מבט מופתע "על מה בדיוק את מתכוונת?" "ובכן, אם למשל היו שולחים לכאן במקומנו זוג של יהודים חרדים?—אתה יודע, עם כל הלבוש המסורתי שלהם; עם הציציות, המעילים השחורים, כובעי פרווה, ועם פיותיהם המסולסלות, הארוכות?" דוד נאנח ואמר באירוניה "הם היו חוזרים לארץ בארונות מתים, בלי שייגמרו את תפקידם." "אך, התריסה אודטה "ראיתי הרבה יהודים חרדים ברחובות לונדון מתהלכים חופשי." "אולי, אך הם לא הטרידו את הבריות בשאלונים ובשאלות פרובוקטיביות," הוא אמר והמשיך "מעבר לכך את צריכה להבדיל, הבדלה מוחלטת, בין יהודי הגולה ויהודים מישראל. אומנם הישראלים גם כן יהודים, אך שונים מאוד. אותם היהודים בגולה לא הייתה להם ארץ משלהם, הם היו טיפוסים מפוחדים שאפילו נבהלו מהצל של עצמם. אותנו אף אחד יפחיד ולא ישים בצד. יש לנו אמונה בעצמנו, יש לנו מדינה שלנו, צבא שלנו וחיל האוויר הטוב בעולם. מעבר לכך לישראל באו יהודים מ-80 ארצות מכל העולם. אז תגידי לי מיהו בעיניך הישראלי האמיתי? יהודי ספרדי?, אירופי?, רוסי?, או אולי אנחנו הצברים, ילדי הארץ?" "גם ההורים שלנו באו מארבעה ארצות שונות," השיבה אודטה "שלי מספרד ואיטליה ושלך מגרמניה ומהארץ, אך כולנו ישראליים." "את

רואה, "אמר דוד "את הגעת בעצמך למסקנה המתבקשת." "ובכן, הבה נלך ונמשיך את העבודה שלנו" אמרה אודטה. הם נדדו בדרכי הפארק ולבסוף נתקלו בהתגודדות גדולה של אנשים בפינה הרחוקה של הגנים. "אני חושב שהגענו לפינת הנואמים, בואי נשמע מה בפיו של הנואם לומר" אמר דוד

איש בגיל ביניים עמד על דוכן הארעי של הנואמים, הוא חבש על ראשו מגבעת גברים עגולה, והחזיק בידו מקל הליכה שהוא הרים והוריד מדי פעם, זאת כדי להדגיש את דבריו. קהל מאזיניו נמנה עם סוגים רבים של בני אדם: גברים ונשים, צעירים וזקנים, לבנים ושחורים עור, יוצא אירופה ואסיה. "הגיע הזמן שחברת ההומוסקסואלים בארצנו תהנה מזכויות שוות כיתר הקהילות." אמר הנואם "ההעדפות הסקסואליות שלנו לא צריכות לעניין אף אחד." הוא הסתכל על קהל מאזיניו במבט נוקב, תוך שהוא עשה תנועות נמרצות במקלו באוויר. "אנחנו אנשים נורמליים ככל אחד אחר וזכויותינו לתעסוקה, לקבלת עזרה סוציאלית, תמיכה ממשלתית וכדומה לא צריכות להיות תלויות עם מי אנחנו הולכים למיטה." הוא כבר היה בסיום דבריו. כמה צעירים בקהל הריעו ומחאו לו כפיים, אך הרוב הביעו את אי הסכמתם בקריאות בוז ובצעקות רמות. דוד דחף את זרועה של אודטה "זו יכולה להיות ההזדמנות הגדולה להציג את הסקר שלנו בפני הקהל הזה? נוכל במכה אחת להשלים ולמלא את כל השאלונים." "אולי זה רעיון טוב," אמרה אודטה "אך אינך חושב שזה מסוכן מדי?" דוד הסתכל על הבמה הנטושה ונענע בראשו "לכל הידוע לי החוק מגן פה על הנואמים מכל תקיפה ואלימות כלפיהם. ויכוחים וחילופי דעות, ככל שהם יהיו קשים, זה בסדר, אך לא אלימות. ישנה יחידה מיוחדת של כוח משטרה המוכנה להתערב במקרה שהעניינים יצאו מכלל שליטה, אך זה כמעט ולא קורה. קראתי על ההיסטוריה של המקום הזה של פינת הנואמים. היא נחשבת כעין מוסד בעיני האנגלים והם מאוד גאים עליה. כל אחד, גם אנחנו, יכול לשאת פה נאומים, על כל נושאי שהוא בעולם, זה התגלמות הדמוקרטיה. "אוקי, אני משתתפת במשחק הזה כמוך" אמרה אודטה "אז קדימה נעשה את זה לפני שהקהל יתפור." השניים עלו על הבמה.

"בבקשה, בבקשה," פתח דוד והרים את ידו "לפני שאתם הולכים אבקש את תשומת לבכם למספר דקות כדי לומר לכם משהו." הקהל שעמד להתפורר נעצר. "ראשית תרשו לנו להציג את עצמנו. אנו נציגים של משרד החוץ הישראלי. סטודנטים אחדים מהאוניברסיטות שלנו נשלחו לארצות אירופה כדי לבצע סקר בנוגע ליזמה האמריקאית לשלום בין ישראל ולפלישתנאים, מה שהם מכנים כ-'מפת הדרכים'. למטרה זאת הכנו שאלונים למלא" דוד הרים את הטופס בידו הימנית "אין צורך להזדהות או לחתום עליו, השאלון הוא אך ורק למטרות סטטיסטיות. אלה שמעוניין למלא אותם, נא לבוא אלינו לספסל הקרוב פה." כמה צעירים זועפים ובלבוש מוזנח צעקו "לכו הביתה, יהודים מלוכלכים!" "אין לכם פה עניין עם הבריתים!" "לכו כל הרוחות!" הם צעקו ואחר כך הסתלקו מהמקום. אולם למרות הערות הקשות והמעליבות של האחרונים, רבים באו אל ספסל הזוג וחתמו על השאלונים. דוד ואודטה רשמו לפנייהם בשמחה שכל ה-200 הטפסים שלקחו אתם נגמרו. "טוב, טוב," אמרה אודטה "בסופו של הדבר הרעיון שלך הוכיח את עצמו, ויצאנו בשלום מזה. מה השעה?" דוד הביט בשעונו "ארבע וחצי, זה יספיק להיום, אם כן יש לך משהו אחר לעשות?" "הייתי רוצה להישאר עוד קצת ולהתבונן בציפורים על שפת האגם." "את סנטימנטלית מושבעת, זה נכון, יפתי שלי? אבל עוד מעט, באמת עוד מעט, יהיה לך זמן די והותר להתבונן בציפורים." "מתי זה אצלך, עוד מעט?" היא שאלה ומבטה השתהה על פני המים הנוצצים של האגם. "ברגע שנגמור את מלאי השאלונים, שאני מניח שלא צריך לקחת יותר מאשר יום, יומיים. אז נלך הביתה ונספור אותם, בסדר?" "בסדר," ענתה אודטה בלי חמדה "אתה זה שהצטיינת בבית ספר בלימודי מתמטיקה." "כדי לספור עד אלף, אדם לא צריך להיות מתמטיקאי, או קוסם. או בודאי לא אינשטיין, בייבי שלי, אז הבה נלך."

בדרכם אל הרכבת התחתית דוד נזכר בנאמר על ידי הנואם בפרק ושאל את אודטה איך היא מתייחסת להומוסקסואלים. "האם החברה צריכה להתייחס אליהם שווה בשווה להטרוסקסואלים?" "אינני יודעת מה החברה צריכה לעשות," היא אמרה ברוח של כעס "אך אם תרצה לדעת את דעתי הפרטית, אני אישית לא יכולה לסבול אותם. כשאני רואה שני נשים, או שני גברים מתגנפים ומתנשקים, זה גורם לי בחילה. לא איכפת לי מה שהם עושים בפרטיות בתוך ביתם, מאחורי דלתות סגורות, אך כשהם אחד על השני בציבור, זה מגעיל אותי. בכל אופן זו השקפתי, ושאלך?" היא שאלה בתוקף. באופן בסיסי זה משפיע עלי בצורה דומה, אך עלינו לזכור שהם בעצם לא בחרו להיות כאלה, בגלל שההומוסקסואליות זו סוג של מחלה, או נטיעה, או סטייה אל-טבעית והם לא מזיקים לאף אחד." "לא

בדיוק, "ענתה אודטה ברוגו "לפני מספר ימים, לפני הנסיעה שלנו, ראיתי בתל אביב על הטיילת הים, תהלוכה של ההומואים והלסביות, מה שנקרא 'פסטיבל גיל והחופש'. הם חגגו את ה-'שחרור' שלהם שיצאו החוצה מהארון. בחיי, קיבתי התהפכה כשראיתי את כל החבורה הזאת, חצי ערומים/ות, ולפעמים ערומים/ות לגמרי, גברים, עם גברים, נשים עם נשים, מתנשקים/ות, מתגפפים/ות, מנענעים/ות את עכוזיהם/הן, ושותים/ות לשוכרה שכבר לא יכלו ללכת. הייתי צריכה להתאפק חזק לא להקיא. מה שעוד יותר גרוע, כל ההפגנות הללו של ניאוף גלוי בציבור, סטייה ושל גיוון מתרחשים בברכת רשויות העירייה. הם זורקים את ערכי המורל ודורכים על כל המוסכמות בחברה! לא יודעת מה לומר, כל זה עושה אותי חולה." "לומר את האמת, דוד עמד נדהם מההתפרצות שלה "את הבחורה מיוחדת, בהירת מחשבה, וישירה שאי פעם פגשתי. אוניברסיטת חיפה צריכה להיות גאה בך." "תודה, תודה לך דוד, אך תעשה לי טובה ואל תשאל אותי יותר שאלות פרובוקטיביות היום." דוד הרים את ידו הימנית ואמר בטקסיות "על שבועת הצופים, לא אעשה את זה."

רעבים עד מאוד, דוד ואודטה חיסלו את ארוחת הצהריים שלהם בשיא המהירות. "נלך לנוח קצת, הציע דוד "בינתיים אספור כמה טפסים נותרו לנו למילוי" "רעיון טוב," היא אמרה ועלתה לחדרה לחטוף תנומה. בזמן שאודטה ישנה דוד עיין בעיתונים המקומיים וגם בעיתון "מעריב" המודפס בלונדון ומגיע, יום ביומו מישראל, דרך האינטרנט המהפכנית. העיתון כלל, כרגיל בישראל, דברים טובים ופחות טובים. הדבר הטוב היה שהפסקת האש השבירה שהוכרזה חד-צדדית על ידי ארגוני הטרור הפלשתינאים מחזיקה, כנראה, מעמד. לא מעשי רצח; ולא אוטובוסים התפוצצו לאחרונה בערי ישראל. החדשה הרעה הייתה, שלמרות הפסקת האש, חייל צעיר ישראלי נחטף על ידי הטרוריסטים ונמצא אחר כך מת בקרבת הכפר הערבי, כפר כנה. בחזית הכלכלית היו יותר חדשות רעות: שיעור האבטלה בארץ עלה בצורה מאיימת; ל-10 אחוזים מכוח העבודה. מאידך המטבע הישראלי עומד איתן. שוק המניות בבורסה מאוזן, והמחירים יציבים. דוד עלעל גם בעיתונים האנגליים אשר עסקו בעיקר בויכוחים סביב מעורבותה של אנגליה במלחמת עיראק. מאחר שלא היו חדשות רעות באופן מיוחד בעיתונים, דוד החליט שגם הוא רשאי לקצת מנוחה ונפל בשינה עמוקה.

בערב דוד הודיע בשמחה לאודטה שרק 300 טפסים נותרו, ואם יעשו מאמץ טוב, הם עשויים לגמור אותם תוך יום, או יומיים. "אני מציע שמחר נחזור שוב ל'הידי פרק', אולי ההצלחה שלנו היום תחזור על עצמה." "אין לי התנגדות," אמרה אודטה בחיוך רחב. "כשנגמור את הטפסים שנותרו נוכל להחזיר את כל ה-1000 לשגרירות, ואז יהיה לנו שבוע שלם, או משהו כזה לעצמנו! נעשה חיים משוגעים ביחד "אין לי התנגדות," חזרה ואמרה אודטה. "התוויית תוכנית, הוא המשיך: לראשונה נצא לאזור הכפר, כדי להגשים את החלום הקטן שלך לשחות עם הברבורים. אחר כך נלך ונעשה סיבוב באוטובוס התיירים מסביב ללונדון, ולקינוח נבקר בכמה אתרים חשובים מפורסמים. ואולי, ואם יוותר מספיק זמן, גם במוזיאונים ובגלריות. בבקשה אל תגידי לי שוב ש'אין לך התנגדות' הוא אמר בחיוך לאודטה. "אני חושבת שבעד כל הדברים הנפלאים האלה דרושה תשובה הולמת יותר; זה בהחלט נשמע מקסים. אני בקושי אוכל לחכות."

"ומעל הכל קיבלנו הפתעה נעימה," דוד אמר תוך שהוא הוציא מכיס מעילו מעטפה עטורה במסגרת זהב. "היא הגיעה הבוקר בשק הזואר של המלון. רוצה לדעת מה יש בתוכה?" "בוואדי שאני רוצה." היא אמרה בסקרנות. דוד מסר לה את המעטפה. היא פתחה והשמיעה קריאת שמחה "אווווה" תראו את זה! היא קראה:

"לעלמה אודטה ברננד ולמר דוד קריב. הנכם מוזמנים לקונצרט גאלה אשר תתקיים באולם

'אלברט הול' בתאריך 26 ליולי 2003, בשעה 9.30 בערב. מושביכם במספרים 37-38,

בשורה 15 יישמרו עבורכם. נבקשכם להגיע בזמן. בכבוד רב המחלקה הישראלית לענייני

חוף."

"פנטסטי!" התלהבה אודטה "זה באמת הפתעה נעימה. עלינו לשלוח להם מכתב תודה והערכה." "אנחנו בודאי שנעשה זאת," השיב דוד. בלילה, בערך בשעה 10.30 היא צלצלה לאימה שלה "מה שלומך יקרתי," אמה שאלה בדאגה, "יש לך עוד בעיות עם דוד?" "לא, אימה, לא. כפי שאמרתי לך לפני כן, הוא בחור נהדר. הוא נותן לי מחמאות רבות, אך הוא איטי בתגובותיו. לדבר הוא יודע, אך..." "מה שלמעשה את רוצה להגיד שתרם הגעת אתו ל-'תכלס', לא נשיקות, או משהו כזה?" אמה שאלה בקנטור. "טוב," היא החלה לגמגם "זה רק חלק מזה, אך...תשמעי אימה, אינני יכולה להסביר לך בדיוק מה אני חשה בתוך לבי פנימה." "זה בסדר יקרתי, את תגברי על זה. יש עוד חדשות?" "כן, כמה חדשות טובות מאוד; הייתה לנו הצלחה גדולה עם העבודה שלנו, כמעט וגמרנו את מכסת העבודה שהוטלה עלינו.

לאחר שנגמור יהיה לנו לפחות שבוע שלם לעצמנו, נסתובב בלונדון, נבקר באתרים מפורסמים, במוזיאונים, בגלריות. דוד הכין לשם כך תוכנית מפורטת. "אז?" אימה אמרה "חושבת שאין בכלל על מה להתאונן, נראה לי שהוא יותר נוח וג'נטלמן מאשר היית יכולה לצפות מכל גבר שהו. ואם את כל כך להוטה לנשק אותו, אז תפסיקי לחכות. תנשקי אותו את. ותראי מה שיקרה. אם הוא לא יגיב על כך בחיוב, אז זאת הבעיה שלו ותדעי שהוא לא בשבילך ותדעי איך להתנהג אתו." "לא, אני לא אעשה זאת!, זה למטה מהכבוד שלי, אני חושבת שיש לו כבוד אלי ואינני מעוניינת לסכן אותו." "אה, אודטה, אהובתי, כמה עקשנית ושמרנית את יכולה להיות. אז אני חדלה במתן עצות בשבילך, כי ככל הנראה אין לך סיבה להיות מודאגת." "אה, אימה, כמעט ושכחתי; הוזמנו על ידי משרד החוץ לקונצרט גאלה של הפילהרמוניה הישראלית באלברט הול." אימה: "זה באמת משהו יוצא דופן! זוגות רבים בירח הדבש שלהם לא זוכים לפינוקים כאלה כמו שיש לכם. אז תהיי מרוצה, ואל תחשבי כמו איזו נערה טיפש עשרה-זבת חותם. זה מה שאני יכלה להגיד לך." "אימה, את יותר מאשר משענת מורלית בשבילי, את מלאכית." "תודה לך יקרתי. אין יותר טוב מלבה של אימה." "שלום, לך אימה, שלום".

בבוקר שלמחרת, בשעת ארוחת הבוקר, דוד העלה רעיון אלטרנטיבי; במקום ללכת בבוקר להדיי פרק, ששם כנראה לא יהיו מספיק אנשים בשעה מוקדמת, הם ילכו לתיור מודרך מסביב ללונדון. "בסדר, זה נשמע לי די גיוני," העירה אודטה. לפיכך הם יצאו לתחנה המרכזית של לונדון, ממנה יצאו האוטובוסים של התיירים. זה היה יום נוח וחמים והם החליטו לקחת אוטובוס עם גג פתוח. המדריך דיבר אנגלית, אך הייתה להם האופציה לשמוע את דבריהם בתרגום עברי. מכיוון ששניהם דיברו אנגלית מצוינת, כך הם לא הזדקקו לשירות זה. אוטובוסים התיירים נסע לאיטו במסלולו הקבוע ונעצר מדי פעם ליד אתר תיירותי מפורסם. הנוסעים יכלו לרדת בכל תחנה, לסייר באתר כמה זמן שרצו, ולהצטרף לאוטובוס הבא בכל שעה עגולה, זאת ללא תוספת תשלום. דוד ואודטה ישבו זה לצד זה, החזיקו ידיים ונהנו מהנוף ומהמראות של העיר הגדולה ומדי פעם ירדו וסיירו באתרים שונים. הם ביקרו בארמון ביקנגהם, בוסטמינסטר אבי ובבתי המשפט. כל אחת מהן הייתה יצירה מופת ארכיטקטואלית בפני עצמה, ושווה את ביקור יסודי יותר, אך הם היו דחוקים בזמן. "את יכולה לטייל בלונדון במשך חודש שלם ועדיין לא תראי את הכול," העיר דוד באוזני אודטה "אנחנו נבוא עוד פעם לכאן, אך כעת הבה נגמור עם הג'וב שלנו, אך לפני כן, את רעבה? היא עשתה סימן בראשה "מאוד." הם ירדו מהאוטובוס וחיפשו מסעדה. אכן מצאו אחת בתוך גן שופע יקר ומוצל בעצי נוי עתיקים. על מבנה המסעדה היה תלו שלט גדול שהכריז "בית הבירה לאנני הטעם"

זה היה בניין עם כניסה רחבה. בפנים האולם היה מלא עם המון אורחים רועשים, גברים ונשים שישבו ליד שולחנות עגולים עמוסים באי סדר. פניהם וחוסמיהם האדומות רמזו על היותם נתונים בדרגות שונות של גילופין. דוד עצר את אחד המלצרים שאצו, רצו מסביב לשולחנות בזריזות "אתם גם מגישים פה חבשילים מבושלים?" "בוואדי, אדוני. רק תמצאו לכם שולחן פנוי, ואבוא מיד לשרת אתכם." הם חיכו בעצבנות, הולכת וגוברת לפחות כ-20 דקות, אך לבסוף ראו שאנשים קמים משולחן אחד. דוד ואודטה אצו למקום, לפני שמישהו אחר היה תופס את השולחן, וביקשו מהמלצר לנקות אותו. המלצר שרק לעמית שלו והם ניקו וסידרו את השולחן במהירות שאי, כמו בסיפור האגדה המפורסם. המלצר הגיש לדוד את לוח התפריט. "על איזה מנה היית ממליץ?", הוא שאל את המלצר "יש לכם איזה דבר מיוחד?" שאל דוד "מצטער אדוני. יש לנו לפחות תריסר סוגים מהם תוכל לבחור, אינני יודע את טעם שלכם." "וכן, אמר דוד בסקרור את לוח התפריט "בשבילי תביא סטייק פילה עם תוספות ומיץ בשר. מה את אומרת אודטה, שיהיה אותו הדבר לשנינו?" "אין התנגדות מצדי." היא אמרה בקריצה. דוד פנה למלצר "ועוד שני בקבוקי בירה."

כשהמלצר התרחק דוד פנה לאודטה "את יודעת, שותפתי היקרה, שלפעמים את מרגיזה אותי!" "למען השם למה?" "מהסיבה הפשוטה שאת תמיד מסכימה אתי על מה שאני אומר וגם מה שאני עושה. אין לך דעות משלך?" "בטח שיש לי!" השיבה אודטה בתוקף "אך כשאני חושבת שהחלטתה שלך היא בסדר, אז מדוע שאני צריכה להגיד אחרת, או להתווכח אתך?" "לא, בהחלט לא," ענה דוד "אולי הגדרתי את הדברים לא כשורה. את מוכנה לסלוח לי?" "אני בואדי שאסלח לך, רק רוצה להזכיר לך את היום שישבנו לראשונה ליד שולחן בארוחת הערב שלנו במלון. אמרת, ואני מצטטת 'יש לי שותפה, בחורה מאוד החלטית, בעלת דעות עצמאיות, מי שדואגת לחברה וגם קצת לי' אמרת, או לא אמרת?" "נכון אמרתי," השיב דוד "אז בבקשה תחליטי אם יש לי דעה, או אין לי דעה!" נזפה בו אודטה. המלצר הגיע עם המנות שלהם. דוד פתח את בקבוקי הבירה "לחיים," הוא אמר לאודטה "וללא אי-הבנות בינינו, לחיים!" "אמן ולחיים" התפייסה אודטה. הם ניגשו לארוחתם בתאבון רב.

דוד הביט בשעונו "השעה כמעט שלוש. זה מחניק מאוד פה. אולי נצא החוצה לשאוף קצת אוויר צח? כמוכן באם אין לך התנגדות לכך." "אודטה קמה מהשולחן ואמרה בצורה החלטית ומכוונת "אין לי התנגדות." דוד קרא למלצר לשלם ונתן לו תשר טוב. הם עזבו את פונדק הבירה ותררו אחרי מקום מוצל. במהרה מצאו ספסל מתחת לעץ ענף והתיישבו עליו. על הספסל הסמוך ישב מישהו שהסתכל בהם בצורה מרוכזת. "מי זה הפרצוף הזה?", שאלה אודטה שהייתה מוטרדת ממבטו הנוקב של האלמוני "אתה מכיר אותו?" דוד נענע בראשו "אני לא חושב, אך את יודעת מה? אני גם לא רוצה לדעת. אני גם לא בטוח אם זאת אישה, או גבר." "עכשיו גם אני לא בטוחה, והסתכלה על שערות המסולסלות כעין חוטים, הצהובות של האישה/איש, נטול/ת אופי של מין ברור." "אתה יודע שזה מצב מאוד מביך בשבילי כשאני לא יכולה להיות בטוחה על מינו של אדם מסוים. האם הוא גבר, או אישה. לפחות את הדבר הזה אדם ראשי לדעת." "אני מסכים אתך בעניין לחלוטין," השיב דוד "אך יש לי איזה סיפור מעניין לספר לך בקשר לכך; בתקופה שהייתי בגיל הטיפש עשרה רצתי אחרי בנות יפות ברחוב. פעם ראיתי בחורה חטובת גזרה, בלונדינית וארוכת שער הולכת לפני. הייתי סקרן לראות את הפנים שלה, על כן האצתי את צעדיי כדי לעבור אותה ולראות את פניה. היית צריכה לראות את הפנים שלי כשראיתי שבעצם הוא היה גבר..." אודטה צחקה בכל הלב "זה מגיע לך שאתה מנסה לאסוף הכריות ברחוב. אה, הקוקסינלים המגעילים האלה, אני בזה להם, כשם שאני בזה להומוסקסואלים. אתה יודע זה מאוד מרגיז אותי. למה למישהו לא יהיה ביטוי של סקס ברור? זה ממש מקומם!" היא קראה. "זה באמת מרגיז," הסכים אתה דוד "אבל יש מאלה המונים בעולם." "היא התחילה לזמזם את השיר מהסרט 'דרום פציפיק':

"ALL THE HUMAN RACE IS FALLING ON ITS FACE AND HAVENT GOT TOO FAR TO "

"GO

"כל האנושות נופלת על פניה, ולא תאריך ימים" "בואי, ונמשיך בעבודה שלנו." הם קמו מהספסל ומיהרו לכיוון תחנת הרכבת התחתית הקרובה.

כשהגיעו להינד פרק, הם שמו את פעמיהם ישר אל פינת הנואמים. שוב מצאו במקום התקהלות גדולה של אנשים שהאזינו קשב רב לדברי כומר בעל כרס גדול ושערות מאפירות. נושא נאומו היה בלתי רגיל באוזני הזוג שלנו. הכרזה מאחוריו קראה: **'תקומת המתים' וגלגול הנשמות'** אודטה לחשה באוזני דוד "עוד אחד מהמטיפים התימהוניים האלה."

"זה יכול להיות נושא תיאורטי מופשט," פתח הכומר המכובד את נאומו, "ואני תוהה אם רבים מכם הקדישו אי פעם מחשבה מעמיקה בעניין. מי אנחנו, ומה משמעות החיים שלנו עלי אדמות?" פתח הכומר המכובד את נאומו. "איך הגענו לעולם הזה?" צעיר בעל גוף ושערות פרועות התערב "אני יודע, אדוני, אני יודע," הוא צרח "ערב אחד אימה ואבא לא השיגו הכרטיסים לקולנוע. הם חזרו הביתה, הלכו ישר למיטה ועשו חיים טובים ביחד... וזו הסיבה, אדוני, שאני, למשל, באתי לעולם הזה." גל של צחקוקים וקריאות חן עברו בקהל. איש אחד מבוגר, מכובד מראה גער בהם "קצת דרך ארץ ונימוסים לא היו מזיקים לכם רבותי, תנו לכומר קצת כבוד!" "תודה," אמר הכומר "ואם תרשו לי להמשיך, אם מישהו יכול להגדיר בדיוק מה זה נשמה של בן אדם? האם זה משהו ממשי שאפשר לגעת בו ולמשש אותו בידים? הנשמה שפועלת ומדריכה את פועלינו ואת מעשינו?" איש אחר בקהל הניף את ידו "היכול אני לנסות?" "בהחלט, אישי הצעיר. מה בפך?"

"ראשית," אמר הצעיר "אינני בטוח שכבודו, או אנשים אחרים יסכימו אתי, אך אני בטוח, באופן מוחלט, שברגע שכשהאדם מת, נשמתו עוזבת אותו באופן מידי." "זה בדיוק הנקודה, ידידי היקר," חיוק אותו הכומר "נשמתו של הנפטר עוזבת אותו ועוברת לגוף אחר." מלמול של אי הסכמה עברה בקהל. "אוקי, נגיד שזה ככה," המשיך הצעיר "אך מה קורה שאם גילו של הנפטר היה נניח, בן 80, או 90, לאן נשמתו תנדוד? לתינוק שזה רק עתה נולד, או למישהו אחר באמצע חייו? מי קובע את זה?" שאל הצעיר באירוניה בולטת.

"ובכן, זה מתחיל להיות משעמם ומעצבן." אמרה אודטה "הויכוח הזה יכול להמשיך עוד, ועוד. אנו מבזבזים זמן יקר. נחזור לכאן מאוחר יותר." "אך יש פה הרבה אנשים. הם כנראה יתפזרו עוד מעט ואנו נפספס הזדמנות. נחכה עוד קצת." "בסדר." הסכימה אתו אודטה בחוסר רצון. הם התיישבו על הספסל הסמוך ובדקו את תיקיהם כשהם פתאום נוכחו לדעת שהויכוחים עם הכומר נסתיימו בצורה פרועה והקהל החל להתפזר. "הוא גמר, בואי מהר ונציג את העניין שלנו," ציווה דוד. הם עלו לבמה "גברותיי ורבותיי," צעק דוד "בבקשה, אל תלכו. יש לנו הודעה חשובה עבורכם." הוא חזר על הנוסח השגרתי על השליחות

שלהם. להפתעתם מרבית הקהל נשאר על מקומו והאזין להם. אודטה שאלה את האנשים סביבה, מה הייתה הסיבה שהקהל התפזר לפתע. ספרו לה שאחד הנוכחים התחיל לצעוק שהכומר הוא שרלטן נוכל ונביא מזויף. הכומר נעלב, והפך לאדום מכעס ועזב את הבמה בסערה מופגנת. כשדוד ואודטה ספרו את הטפסים התברר שעדין נותרו 130 בידיהם. "הבה נגמור לפחות 30 היום, כך שלמחר יישאר בידינו מספר עגול של 100". הציע דוד. אודטה: "אם אגיד שאין לי התנגדות לדבר, אתה, בצדק רב, תהרוג אותי. כך שאגיד בפשטות 'אוקי'..." "בחירה החכמה", הסכים אתה דוד. הם עברו מספסל לספסל, התעייפו, אך בסוף היום, בערך בשעה 6 כל ה-30 טפסים מולאו. הם נשכבו על ספסל ריק ללא כוחות. "את רואה", שאל דוד "מה היה קורה עם היינו מבצעים את כל המלאכה שלנו בצורה הרגילה?" "כל התהילה היא שלך. ומה עכשיו?" "עכשיו נחזור הביתה, כוונתי למלון. או אולי את מעדיפה לבלות את הלילה כאן על הספסל?" "רעיון מצויין!, אך הפעם אינני מתכוונת לומר שאין לי התנגדות, מכיוון שהמיטה במלון הרבה יותר נוחה ורכה." "את צודקת, אז נלך."

"אינך סקרנית לדעת מה אני חושב על הנושאים שהכומר המכובד העלה בהרצאתו?" הוא שאל אותה בדרך "בהחלט אני רוצה לשמוע ומקווה שגם אתה תשמע מה יש לי לומר בנדון." "וכן, לי נראה שאותם האנשים שמאמינים בתיאוריות על תקומת המתים, כנראה שמעולם לא ראו אדם מת. בגלל שאם ראו, אני סבור שהם היו משנים את דעתם. לפי אמונתי, ומה שגם נשמע מאוד הגיוני עבורי, שום חיים חדשים יכולים לצאת מאדם מת, כשם שלא יכולים מחפץ דומם. החיים יכולים להמשיך רק מיצור, או מגוף חי, נקודה! אף אחד, אבל אף אחד עד היום הזה, לא מדען, לא רופא, ואפילו לא קוסם, לא הצליח ליצור חיים מחומר מת. כל התיאוריות על הנשמות הנוודות מאדם לאדם אחר, הם שטויות במיץ עגבניות, ורק בלבול מוח." סיים דוד.

"אני חושבת את אותו הדבר", הגיבה אודטה "אני רק תוהה איך זה שבכניסה של כל בית קברות, נוצרי, או יהודי, כתוב האותיות קידוש הלבנה, " היא עשתה תנועה קשת גדולה בידה 'נקום לתחייה'. מה אם זה היה קורה באמת, אתה יכול לתאר? אותם המיליונים, מה מיליונים? ביליונים של בני אדם שחיו והתהלכו על פני הגלובוס שלנו, היו קמים לתחייה? מה היה קורה לעולם שלנו? תוהו ובוהו, מחסור ורעב בכל העולם, חוסר עבודה טוטלי. כל תושבי העולם היו גרים בבקתות. כך שאם נבחן את הדברים בצורה הגיונית, נגיע, ללא ספק, למסקנה שכל הכל העניין הזה של תחיית המתים הוא לא אחר מאשר בלוף קולוסאלי, שאולי טוב כדי להרגיע את יגונם של אלה שקרוביהם נפטרו."

כשהזוג הגיע לכניסה של תחנת הרכבת התחתית, הם שוב נתקלו בטיפוס שראו ליד בית הבריה. שוב תהו על כך אם זה היה גבר, או אישה. הוא/היא היה/הייתה נשען/ת לעמוד החשמל וקרא/ה עיתון ובחן/ה אותם בחשאי. בזמן שהם ירדו במדרגות הנעות אודטה שאלה "ראית את היצור הזה ליד התחנה, איך הוא/היא הסתכל/ה בנו? זו הפעם השנייה היום. זה מעביר בי צמרמורת. מה אתה אומר?" "כל דבר שנראה כמוהו מעביר בי צמרמורת." הגיב דוד במשיכת כתף. הם לא נתנו יותר חשיבות לעניין והמשיכו את דרכם עד שהגיעו אל התחנה שלהם.

למחרת, בגלל חוסר זמן, הם החליטו שוב לבקר בהייד פרק, בהחלטה נמרצת לגמור את כל השאלונים באותו היום, בגלל שבערב הם היו אמורים לצאת לקונצרט באלברט הול. השעה הייתה 10 בבוקר ורק מבקרים מעטים היו בגנים, אך בפינת הנואמים כבר התאסף קהל קטן. איך שהם התקרבו למקום, הם ראו שלט ועליו הכתובת בעברית ובאנגלית: **'לימוד פרשת התורה באספקלריית התקופה המודרנית שלנו'**

'THE TEACHING OF THE BIBLE IN THE MIRROR OF OUR MODER AGE'

לפני השלט עמד רב עטור זקן לבן ועל ראשו ירמולקה קטן. הוא הכין את עצמו להתחיל בדרשתו. דוד ואודטה ניגשו אליו ללא היסוס והציגו את עצמם אליו. הרבי שמח להם מאוד וחיבק אותם אל לבו. הם למדו שהרב היה שייך לתנועת היהדות הרפורמיסטית באנגליה. הוא פנה לקהילה שלו "אני שמח לבשר לכם ששני סטודנטים מהאוניברסיטת בארץ הגיעו לכאן לכבוד בנוכחותם את הקהילה שלנו. הם ספרו לי על השליחות שלהם באנגליה, הם באו לכאן כדי לבצע סקר על דעת הקהל בקשר ליוזמה

האמריקאית להשגת שלום בין ישראל לשכנותיה. לאחר סיום הרצאתי אני מבקש מכם לגשת אליהם ולמלא את השאלונים שהם הביאו אתם." לאחר מכן הרב החל בנאומו:

"גברתי ורבותי. אני מעריך שבקהל שלפני ישנם אנשים שלא שייכים לדת היהודית. ישנם פה מאמינים מדתות אחרות, אך האמונה בבורא העולם הוא משותף לכולנו. לנו בקהילה הרפורמיסטית של היהדות יש תפיסה שונה ודרך שונה לכיבוד האל. בניגוד ליהדות האורתודוקסית, אנו מאמינים שהדת והאמונה צריכות לבוא מהשתכנעות אמיתית של בני אדם בליבותיהם על קיומו של האל, זאת ללא מלמולים מבלבלים האין סופיים, וחזרה מעייפת על פולחנים ריטואליים. האמונה שלנו באל צריכה להיות חופשייה לפי העידן והתקופה שאנו חיים בה ולא מאובנת בעול של מאות השנים. התפילות שלנו צריכות להיות פשוטות ומובנות לכל אחד. המוני מאמינים נטשו את הדת היהודית ואת האמונה באל של אבותיהם, פשוט בגלל שלא יכלו לעמוד בכל האיסורים שנכפו עליהם, בכל הדקדוקים של הטקס הדתי, ולשמור על מנהגים וחוקים מיושנים. אולם אנו לא מתכחשים למסורת היהודית ומכבדים את עשרת הדיברות שמשא רבנו העביר לעם היהודי במעמד הר סיני. אנו מודעים שציונים האלה מופרים בגסות על ידי אתאיסטים, אנרכיסטים, ועל ידי בני אדם שאין להם שום אמונה, וגם על ידי בריות שהם מעמידים פנים כאילו הם אנשים מאמינים, בעלי ישרות, צדק, ומחילה, אולם באותו הזמן הם מרמים את חבריהם, מבצעים פשעים, מעשי הונאה וניאוף. במאי סרטים מושחתים, תחת הדגל 'בידור' מציגים לנו סרטים מלאי פשע, סטיות חולניות ושחיתות מידות, התנהגות פרועה ללא בושה, שימוש בשפה גסה ומלוכלכת. למרות שבסוף, ברוב המקרים, הפושעים נהרגים, או נתפסים, נעצרים ומובאים למשפט, אך בזמן שהסרט רץ, הם מראים לנו בפרטי פרטים איך מעשי הפשע מתבצעים, איך הפושעים מערימים על החוק. הם עושים את זה באמצעים מתוחכמים, בעורמה, בשחיתות המידות. במילים אחרות 'כפית של סוכר' הם מחדרים לנשמתנו את הרעל, שמסוכן ביותר במיוחד עבור בני הנוער. ברובנו לא מודעים לכך שערכי המוסר של החברה שלנו נשחקים ונרמסים ברגל גסה על ידי כותבי ובמאי הסרטים האלה שאין להם לא מצפון, לא בושה ולא ערכים. מה שמעניין אותם הוא רק דבר אחד בלבד; להרוויח כמה שיותר כסף, והנזק שהם גורמים לחברה מעניין אותם כקליפת השום."

אודטה ודוד עמדו והאזינו לנואם בתשומת לב רבה, ושקועים במחשבות. אודטה העירה "אני חושבת שרב הוא איש גדול והוא צודק לגמרי שהדור שלנו שוקע בחוסר ערכים. כשהרב סיים את נאומו הם עלו לבמה כדי לחזור על בקשתם למלא את השאלונים. הצלחתם הייתה מלאה, הם גמרו עם כל השאלונים. הזוג הודה בלבביות לרב על שיתוף הפעולה אתם והרבו בשבח נאומו.

בדרך חזרה לתחנת רכבת התחתית אודטה אמרה "אני תוהה אם שוב נפגוש היום את הקוקסינל המגיעיל ההוא?" כשהגיעו לכניסה של הרכבת אודטה תפסה בחזקה את זרועו של דוד "הבט! הנה הוא!", חושבת שעלינו להודיע זאת למשטרה." "באיזו אשמה?" דוד שאל "הם לא יכולים לעצור מי שהוא בגלל העובדה שנראה מכוער? לא כן?" אודטה משכה בכתפיה "הלוואי ויכלו, כל זה לא מוצא חן בעיניי, הוא עוכב אחריו במטרה וכנראה יש לו סיבה. הוא מתבונן בנו ככה...אולי הוא זומם משהוא?" "באמת, אודטה, היכולים אנו להוכיח משהוא נגדו?" הם ירדו במדרגות הנעות, ונחאו את הבעיה לחלוטין.

פרק חמישי

אחרי הצהריים של אותו היום, כשחזרו למלון, דוד דפק בראשו, "לעזאזל! כמעט שכחתי על הקונצרט שלנו הערב. אוקי", הוא אמר "השמלה היפה שלך, עם הצעיף המלמלה שלבשת בנשף הריקודים, תהיה מתאימה בול לקונצרט. אולם עלי לקנות לעצמי חליפת טוקסידו. מה את חושבת שאני צריך לקנות אחד חדש שאוכל ללבוש אותו לכל מיני הזדמנויות בתור עובד משרד החוץ, או אולי אשכור אחת מיוחד לערב הזה?" "נראה לי", אמרה אודטה "שהאופציה הראשונה טובה יותר, אולם חליפה כזאת יכולה להיות יקרה מאוד, אך זאת השקאה לתווך ארוך." "את יכולה להתלות אלי לחנות?" "בעונג רב", השיבה אודטה. "אוקי, אולי בקבלה יכלו לתת עצה היכן אני

יכול למצוא חנות כזאת שמוכרים מלבושי גברים." לפני עזיבתם דוד לקח את כל 1000 השאלונים, ארז אותם בחבילה וביקש למסור אותה ששליח השגרירות שיבוא לקחת אותה. דרך אגב הוא שאל את פקיד הקבלה אם הוא יכול להמליץ לו על חנות אופנה של דברי גברים לא יקרה מדי. "המלצתי היא", אמר הפקיד "ללכת לבית מסחר גדול בשם 'סקאלה' ברחוב רמינגטון 28, שם תמצאו מחלקה מיוחדת למלבושי גברים. בטוחני שתמצאו שם את כל מבוקשכם." "תודה לך עבור ההדרכה," דוד הודה לו. אחרי הצהריים הזוג לקח מונית נסעו ישר לה-'סקלה'. הם היו נדהמים מגודלו של המקום, מהפאר ומהשפע הסחורות שבית מסחר הזה הציע ללקוחותיו. מחלקת הגברים בלבד תפסה קומה שלמה.

"במה אני יכול להיות לשירותכם?," שאל אותם מוכר בלבוש אלגנטי במחלקה. "אני מחפש חליפת טוקסידו עבורי, אבל אל נא תראה לי את היקרות שביניהן." אמר דוד "אז תסתכל נא בשורות אלה," הציע המוכר "פה תמצאו חליפות טובות במחיר הזדמנותי, מ-200 ועד ל-300 לירות סטרלינג. נא לבדוק אותן."

הזוג הצעיר בחן את החליפות אחת לאחת, לבסוף לקחו שלוש מהן למדידה. דוד לבש את השלוש בתור ואודטה נתנה את דעתה עליהן. בסופו של הדבר הם בחרו חליפה שעל התג שלה צוין מחיר של 250 ל"סטרילינג. דוד בחן את עצמו במראות הענק מסביב לקירות "זה מתאים לי," הוא אמר מרוצה מהדמות שהשתקפה במראה. "אני צריך לזה גם חולצה איכותית ועניבת פרפר." "אין בעיות," אמר המוכר "נא לבוא אחריי."

כשדוד גמר את הקניות הוא פנה לאודטה "זה לא יהיה דבר יאה מצדי, לו דאגתי לצורכים שלי בלבד. חושבני שעלי לקנות משהו בשבילך גם כן." "תודה, אתה לא צריך," אמרה אודטה בענווה. "אך אני מתעקש," השיב דוד "בואי נעשה סיור בבית מסחר היפה הזה." היא המשיכה למחאות שהיא לא צריכה שום דבר. לבסוף, כשהם הגיעו למחלקת הנשים עיניה הסתנווה משפע הסחורות שהיו שם בתצוגה: בגדי נשים מכל הסוגים, תכשיטים, דברי קוסמטיקה, בשמים וכולו. דוד השגיח שאודטה השתה ארוכות ליד דלפק שהציג לראווה כל סוגי שרשראות פנינים. הוא אמר בתוקף "נראה לי כי זה בדיוק המקום שאני צריך לקנות לך משהוא. מה בדבר הדבר הזה?" הוא הצביע על שרשרת של פנינים נוצצים. "אני לא יכולה לקבל ממך, זה בטח עולה הון תועפות." "אינני מתכוון לקנות לך אחד חדש כל שבוע," הוא אמר וביקש מהמוכרת להוציא את השרשרת שהייתה מונחת תחת מחסה הזכוכית בדלפק וענד אותה על צווארה של אודטה. "תתחדשי" הוא אמר היא הביטה בראי מרוצה ומחייכת "ג'נטלמנים כמוך נדירים מאוד," היא אמרה קורנת מאושר.

"אני חושב שמן ההכרח להוסיף לשרשרת זאת גם בקבוק בושם טוב. זכרי לאן אנו מוזמנים הערב. בואי נלך למחלקת הבשמים למצוא בשבילך משהו טוב." הציע דוד. זה היה חיפוש קשה, "איזה מבחר עצום!", היא התפעלה, איך כל סוג הפיק ריח שונה על פרק ידה. אחדים היא פסלה מיד... אחרים היו מפתים ונעימים, כל אחד בדרכו. לבסוף, בעזרת דוד היא נשארה עם בקבוק מעוצב יפה ובתוכו בושם שמיצר על ידי היצרן הצרפתי המפורסם 'לה קוסט'. היא פתחה את הבקבוק ושמה כמה טיפות על צווארה. "איך זה מוצאת חן בעיניך דוד?" הוא נשם עמוקות "פשוט נפלא! ראשי כבר סחרחר מהריח. חושבני שעם בושם כזה כל גבר ייפול מיד ברשתך..." "אתה וההגזמות שלך," היא העירה "אך אינני יודעת איך להודות לך על הפינוקים שאתה מרעיף עלי היום." "על לא דבר," הוא אמר וניגש לשלם את החשבונות.

אחרי כן הוא פנה לאודטה "אני חושב שאם אנחנו כבר פה אז נקנה גם את הדברים שנחוצים לטיול שלנו. הבה נשאל את אחד המוכרים אם ישנה מחלקה שמוכרים שם את הדברים האלה." "שתי קומות למטה" אמר להם המוכר. הם ירדו במדרגות הנעות ומצאו גן עדן של הכל מה שצריך לטיולים. "וכן," הוא אמר לאודטה תוך שהוציא מכיסו דף ניר "הכנתי פה רשימה מפורטת של מצרכים וציוד משנחוץ לנו. אם תזכרי בעוד משהו, רק תגידי לי. אז ככה: (1) בגדי ים לשנינו, (2) שני תרמילי גב גדולים ונוחים, (3) יחידת גז לבישול, (4) כלי אכילה שונים, (5) כל מיני שימורי מזון, (6) פתחן קופסאות, (7) גפרורים, (8) פנס כיס, (10) לחם פרוס מסוג טוב, (11) שני כובעי טיול אופנתיים, (12) שתי סמיכות גדולות וכמעט שכחתי, מפה מפורטת וחוברת הדרכה על בזילדון וסביבתה." "הכול בסדר, רק שאני הבאתי אתי את הבגד ים שלי."

"אז בואי נגמור את הקניות שלנו." הוא פנה להנהלה וביקש להעביר את הסחורות שקנו אליהם למלון. "זה שירות 'COMPLIMENTARY, ON THE HOUSE' אמרו להם. שוב דוד שילם באמצעות הכרטיס האשראי שלו, אחרי כן הם עזבו את בית המסחר. בדרך למלון אודטה

העירה "אתה יודע שעם כל המלבושים האלה שקנינו היום ועם השמלה החדשה שלי אנחנו יכולים לבקר לא רק בקונצרט, אלא גם בנשף של שגרירים." "את יודעת שזו הייתה הכוונה שלי שקניתי את הטוקסידו", השיב דוד.

*

בניין ה-'אלברט הול' היה מבנה מפואר ומתוכנן בצורה אומנותית באותה המידה, בפנים ובחוץ. הוא נבנה בסוף של המאה XVIII בצורה של אמפיתיאטרון וגגו היה עשוי מזכוכית. קירותיו החיצוניים בצבע טרקוטה כהה, היו עטורים בציורי מוזאיקה המתארים את השיגי המדע והאמנות. המבנה נחשב בתקופתה של מלכת ויקטוריה ליוצא דופן ביופיו. אולם האודיטוריום שבפנים הוא אחד הגדולים בעולם ומסוגל לארח קהל של 8000 מבקרים. דוד ואודטה היו המומים כשעברו דרך הכניסה המרשימה של ההול שהייתה מקושטת בפסלים רבים, תמונות מציירים גדולים על הקירות, וציורי פרסקו התקרה. בכל צד עמדו דמויות של מלאכים שהחזיקו בידן פמוטים עם נרות חשמליים אשר האירו את הכניסה באור של יום. הערב האודיטוריום הענקי הזה היה מלא מפה לפה. המוני מבקרים לבושים חגיגתי: בחליפות כהות ומחויטות של הגברים ושמלות ערב אופנתיות עם מחשופים נדיבים לנשים. כל אלה הפליאו את הזוג שלנו מחד, אך מאידך הם היו מאוד גאים שהתזמורת הפילהרמונית הישראלית משכה קהל מאזינים ואוהבי מוסיקה כה רבים להופעה שלה. דוד ואודטה התיישבו במקומותיהם והסתכלו מסביב וקיוו למצוא פנים מוכרות בקהל. הם לא מצו אף אחד. כשהתזמורת נכנסה והנגנים תפסו את מקומותיהם על הבמה הענקית, הקהל קיבל אותם בתשואות רמות. כשהמאסטרו, דניאל ברניבאום עלה על הבמה וקד קידה, הקהל קם על רגליו והריע ממושכות כדי להפגין כבוד ואהדה למוסיקאי ומנצח המפורסם ברחבי העולם.

בחלק הראשון של הקונצרט זמר בס בריטון וזמרת קולורטורה שרו דואטים מאופרות של ורדי ופוצ'יני. ולאחר כ-45 דקות הייתה הפסקה שנמשכה כחצי שעה. הזוג יצא למזנון התיאטרון לשתות משהו. הם פגשו שם את הקונסול הישראלי ואת אשתו אשר היו שמחים לפגוש אותם והתעניינו על שהותם והצלחת עבודתם בלונדון. השניים סיפרו בקיצור על החוויות שלהם ועל הצלחתם במילוי השאלונים. אחרי זה הזוג יצא למרפסת פתוחה על מנת לשאוף אוויר נקי. "איך אתה מתרשם עם השמלה החדשה שלי ומהמחרוזת הפנינים שקנית לי?" שאלה את דוד עם מבט של סקרנות על פניה "לא רעה, אך תסתובבי." היא הסתובבה ואפילו ביצעה סיבוב של פירואט, אחר כך עם חיוך רחב על פניה היא שאלה "וכן?" דוד נענע בראשו "את נראית ממש כמו כוכבת הוליוודית, כמו מישהי שמופיעה בעמודי הפרסומת של כתבי האופנה." "תודה אמרה אודטה בסיפוק "ואינך סקרן מה דעתי על הטוקסידו החדש שלך?" "בוואדי, בוואדי, אני מת לשמוע!" "אז תסתובבי." דוד ביצע סיבוב של רקדן בלט. "מה את אומרת?" היא לקחה דקה של הערכה "אתה נראה כמו ג'ימס בונד בסרט הבלש 'עיניים צהובות', SHAKEN NOT STIRRED ראית?" "כן ראיתי," ענה דוד "אך את יודעת מה? אני סבור שעלינו לטוס ישר מלונדון להוליווד עם סיכוי טוב להרוויח בחזרה את כל ההוצאות שלנו פה." "איך לא חשבנו על זה לפני כן?", קראה אודטה ונתנה טפיחה על מצחה "אך נפסיק לדבר שטיות ונחזור למקומותינו, בגלל שאני לא אוהבת לטפס על אנשים בחושך."

הכנר הישראלי, גיל שחם, התקבל באותן תרועות התלהבות שמחה כמו המאסטרו ברניבאום. לאחר הפתיחה הנהדרת של התזמורת לקונצרט לכינור של צ'קובסקי כשהצלילים הראשונים עלו על כינורו, הקהל העצום שבתיאטרון נשאר שבוי בקסם. דוד לקח את ידה של אודטה בידו ולחש באוזנה "תרשי לי?, ככה הנאה שלי מהמוזיקה תהיה טובה יותר." אודטה חייכה והניע את ראשה לאות הסכמה. דוד עצם את עיניו ונראה היה שקוע לחלוטין בעולמם של הצלילים. לפעמים הוא לחץ קלות על ידה, מעשה שאודטה יחסה לשלהוב פנימי של התרגשותו. היא הביטה בו בהערכה. 'אני חשבת כי הוא אדם ללא רגשות' היא הרהרה. הקונצרט נמשכה כשלושת רבעי שעה, בסיומו כל הקהל, כאיש אחד נעמד על רגליו, הריע ומחא כפיים ולא נתנה לתזמורת לעזוב את הבמה, וביקש עוד ועוד הדרים.

כשהקונצרט הסתיים, דוד הציע לאודטה לטייל קצת בחוץ. אודטה הסכימה ברצון. הם יצאו אל הרחובות הסמוכים. מזג האוויר היה נפלא והם טיילו שלובי זרוע והמשיכו לדבר. הנושא היה

כמובן על מוסיקה. אודטה העירה לדוד "אתה יודע, במקום זה, כמו האלברט הול, המוסיקה מקבלת ממד שונה והופכת לחוויה מרגשת." "אני יותר ממסכים אתך. אני באמת מקנה באנשים שיכולים לבקר פה בעיתים קרובות. ועוד דבר, לא הייתי מחליף אפילו תו אחד של בטהובן בעד אלף צלילים של רוק, פופ, פנק, או ראפ וכולו... פשוט לא יכול להיכנס לעולמם של אנשים שסוגדים לסוגי רעשים אלה; ערבוב של צלילים לא רגשות, קקופוניה פראית המושרת בקולות צרודים, צורמים ורעשנים, ללא שום יופי מלודי, או פואטי-רק אי-הרמוניה ודיסוננס. זה ממש מחליא אותי." "אני מסכימה על מה שאתה אומר, רק אל תשכח שמיליוני צעירים בעולם משולהבים ממוסיקת הפופ והרוק, והמוסיקה הקלאסית, הרצינית היא אהובה ומעודפת רק מספר קטן יחסי של בני אדם."

"זה נכון, הגיב דוד "אך הטעם של בני אדם משתנה עם הגיל, זה כולל כמובן את יחסם למוסיקה. את יודעת אני, עצמי כשהייתי בגיל הטיפש-עשרה אהבתי רק ג'אז, ואם מישהו היה אומר לי אז כי כעבור מספר שנים אני אהיה מאוהב ביצירות מוצרט, בטהובן ויולדי, הייתי אומר לו שיצא מדעתו. זוכר אני את מורה המוסיקה בבית ספר הגבוה שלמדתי בו, הוא אמר שהמוסיקה מרוממת את נפש האדם למרומים כאלה שאין בכוחם של המילים להגיע אליהם, וחזקה עלי שהוא לא התכוון למוסיקת הפופ..." אודטה נענעה בראשה לאות הסכמה לדבריו. דוד המשיך - "תראי, את מרבית היצירות המוסיקליות הגדולות חיברו לפני מאה, מתאים, שלוש מאות שנים ויותר. הן מנוגנות באולמי הקונצרטים עד היום הזה, וימשיכו לנגן אותן עוד זמן רב. למה? משום שיש בהן ערך נצחי. את כל הקקופוניה, את הרוק ואת הפופ בני אדם מזמן ישכחו, אך את מוצרט, את בטהובן ואת שאר ענקי המוסיקה הקלאסית עוד ינגנו במשך דורות רבים. דרך אגב רציתי לשאול אותך האם אי פעם נתת את דעתך על התופעה הזאת שאת מרבית היצירות המוסיקליות כתבו גברים? אני בכל אופן לא מכיר אף אישה קומפוזיטורית." "שאלה מעניינת, היא אמרה "גם אני לא יודעת את התשובה אליה. מה אתה אומר?" "יש לי השארה, את אני פוחד להגיד אותה שמה אפגע בגאוה הנשית שלך." "אין לך מה לחשוש מזה. קדימה ISHOOT!"

"אז ככה," אמר דוד בזהירות "הגברים, למרות שהם נראים חזקים, שריריים ומחוספסים במראם החיצוני, בכל זאת יש להם נפש רומנטית, ולירי. יש בהם יותר כוח ביטוי להביע את רגשותיהם במוסיקה, בספרות, ואף בפיסול ובציור. לא קראתי על זה שום מחקר מדעי, אך אישית זה מה שאני חושב." "נו טוב" השיבה אודטה "באמת גם אני לא נתתי את דעתי על הנושא וקשה להתווכח עם עובדות. אך הבט; אומנם אין קומפוזיטוריות במוסיקה הקלאסית, אך דווקא יש הרבה ביניהן שמחברות שירים יפים, כדוגמת נעמי שמר אצלנו. הנשים לא מפגרות אחרי הגברים בשום שטח יצירתי אחר. יש הרבה סופרות שכתבו יצירות מופת, הן מצטיינות בנגינה בכלים רבים, יש להן הישגים רבים ברפואה, במדע, בהוראה, בתיאטרון, בקולנוע. הן גם עוסקות באומנויות שונות רבות. אך את עיקר תפקידן הוא ללדת ילדים ולדאוג לדור הבא." "ברבו! ברבו!" אמר דוד בהתלהבות "את אף פעם לא נשארתי בחובה בתשובות שלך." "ככה זה אצלי, היא הגיבה "למרות שאתה אומר שאין לי דעה."

לאחר שהתעייפו בחילוקי דברים, הם תפסו מונית שהחזירם למלון. בדרך אודטה ציינה שהיא עדיין מבולבלת מהעיר הגדולה "הכול כל כך ענקי פה. ההמונים שמציפים את הרחובות, אלפי המכוניות, פרסומות הניאון הרבות מספור, הצבעוניות המנצנצות" "תחשבי על כך שישנם יותר מ-8 מיליון תושבים בלונדון הגדולה." "איך הגעת למספר הזה?" היא שאלה "פשוט מאוד "ספרתי את הרגלים וחילקתי אותן בשניים..." "זה צריך להיות אחת מהבדיחות החדשות שלך?" "אחת מאלו, את רוצה לשמוע אחת ישנה?" "למה לא? ספר, ספר."

"אנחנו ברי מזל," אמר דוד "שתפסנו מזג אוויר נוח ונעים בימים אלה, אך בדרך כלל לונדון היא עיר קרה ועוטה ערפל. לפעמים הערפל הוא כה סמיך שהראות יורדת למטרים ספורים. בכך באחד הימים המעורפלים האלה תייר זר חיפש את הבנק שלו. הוא פנה לאחד העוברים והשבים שבמקרה הזדמן בדרכו ושאלו "אולי אתה יודע איך אני יכול להגיע לסניף הקרוב של ברקליס בנק?" האיש ענה "כן אדוני, תבוא אחריי." האיש התחיל לצעוד בזריזות לכיוון בלתי ידוע, אך לאחר מספר דקות הם הגיעו למחוז חפצם. "הנה הבנק שלך," אמר האיש. "באמת אדוני, אינני

יודע איך להודות לך, " אמר התייר "אך איך, לכל הרוחות, יכולת למצוא את המקום בערפל הזה?"
 "פשוט מאוד, אדוני" ענה האיש "אני עיוור..."
 "אתה יודע, ענתה אודטה "זה סיפור עצוב, יותר מאשר בדיחה, אך בכל זאת טובה. אני עצמי
 לא כל כך מוצלחת לספר בדיחות, אך אני סבורה שיש לי חוש הומור טוב." "זה מאוד משמח
 אותי, כי החיים אינם שווים מאומה ללא הומור. ישנם אנשים רבים עם פרצוף של תשעי באב
 קבוע על פניהם והבדיחה הכי טובה בעולם לא מצחיקה אותם."
 כשהגיעו למלון, לפני שהם נפרדו, כל אחד לחדרו, דוד אמר לה "מחר היום הגדול שלנו לצאת
 לטיול. אז אני אומר לך לילה טוב, ומאחל לך מנוחה שלמה." היא הלכה לחדרה בלב כבד "לכל
 השדים והרוחות," היא מלמלה לעצמה "מה פגום בי שהוא לא רוצה לנשק אותי? אולי יש לי ריח
 רע בפה???" היא הקדישה חצי שעה לצחצוח השיניים שלה...

*

למחרת היום הם קמו מוקדם בבוקר. זה היה בוקרו של יום ראשון בשבוע, צח ויפה. הם אכלו
 את ארוחת הבוקר שלהם ומיעטו לדבר, לאחר מכן יצאו לתחנת הרכבת כשתרמיליהם על גבם.
 אודטה גם לקחה עמה, בידה הימנית תיק עור גדול ובתוכה הגיטרה שלה. דוד אמר לה "לא ידעתי
 שאת מנגנת בגיטרה." "נראה לי שאתה עוד לא יודע הרבה דברים עלי." בתחנת הרכבת
 המרכזית הם עלו לרכבת פרברים לבזילדון. זאת הייתה נסיעה נוחה ונעימה מאוד שנמשכה כחצי
 שעה. הם הסתכלו מחלון הרכבת אל הנוף הפסטורלי של שדות מוריקים שחלפו נגד עיניהם.
 רועים צעירים רעו את עדרי הצאן עשירי פלומת הצמר שלהם. פרות חולבו, בראיות גוף לחו
 בעצלתיים את העשב במרע. ילדים וילדות נפנפו בשמחה לאות שלום. בבזילדון הם ירדו מהרכבת
 ועלו לאוטובוס המקומי שלקח אותם לעיירה בשם 'ראלי', שהיא מפורסמת בעולם על תעשיית
 האופניים שלה. במקום זה הם חכרו שני זוגות אופניים חזקים עם חמישה הילוכים.
 מראלי הם רכבו על אופניהם למרחק הגון של כ-12 ק"מ, עד שהגיעו למקום שנקרא 'מאגר
 המים של הננינגפלד' שנמצא בקרבת הכפר רטאדון. הם המשיכו לרכב לאורך האגם עד שהגיעו
 למזח סירות. מרחוק הם הבחינו בשלט גדול עליו היה כתוב:

'תחכרו סירה קטנה, ואנו מבטיחים לכם הנאה גדולה'

בעל הסירות על המזח קיבל אותם בסבר פנים יפות. "כמה זה יעלה לנו להחכיר סירה ליום
 שלם, כולל שמירה על האופניים שלנו?" שאל אותו דוד "עשר לירות" הוא ענה "אוקי", השיב
 דוד "עשינו עסק". הם השאירו את אופניהם אצל בעל הסירות והלכו לצריף הסמוך כדי להחליף
 את בגדיהם לבגדי ים, מילאו את מיכל המים שלהם במים קרים ועלו על סירתם. זאת הייתה סירה
 בגודל בינוני, מצוידת בזוג משוטים שהיו קשורים אל הסירה, ומושבים נוחים בשתי קצותיה. הם
 לקחו אתם את תרמילי הגב שלהם ואודטה הניחה את הגיטרה שלה לידה, אחר כך פתחה את
 התרמיל שלה והוציאה ממנו דגלון קטן של ישראל וקשרה אותה אל חרטום הסירה. "אנו גאים
 בלאומיות שלנו, נכון דוד?" "קבלי את ברכתתי על היוזמה שלך", הוא אמר. "אם הכל בכשורה
 אנו יכולים לצאת לדרכנו." היא אמרה "לפקודתך, גברתי" הצדיע דוד והחל לחתור במשוטים.
 הם שטו לאורך שפת האגם לזמן מה, אחר כך נכנסו יותר, ויותר לעומק האגם. אודטה סובבה
 את מבטה מסביב לאופק וראתה להקות גדולות של ציפורי מים, ברווזים, יסעורים, ברכיות, ובכן
 הרבה ברבורים לבנים עולים ונוחתים, תוך ציוץ רעשני ונוחתים במשך כנפיים חינוני על פני
 המים. מעליהם חגו כמה חסידות גדולות עם כנפיים פרושות לרווחה. "אההה", היא לקחה נשימה
 עמוקה ונאנחה "זו בדיוק החוויה שרציתי לחוש, את נשמת הטבע. רחוק משאון העיר, רחוק
 מהמוני בני אדם, רחוק מהציביליזציה. ואתה?" "גם אני מרגיש כמוך, אך האידיליה הזאת לא
 תהיה שלמה, אלא אם תנגני משהו יפה על הגיטרה שלך." "הבה נראה", היא אמרה ופתחה את
 תיק הגיטרה. "האמת שמזמן לא נגעתי בה." היא התחילה להקיש על המיתרים כדי לכוון את
 הכלי ואחר כך פתחה בשירה מסלסלת. בראשית זה לא כל כך הלך לה, אך היא התגברה והתחילה
 לשיר שיר עברי יפה:

אותה הדומייה, וגם אותה התפאורה:
חורשת אקליפטוס, הגשר, הסירה
וריה המלוח על פני המים.

אז אבא על הגבעה בנה לה בית
חלפו האביבים, חצי מאה עברה
והתלתלים הפכו שיבה בינתיים

פזמון

(3) מעבר לירדן רעמו התותחים פזמון חוזר אבל על חוף ירדן...
אך השלום חזר בסוף הקיץ
ושוב על הגבעה הקימו בית מילים ולחן נעמי שמר

אודטה ודוד לא היו מודעים לזה שבזמן שהיא שרה, סירות אחדות, בדומה לזו שלהם, הקיפו אותם וצעקו: "ברבו, ברבו" הם צעקו "אנו רוצים עוד, אנו רוצים עוד." אודטה צחקה "אוקי, אשיר עוד שיר:

מתחת לסלע צומחת לפלא
רקפת נחמדה מאוד
ושמש זוהרת, נושקת, עוטרת
עוטרת לה כתר ורוד

פזמון: לה, לה, לה, לה, לה, לה,
לחן: שיר עממי, מילים לוי קיפניס

ושוב האנשים על הסירות השכנות פרצו בתשואות שמחה. דוד נשאר נדהם "חיי אני מוצא אותך כל יום יותר יפה ויותר מושכת." "אומנם?" היא שאלה בפקפוק "כן, כן, בכל לבי." דוד השיב "בהה, אתה רק מדבר ומפטפט כמו אישה זקנה. אם אתה מאוהב אז תראה לי, פחדן שכמותך!" היא קראה והתיזה עליו מים מימי האגם. "חכי!, חכי!", הוא ביקש והושיט את ידו כדי להשיג את תרמילו, ממנו הוא הוציא בקבוק שמפניה ושתי כוסות קריסטל. הוא הרים את בקבוק השמפניה "זה בשביל להעלות את המורל שלנו." "לא תודה," מחאה אודטה "פעם עשית ממני שיכור וזה היה מספיק לי, וחוצץ מזה אתה צריך אלכוהול כדי לנשק בחורה?"
רק קצת," אמר והושיט חצי כוס לאודטה "אז אם אני מוכרחה, אז אין לי ברירה," היא אמרה ושתה את המשקה התוסס בלגימה אחת. "עכשיו אנשק אותך שאף אחד בעולם לא נישק אותך," הוא אמר ומזג לעצמו כוס מלאה ושתה אותה עד הטיפה האחרונה. הוא התקרב לאודטה עם מבט של תאוה בעיניו. היא עשתה תנועה כאילו היא מתגוננת נגד התוקפנות שלו, אך הרצון שלה לנשיקותיו התגבר והיא חיבקה אותו בזרועותיה. אז באה תורן של נשיקות פראיות, התגפפויות והתהפכויות. הסירה התחילה להתנדנד מצד לצד, עד שהיא נטתה בזווית חדה, ו-אווופס הזוג הנאהבים שלנו מצאו עצמם בתוך המים הקרירים של האגם.

לרגעים דוד לא היה יכול לראות את אודטה וליבו נחרד מפחד. אלא שלאחר כמה דקות אודטה עלתה על פני האגם, התנשמה וירקה מים. הוא צעק אליה "את יודעת לשחות?" "תודה לאל אני יודעת, אידיאות!" השייטים על הסירות הסמוכות שראו את נפילתם למים חשו לעזרתם. "תודה לכם אך אנו נסתדר בכוחות עצמנו," אמר להם דוד. הוא טיפס בחזרה על הסירה ונתן יד לאודטה ומשך אותה פנימה. הם ישבו זמן מה על המושבים, נוטפים מים, והסתכלו בדממה זה על זה. אחר כך בבד אחת הם פרצו בצחוק אדיר "זה היה טוב עבור שנינו כדי להתפקח," אמרה אודטה.

ועכשיו, שכנראה שנינו נשארנו בחיים, תומרי לי-את רעבה?" שאל אותה דוד "כמו זאבה!" "אז נחפש לנו איזו פינה מוצלת על החוף." הציע דוד. הם המשיכו לחתור עד שמצאו שדה קטן וירוק החבוי בצלם של עצים גבוהים. בהגיעם לחוף הם משכו את הסירה מהמים, לקחו את התרמילים, את מיכל המים ואת הגיטרה אתם. "פה זה יהיה טוב" אמר דוד והוריד את התרמיל מעל גבו על האדמה מתחת לעץ מצל. אחר כך עסקו בהכנת הארוחה שלהם במשך כחצי שעה. כשהיה הכל מוכן הם איחלו אחד לשני 'בתיאבון', והתחילו לאכול. לאחר זמן מה אודטה העיר

לדוד "אתה יודע, לפעמים לאכול על חיק הטבע זה יותר טעים מאשר ליד שולחן מהודר בבית מלון, ותודה שדאגת להכין כל כך טוב את הכל מראש".
 השעה הייתה שלוש וחצי לאחר הצוהריים. הוא אמר לה "בואי ננוח קצת." "אין לי התנגדות," היא אמרה. הם פרסו סמיכה על האדמה ואת השנייה שמרו לכיסוי. הם והתחבוקו מתחת לסמיכה ושכבו האחת ליד השני בלי לומר מילה. לפתע אודטה הרימה את ראשה ושאלה "דוד,-- אתה אוהב אותי?" "איזו מן שאלה זו? איך חשבת אחרת? בודאי שאני אוהב אותך." "לכמה זמן?" "לכמה זמן???" הוא חזר על השאלה נדהם. "חכי רגע." הוא הוציא את ידו מתחת לסמיכה והסתכל בשעונו וקירב אותו לאוזנו. "שאלתי אותך לכמה זמן?" חזרה אודטה על השאלה. "את רוצה לדעת בדיוק, או פחות, או יותר." "אני רוצה לדעת את האמת מה שלא יהיה." "טוב, אם את רוצה לדעת את האמת אז אומר לך שאוהב אותך לנצח." אך אודטה לא הסתפקה גם בהכרזה החגיגית שלו והמשיכה להטריד אותו "כמה זמן אצלך הנצח הזה?" "אצלי נצח זה לעולמים." "אז כמה זמן זה, אתה יודע?" "אינני יודע, אך פעם שמעתי איזו אגדה יפה: היה אי שם הר ענק. פעם באלף שנה, לפי האגדה, בא ציפור קטנה ועם המקור שלה נגסה חתיכה קטנה מההר. כעת מתי שהציפור יפצח את כל ההר, אז תעבור שנייה אחת בנצח." "התאהב אותי כל כך הרבה זמן? תהיה אודטה "ובכן, כמוכן, טיפשונית קטנה שלי." הוא אמר לה ונתנה לה נשיקה ארוכה על פיה. אחרי הפלירט ושיחת האהבהים האלו הם נרדמו בשמש.

כשהתעוררו אודטה אמרה לדוד "יש לי רעיון, אך אינני בטוחה שימצא חן בעיניך?" דוד הרים את ראשו והשעין אותו בידו "הראש הקטן שלך תמיד מלא רעיונות." "אני מרגישה כל כך טוב אתך בטיול, אולי נוכל להמשיך אותו לעוד יום?" "נו, ואיפה נבלה את הלילה? פה על הדשא, או בתוך הסירה?" "גם על זה חשבתי. נלך ונחזיר את הסירה ונרכב בחזרה לבזילדון. זאת עיירה קטנה וחמודה ואני בטוחה שנוכל למצוא שם איזה מלון קטן, או אכסניה טובה ולמחרת נוכל להמשיך את הטיול שלנו ולתור את הסביבה בכיף על אופניים. אז מה אתה אומר?" "זה נשמע רעיון לא רע, אך... את חושבת שאני אבילה אתך את הלילה באותו החדר ובאותה המיטה...?" הוא קינטר אותה "לא! אני חושבת שאני אישן במיטה ואתה על הרצפה..." "בסדר, בסדר," הוא אמר ונתן לה שוב נשיקה ארוכה על פיה "כל מה שהמלכה שלי מצווה עלי, משרתה הנאמן יציית בהכנעה לדבריה." הם אספו את חפציהם והעמיסו אותם על הסירה. אחר כך דחפו אותה בחזרה למים ודוד התחיל לחתור בחזרה אל המזח.

*

זה היה יום של אחרי הצהריים של יום חם ולח, השמש הייתה גבוהה עדיין בשמיים. משבי רוח קלים נשבו מכיוון של הים. דוד הזיע קשות מהחתיכה וביקש מאודטה מים. היא העבירה לו את המיכל והוא שתה את כמעט את כל המים שהיו בתוכו. לאחר מכן הוא ביקש את אודטה לשיר משהו כדי להעביר את הזמן. היא לקחה את הגיטרה והחלה לשיר שיר אהבה ישראלי יפה.

פזמון: או, הו, הו, הו, או הו, הו, הו, הו, הו	חולות מדבר הביא חום לדרך
או, הו, הו, הו, הו, או, הו, הו, הו, הו	ורוח של אביב על גבעות נשבה
	במשעול ההר פסעו עלמה ועלם
	מלחשים היו הם שיר של אהבה

"זה אחד השירים היפים של אילנית," אמר דוד בהערכה. אנחנו מתקרבים אל המזח. איכפת לך קצת להחליף אותי?" ברצון, אין בעיה," היא אמרה. הם התחלפו במקומות ודוד שאל אותה אם הוא יכול לנסות לנגן על הגיטרה שלה. "למה לא, אם אתה יודע לנגן." דוד כיוון את צלילי הגיטרה, אחר כך התחיל לנגן ופתח בשירה בקול בריטוני חזק ושר את אחד השירים הידועים של אלווים פרסלי:

1) Love me tender, love me sweet
 Never let me go
 You've made my life complete

2) For my darling I love you
 And I always will
 Love me tender, love alone

And I love you so
Love me tender, love me true
All my dreams fulfill

Take me to your heart
For it's there where I belong
And we'll never part

3) Love tender, love me true
years
All my dreams fulfill

4) I'll be yours throughout the
Till the end of time

For my darling I love you
true
And I always will
Love me tender, love me dear
Tell me you are mine

Love me tender, love me
All my dreams fulfill
For my darling I love you
And I always will

היא הניחה את ידה על ליבה "אה, איך שאני אוהבת את השירים של אלויס פרסלי, במיוחד את השקטים והעצובים שלו. התוכל לשיר עוד משהו מהשירים שלו בשבילי?" בבקשה יקרת, היום אני הזמר הגונדולה שלך."

1) It's now, or never

2) When I first saw you

Come hold me tight
Kiss me my darling

With your smile so tender
My heart was captured

Be mine tonight
Tomorrow will be too late
It's now, or never

My soul surrounded
I spent a life time
Waiting for the right time
My love won't

wait

Now, that you're near

The time is here' at last

3) It's now, or never
Come hold me tight
Kiss me my darling
Be mine tonight
Tomorrow will be too late
It's now' or never
My love won't wait

4) Just like a willow
We would cry an ocean
If ours is true love
And sweet devotion
Your lips exite me
Let your arms entight me
For who knows when

We will meet again, this way

5) It's now, or never
I'm holding you tight
Kiss me my darling
Be mine tonight
Tomorrow will be too late
It's now, or never
My love won't wait

6) It's now' or never
My love won't wait
It's now, or never
My love won't wait
It's now, or never
My love won't wait

אודטה הביטה בו בהערצה. "עד היום," היא אמרה "הצלחת להסתיר ממני את כשרונותיך, יש לך עוד סודות כמוסים שלא ידועות לי?" "בחופן מלא," הוא השיב "אני סקרנית לגלות את

היתר. "זכרי, הסקרנות הרגה את החתול", הוא אמר בשוויון נפש והמשיך לנגן. אודטה בקושי הצליחה להסתיר את השתאותה, היא הרהרה 'הוא פיקח, הוא הגון, הוא בעל שכל חריף, מוכשר, הוא נדיב לב ויש לו חוש הומור מיוחד במינו. הוא אחלה של גבר ומעל הכול הוא מתייחס אלי יפה. ומה שמתברר בוודאות, שהוא אוהב אותי. אז מה לעזאזל אני צריכה יותר? אימה צודקת, אני יותר מדי חסרת סבלנות לגביו. אני אוהבת אותו עד שיגעון, ואם הוא לא רוצה לקחת אותי למיטתו, אז פשוט לא תהיה לי ברירה, אלא לקחת אותו לשלי...'

הם הגיעו למזח וקשרו את הסירה לאחד מעמודי הרתוק. דוד אמר לאודטה "הישארי פה ותשגיחי על הפצים שלנו, אני הולך למצוא את בעל הסירות." עד מהרה מצא אותו משחק קלפים עם עובדי המזח. "איך היה שיות שלכם? נהניתם?" "לא היה יכול להיות יותר טוב." דוד ענה "אז אני מקווה שתבקרו אותנו שוב." "גם אני מקווה, היכולים לקבל את האופניים שלהו?" "בהחלט, נא תבוא אתי." לאחר שקיבלו את אופניהם הם קשרו עליהם חזק את כל הציוד, כולל את הגיטרה של אודטה ויצאו לדרכם. אודטה לא שכחה להעביר את הדגלון הקטן של ישראל מהסירה וקשרה אותה על אופניה.

הזוג חזר לראלי באותה הדרך שהם באו כדי להסדיר את השכרת האופניים לעוד יום. משם הם המשיכו לרכב עד בזילדון. כשהגיעו לשם הם תרו אחרי מסעדה ראויה לשמה, אשר מצאו אותה ללא כל קושי רב. זה היה מקום נחמד ואלגנטי, בסביבה של בניינים עתיקי ימים, שקטה בצורה בולטת בהשוואה לבתי האוכל הרעשנים של לונדון. כרגיל הם התיישבו ליד שולחן בפניה הרחוקה. לאחר זמן הופיע מלצר, גבר חסון וגבה קומה, שהיה לבוש בחולצה לבנה ומכנסיים שחורים והציע להם את לוח התפריט. "אנחנו מאוד, מאוד צמאים," אמר דוד "אז תביא לנו קודם כל משהו לשתות." "בבקשה יש לנו מכל הסוגים: קולה, ספרייט, כל סוגי בירה, אולי תרצו מיצי פרות?" "בשבילי מיץ פירות ובשבילי אודטה?" "אני יודעת שאני מרגיז אותך, אך גם אני רוצה מיץ." "אוקי," אמר דוד למלצר "אז פעמים מיץ פירות." "אבי אותם מיד." אמר המלצר והלך. דוד המשיך להסתכל בתפריט "יש פה מבחר מרשים של מנות עיקריות, אך זה יהיה בזבוז זמן ואנרגיה לשאול אותך מה את בוחרת, בכלל שבכל מקרה את תרצי אותו הדבר כמוני, נכון? אני צודק?"

קראתי באיזה מקום, היא השיבה להערה העוקצנית שלו "שהסימן הברור ביותר של הבנה והרמוניה בין שני אנשים, שטעמם באוכל, בלבוש, בתרבות, במוסיקה וכולו, הם דומים ומתאימים." "מה אגיד לך יקרתי, באיזו צורה שהיא, את תמיד מצליחה להוציא את הרוח מהמפרשים שלי." כשהמלצר חזר עם המשקה, דוד הזמין שתי מנות של עגל צלוי עם תוספות וסלטים. "עוד משהו שתייה?" "עם יש לך בירה מהחבית, אז תביא שתי כוסות גדולות." "אי, אי, אדוני, אביא עוד מעט."

כשגמרו את ארוחת הצהריים שלהם אודטה אמרה לדוד "אכלתי את אותה הארוחה כמו שלך, ואני עודני בחיים..." "אני רואה יקרתי שאת מנסה למתוח אותי?" "מה פתאום? רק צחקתי, אולי נלך לחפש מלון עד שיש עדיין אור בחוץ?" דוד הנהן בראשו וקרא למלצר ושילם את החשבון, וכהרגלו נתן לו תשר טוב. "דרך אגב, הוא שאל אותו "אולי אתה יודע איזה מלון טוב פה בסיבה?" "כן, אדוני. יש לך במקרה מפה אתך?" "לא במקרה, אך יש." הוא חיפש בכיסו ומצא את המפה ופרש אותה על השולחן. "הנה פה אחד שאני ממליץ עליו. פה עוד אחד, ועוד אחד." הם הודו למלצר על ההכוונה ועזבו את המסעדה. הזוג עלו על אופניהם ורכבו ברחובות יפי המראה והשקטים. בזילדון היה מקום מקסים. בני העשירים עברו לכאן לגור בגלל האווירה התרבותית, בעוזבם מאחוריהם את האוויר המזוהם של הכרך הגדולה. הדבר האופייני ביותר של העיירה היה הניקיון המוחלט שלה. ברחובות רבים היו רק בניינים חד-קומתיים, באחרים היו קוטג'ים מפוארים. שוב באזורים אחרים התרוממו בניינים רבי קומות. לבסוף הם מצאו את המלון שהמלצר המליץ עליו. "המלצר צדק, זה באמת די נחמד פה," אמרה אודטה כשכנסו ללובי.

"אם כן אנו עומדים ללון פה, אך הפעם נשכור רק אפרטמנט אחד," אמר דוד תוך קריצת עין. הם הציגו את דרכוניהם לפקיד הקבלה. כשהפקיד מצא שהכול בסדר הוא מסר את המפתחות לזוג. לאחר שאכסנו את אופניהם במוסך המלון, הם עלו לדירתם במעלית שבקומה השנייה. הדירה הייתה מרוהטת יפה עם ציוד מודרני, עם תמונות יפות, חדר אמבטיה מצופה בחרסינה בצבע תכלת, מראות גדולות ואמבטיה גדולה ומזמינה. אודטה חזרה לסלון והתיישבה על המיטה, והרגישה מתחיה את המזרונים הקפיציים והנוחים במיוחד. "אך כמה אנו ברי מזל שאחרי יום של

כיף גם מצאנו את המלון הנפלא הזה." "מה דעתך, אולי נזכיר אותו לחודש ימים...?" שאל אותה דוד "בחיי שלא היה איכפת לי" היא אמרה בשמחה ונתנה נשיקה מצלצלת לדוד. "אתה רוצה להתקלח עכשיו?" היא שאלה "LADIES FIRST" הוא אמר וקד קידה.

אודטה נכנסה ופתחה את הברז של האמבטיה, הוסיפה משחת קצף ריחני למים והתכוננה לפנק את עצמה. בינתיים דוד בסלון עבר על כתבי העת ועל המגזינים הצבעוניים שמצא על השולחן. אודטה נכנסה לאמבטיה ושקעה בתוך המים המקציפים. היא חשבה לקרוא לדוד לעסות את גבה. "מה אתה עושה דוד," היא קראה מהאמבטיה "תופס זבובים..." הוא צעק בחזרה. לאחר כחצי שעה של שקשוק במים היא יצאה מן האמבטיה, התגנבה, אחר כך לבשה חלוק לבן וכרכה מגבת על ראשה ויצאה לסלון. "ובכן, איך הייתה האמבטיה שלך?" שאל דוד "שיא התענוג," היא ענתה "ועכשיו התור שלך." דוד נכנס להתרחץ, אך יצא חיש מהר. "אני תמיד מעדיף מקלחת בריאה על פני אמבטיה, ועכשיו הגיע הזמן לדבר עם הורינו." הם השתמשו בטלפונים הסלולרי שלהם ודיברו בתור. הם סיפרו להורים על הטיול ועל שיות שלהם באגם. "להתראות בארץ, בערך בעוד 4 ימים" אמר דוד להוריו. השיחה של אודטה עם אמה נמשכה זמן ארוך יותר. היא ניסתה לגלות פרטים אינטימיים על מה שקורה בינה לבינו, אך היא בזהירות ובטקט נמנעה מלמסור אותם. "הכל בסדר, מאמי, אנחנו נהיה בבית עד מהרה. נשיקות רבות לך ולאבא." "מה שעלינו לעשות כעת הוא לעדכן את המלון שנחזור רק מחר," אמר דוד וצלצל למלון.

אודטה פרשה זרועותיה לרוחה ופיהקה פיהוק גדול. אני חושבת שעלינו ללכת לישון. זה היה יום ארוך ומעייף, נכון דוד?" "מסכים אתך," הוא השיב ונכנס לחדר האמבטיה והחליף את בגדיו לפיג'מה. "עכשיו התור שלך אודטה." גם היא נכנסה לחדר האמבטיה והחליפה את בגדיה לכותונת לילה. כשהיא יצאה משם היא מצאה את דוד שוכב על רצפת הפרקט, ליד המיטה ומכוסה בשמיכה. היא שמה את ידיה על מותנה ושאלה אותו בתמיהה "מה לעזאזל עושה יקרי?" לקחת את דברי ברצינות? די עם המשחקים הילדותיים שלך, אתה תבוא אתי למיטה. לא אנשך אותך, לפחות לא הפעם." "אוקי, אבוא אתך, אך בתנאי אחד," הוא אמר "את תשירי לי שיר ערש יפה." "אשיר את השיר הערש בעולם וגם אביא לך מוצץ, תינוק שלי..." הוא קם מהרצפה ונכנס למיטה "כולי קשבת, סקרנות" הוא אמר תוך שהוא תמך את סנטרו בידו. היא כיוונה את הגיטרה שלה והחלה לשיר:

Take the ribbon from your hair
Shake it loose and let it fall
Lay it soft upon your skin
Like the shadows on the wall
Come on lay down by my side
Till the early morning light
All I'm taking is your time
Help me make it through the night

I don't care what's right, what's wrong
I don't try to understand
Let's the Devil take tomorrow
For tonight I need a friend
Yesterday is dead and gone
And tomorrow is out of sight
It's so sad to be alone
Help me make it through the night

היא הניחה את הגיטרה מידה ושאלה אותו "מצאה השיר חן בעיניך?" "יפה מאוד, מאוד, אני כבר יושן." "לא, אתה לא יושן!" היא עטה עליו וחיבקה אותו חזק. אודטה, יותר מאשר אי פעם הייתה מוכנה להיות תוקפנית שאלה אותו האם היו לו ניסיונות קודמים עם בחורות במיטה. "לא הרבה," הוא הודה בענווה "אני לא טיפוס חרמן." אודטה נחרה "על כך שמתי לב מזמן, אך אני מקווה שאתה לא טיפוס ביישן." "על כך את תהיי השופטת." הם המשיכו לברבר דברי מתק, אחר כך עברו ללטיפות, לחיבוקים. אחר כך נישקו אחת את השני בפראות ועברו לגלוי הדדי של חלקים מוסתרים בגופם. לבסוף הם סיימו את האקט המיני באינסטינקט העתיק של האנושות והפכו לגוף אחד.

פרק שישי

לאחר ליל של תאוה, של שיכרון חושים, דוד התעורר בבוקר לנשיקותיה המתוקות של אודטה. היא הייתה כולה עליו ונישקה אותו בלחיו, בצווארו, בעיניו. "בוקר טוב, מתוק שלי", היא אמרה "בוקר טוב אודטה", הוא ענה "יש לי הרגשה מוזרה שאת רוצה לחזור ללילה שעבר עלינו." "כן, אני רוצה מאוד." היא אמרה והמשיכה לנשק אותו בלהט. "אז כנראה שאין לי ברירה אחרת, נכון?" והשניים שוב שקעו באהבה סוערת. כשגמרו הם נחו מעט. פתאום דוד הסתכל בשעונו "השעה שמונה וחצי, אם אנו רוצים להספיק עוד משהו, חוץ מלעשות אהבה, אז רצוי שנקום, נאכל ארוחת בוקר ונצא לטיול." "נכון", הסכימה אתו אודטה "אז בוא ונלך."

הם רחצו והתלבשו בריצה ואכלו בחטיפה את ארוחת הבוקר שלהם. דוד שילם את החשבון והם שוב עלו לדירה להכין את כל הדברים להמשך הטיול. דוד עיין במפה והציע לאודטה את מסלול דרך. "הנה, הוא הצביע על המפה "כאן מובילה הדרך אל הלברידג', משם אנו יכולים להמשיך לאורך דרכי המים ותעלות אשר מוליכים לים הצפוני." "אין לי התנגדות", היא אמרה ונתנה לו נשיקה. הם מילאו את מיכל המים שלהם במי קרח, לקחו את אופניהם מהמוסך של המלון ועם התרמילים על גבם, והגיטרה של אודטה מחוזקת היטב לסבל של האופניים, ועם הדגלון של ישראל לפניו, הזוג יצא לדרך.

זה היה יום בהיר, אך חם מאוד ומדי פעם נאלצו לעשות הפסקות ולנוח בצלם של העצים ולשתות הרבה מים. אחרי שעה לערך הם הגיעו להלברידג'. מרחוק הם שמעו את צלצול פעמוני הכנסייה הקטנה. אודטה העירה לדוד "אני יהודיה, אך בכל זאת נהנית לשמוע את צלצול הפעמונים." "גם אני", השיב דוד. זה לא לקח זמן רב עד שהגיעו לגדות התעלה. כשאודטה ראתה את פני המים היא צעקה "וואאו! זה עכשיו, או אף פעם לא, שאני מוכרחה לטבול את עצמי במים." הם החנו את אופניהם מתחת לצל של העץ הקרוב, החליפו את בגדיהם לבגדי ים וקפצו למים.

"אה, איזו הקלה לברוח מהחום המתיש הזה!" קראה אודטה. הם שחו והתיזו מים זה על זה. אחרי זמן מה השניים הבחינו בברבורה גדולה מדדה על החוף ואחריה שורה של אפרוחים קטנים צועדים בסך אחריה. "אה, הבט דוד, כמה חמודים הם, בוא נראה אותם מקרוב", קראה אודטה "זהירות!" צעק לעברה דוד. הוא חתר אליה ותפס את ידיה "האופי של הברבורה הוא לא ידידותי כמו שזה נראה לך. היא יכולה להיות תוקפנית ועוינת, במיוחד כשהיא שומרת על הקטנים שלה." "אך בכל ציור של דגה, בכל הצגת בלט מופעים ברבורים. אפילו צ'יקובסקי כתב את המוסיקה היפיפייה שלו על 'אגם הברבורים." "אולי כן", השיב לה דוד "על כל פנים רצוי לקחת מרחק ממנה."

לאחר שגמרו להתענג לרחוץ במימיה הצוננים של התעלה, דוד הציע לרכב לאורך התעלה מזרחה בכיוון הים. לאחר חצי שעה של רכיבה מאומצת הם שוב התעייפו וחיפשו מחסה לברוח מהשמש. הפעם חורשה קרובה סיפקה להם מקלט. הם הניחו את הציוד שלהם והתכוננו להכין ארוחת צוהריים ומנוחה טובה אחר כך. לאחר זמן מה מכונית מסוג 'CARAVAN' גדולה הופיעה ונעצרה לא רחוק מהם ומשפחה אנגלית גדולה יצאה ממנה. שני הורים, הסבא והסבתא וחמישה ילדים בגילים שונים. הם הורידו מהסבל שעל גג המכונית מהמכונית אוהל בעל מידות והחלו להקים אותו במאמץ משותף של כל המשפחה, וגמרו את המלאכה בזמן קצר ביותר. לאחר שהאוהל עמד על טילו הם ריהטו אותו עם ריהוט של פלסטיק, ואף פרשו שטיח פלסטיק על הקרקע. כשגמרו את הסידורים אישה צעירה מהמשפחה באה אל הזוג והזמינה אותם להצטרף אליהם. "יש לנו מקום אצלנו עבור שניכם. למה תישארו בחוץ בחום האיום הזה?" הציעה האישה והוסיפה "הבאנו אתנו גם מזגן נייד לקירור, כך שתרגישו נוח אתנו." "אתם אנשים נחמדים מאוד", אמר לה דוד "אודטה, נצטרף אליהם?" "בסדר", היא אמרה והזוג נכנס לאוהל. האישה הצעירה הציגה את עצמה עם הושטת ידה "שמי סינתיה, נא תכירו את משפחתי. איאן בעלי, ג'ורג' ותרזה הם אבי ואימי, ואלה ילדינו: רוברט, איב, פריסיליה, פליקס, והצעירה ביותר היא דורטי." כולם באו לקראתם, לחצו ידיים והילדים הקטנים קדו קידה. אודטה ודוד התרשמו והתרגשו מההפגנה הבלתי רגילה הזאת של נימוסים ודרך ארץ טובים.

"ושמכם?", שאלה סינתיה, אתם לא נראים אנגלים, אם לא איכפת לכם אם אומרת את זה." "לא, לא איכפת לנו", השיבה אודטה "אנו ישראלים ושמןו דוד ואודטה." "אך כמה נחמד", אמר איאן "אתם תיירים?" "כן, אנחנו תיירים ועוד", אמר דוד "מה כוונה ועוד?" "ובכן אנחנו בשליחות." הוא הסביר לאיאן את תפקידם באנגליה והוציא מכיסו דוגמה של שאלון. איאן עיין בו ושאל את דוד "האם שליחותכם הצליחה?" "חושבני שכן, עלה בידינו למלא 1000 שאלונים." "חכו רגע", אמר איאן "היש למישהו פה

עט? כשקיבל את העט הוא מילא את השאלון ומסר אותו לדוד ואמר "זה יהיה השאלון מספר אלף ואחד."

"תודה לך," אמר דוד "אך זו תהיה רק מזכרת מכם כי למעשה כבר העברנו את השאלונים לשגרירות." "קיבלתם כבר את התוצאות?" "לא, כי הסקר הזה נערך בכל רחבי אירופה. אני בטוח שתקרא על כך כל בעיתונים בעוד כמה שבועות. "ובכן, אפשר להזמין את ההצטרף אלינו לארוחת הצהריים?" "תודה, אך הבאנו אתנו את האוכל שלנו." "אוקי, אז תביאו אותנו לשולחן שלנו ונסעד ביחד." הזוג הביאו את האוכל והצטרפו למשפחה הגדולה ליד השולחן. "ביקרתם פה לפני כן?" שאלה סינתיה. "עבור אודטה זה הביקור הראשון שלה, אך אני הייתי באנגליה כבר שלוש פעמים, אך זו הפעם הראשונה שאנחנו נהנים מהכנסת האורחים של משפחה אנגלית." "אז עלינו להשיק כוסות למאורע הזה," אמר איאן. "מה אתם רוצים לשתות? בירה, יין, ג'ינג'ר אלה, קולה, עוד משהו?" "הכול, בבקשה, מחוץ למשקאות אלכוהוליים, הם מייד נכנסים לי בראש." אמרה אודטה. "תבחרי מה שבא לך," אמר איאן. "הוא הרים את כוסו "לחיי המלכה שלנו ולתקווה לשלום בישראל. CHEERS?"

"אינך תופס מה ערך ומה המשמעות של הברכה שלך עבורנו 'שלום לישראל'. זה מה שכל ישראלי מאחל לעצמו." אמרה אודטה. סינתיה שאלה בסקרנות "שניכם מדברים אנגלית מצוינת, מאיפה זה בא לכם?" "ובכן," דוד אמר "אני לומד אנגלית מגיל שש. בבית ספר גבוהה האנגלית נלמדת באופן קבוע. כעת שנינו סטודנטים באוניברסיטה בפקולטה למדעי המדינה ולקשרי חוץ ורוב ההרצאות מעוברות בשפה האנגלית." "ומעל הכל," התאימה אודטה "יש לי מורה מיוחד. השמעתם אי פעם על ג'ורג' וו בוש?" "את מתכוונת לנשיא האמריקאי?" שאלה סינתיה במבוכה. "בדיוק" "את רוצה לומר שביקרת אצלו בבית הלבן וקיבלת שיעורים ממנו?" "בודאי שלא," ענתה אודטה בצחוק "אך כל פעם שהוא מופיע על מסך הטלוויזיה אני מאזינה לדבריו בקשב רב. הוא נואם כל כך מוכשר ונאומיו נטולים לחלוטין מדמגוגיה זולה; הוא מביט ישר לתוך עיני הצופים בו ומדבר אליהם בצורה בלתי אמצעית, כאילו מהוא מדבר לחבריו. אך מעל הכול הוא גם אחלה של גבר," היא הוסיפה בצחוק. אחת הבנות מהמשפחה באה לאודטה ואמרה בביישנות "ראינו שהבאת אתך גיטרה" "את יכולה, בבקשה לנגן לנו משהו?" "בבקשה, חמודה, ברצון רב." אודטה הוציאה את הגיטרה מתיק העור שלה ואחרי כמה צלילי ניסיון התחילה לשיר את השיר של 'ירושלים של זהב' בעברית. כל המשפחה, כאחת, האזינה לשירתה בשקט מוחלט "אך מה השיר הזה אומר?" שאלה פריסילה

"ובכן," אמרה אודטה בהניחה את הגיטרה שלה לידה "אסביר לכם על השיר. אתם יודעים שבשנת 1967 הייתה מלחמה קשה ועקובת דם בין ישראל והערבים. העיר הקדושה, ירושלים הייתה נתונה במצור ממושך. תושבי העיר סבלו מהיריות, מההפצצות, אך בעיקר מהרעב. זה היה בגלל שהעיר הייתה מנותקת לחלוטין מיתר חלקי הארץ והתושבים סבלו חרפת רעב. העיר הייתה מוקפת על ידי כנופיות ערביות חמושות ושום אספקה של מזון ומים לא הגיעה שלעיר. היה רעב ושכול בכל בית בגלל שאנשים רבים נהרגו בהגנת העיר. אז על הימים הקשים ומלאי עצב, נעמי שמר, אחד היוצרות המוכשרות ביותר של ישראל, כתבה את השיר הנפלא הזה לזכר ימי הגבורה האלה." כשהיא סיימה את דבריה, כל המשפחה הריעה לה בתשואות רמות. אחד הבנים, רוברט בא אליה וביקש האם היא יכולה לשיר משהו באנגלית. "אני חושבת שידידי דוד הוא יותר מומחה בשטח זה," היא אמרה והעבירה את הגיטרה אליו. "ובכן," אמר דוד "אני בטוח שהשיר הזה של להקת 'BROTHERHOOD OF MEN' הוא בודאי מוכר לכולכם, והוא החל לשיר:

Though it hurts to go away, but it's impossible to stay...."

But there is one thing I must say before I go

I love you, you know

I'm thinking of you in most everything I do

Now it's time to moving on

And I really must be gone

But you keep me hanging on for me more smile

I love you, you know

With your cute little way

Will you promise that you say

Your kisses for me, save all your kisses for me
 By, by, baby, by, by. Don't cry, honey, don't cry
 Though I walk out the door
 But I soon will be back for more

Kisses for me, save all your kisses for me
 So long, baby, so long. Hang on, baby, hang on
 Don't you dare me to stay, because you know I have to say
 That I have to work each day, that's why I must to go away
 But I count the seconds, till I home with you
 I love you, It's true. You're so cute honey Gee
 Won't you save your love for me?

Your kisses for me, save all your kisses for me
 By, by, baby, by, by. Don't cry honey, don't cry
 Though I walk out the door,
 But I soon will be back for more
 Kisses for me, save all your kisses for me.....

כל המשפחה מחאה לו כפיים בהתלהבות. הם רצו לשמוע עוד ועוד שירים. "מצטער", אמר דוד והסתכל על שעונו "זה מתחיל להיות מאוחר. יש לנו דרך ארוכה חזרה ללונדון, אנו גם רוצים להגיע ולראות את הים. אז, חברתי ואנוכי אומרים תודה רבה על הכנסת האורחים הלבבית שלכם ונזכור אתכם שנים רבות. בכל אופן תנו לנו את כתובתכם ואנו נשלח לכם אלבום תמונות יפה על ישראל, מיד שנגיע הביתה." הזוג אספו את חפציהם ונפרדו מהמשפחה. הם המשיכו בדרכם אל הים.

בעת שהם רכבו לכיוון החוף, הריח החריף והמלוח של הים חדר אל נחירי אפם. אודטה העירה לדוד "אני מקווה שהשארנו רושם טוב עליהם. אני חושבת שכל ישראלי בבקרו בחוץ לארץ הוא כעין שליח פוטנציאלי של המדינה ומן הראוי שיתנהג בהתאם." "את, כרגיל, נפש תמימה", הגיב דוד על דבריה "לא קראת בעיתונים על התנהגותם המבישה של ישראלים רבים בחוץ לארץ? בתי מלון ובתי הארחה רבים פשוט מסרבים לקבל ישראלים בימים אלה."

"אני חושבת שתרופה לכך צריכה להיות שהרשויות שלנו צריכות לסרב להעניק דרכונים לכל מי שהגיעה עליהם תלויה מחוץ לארץ על התנהגות בלתי הולמת ומשרד החוץ שלנו צריך לעודד את כל בית מלון, אכסניה, ואפילו חנויות לשלוח תלונתם אלינו. הייתי אומרת שהדבר צריך גם להתפרסם בעיתונים." אני מסכים עם כל מילה שאת אומרת, אך זה פשוט לא ניתן לביצוע בגלל הבירוקרטיה ששולטת במשרדי הממשלה הישראליים. "נו טוב", אמרה אודטה "אני מקווה שלפחות אנחנו התנהגנו בסדר." "גם אני מקווה כך", השיב לה דוד.

בינתיים הזוג הגיע לחוף הים. הם טיפסו על צוק גבוה, והתייצבו שם אל מול הרוחות העזות, והתפלאו מאלפי הגוונים של כחול הים, מכחול לבנדר, ועד לאינדיגו עמוק של ים הצפוני. "הביטי!", הוא הצביע

בזרועו לכיוון מזרח "שם צריכה להיות העיר רוטרדם כ-240 ק"מ מפה, והלאה לכיוון דרום מזרח שם בלגיה וצרפת". "ברבו, צעקה אודטה" אתה לבטח עברת את שיעורי הגיאוגרפיה שלך בהצטיינות." "ניחשת נכון," אמר דוד "ועכשיו, הבה ניראה אם נמצא את דרכנו חזרה ללונדון, כי הפעם את תהיי המובילה." "זו לא תהווה בעיה עבורי, אני יכולה בקלות להתמצא אם יש לי מפה." כשהם היו בדרכם חזרה לבזילדון דוד אמר "אל לנו לשכוח כי עלינו להחזיר את האופניים בראלי, הם רכבו ונחו לחליפות בדרכם. השמש הצורבת לא ריחמה עליהם ונאלצו לעשות הפסקות לעתים קרובות לשתית מים." "אתה יודע, לי נדמה שאנגליה השנה עוד יותר חמה מישראל." אמרה אודטה "את צודקת לגמרי," השיב דוד "ההתחממות של כדור הארץ משפיעה יותר על אירופה. ישנו חור ממערכת האוזון המקיפה את כדור הארץ, וזה הודות למיליוני המכוניות המונעות בגז והמפעלים הכימיים שמוזמים את האוויר ומשנים את אקלימו של העולם. זה גורם לטמפרטורות קיצוניות של חום וקור, יובש ובצורת מחד, ולגשמי זעף, לסערות, לטייפונים ברחבי העולם." "בקיצור העולם שלנו הולך להשתגע," העירה אודטה "משהו כזה," השיב דוד באירוניה.

במאמץ רב הם הגיעו לראלי, החזירו את אופניהם, שילמו את חובם עבור ההשכרה והמשיכו רגלית בדרכם לתחנת הרכבת הקרובה. קנו את הכרטיסים במכשיר אוטומטי והשתמשו לצורך זה בכרטיסי האשראי שהוצאו בארץ. לאחר כחצי שעה של המתנה הרכבת שלהם נכנסה לתחנה. זו הייתה רכבת חדישה שהייתה מונעת בחשמל, שקטה במיוחד, עם סידורי פנים מהודרים ומושבים נוחים במיוחד. לאחר שהתמקמו במקומותיהם, דוד העיר לאודטה "בעולם המודרני שלנו ההתפתחות הטכנולוגית והתעשייתית היא כל כך מהירה שהאדם לא תמיד יכול לעקוב אחריהם. הביטי ברכבת זו כמה בשקט היא נוסעת, כמה נעימה הסביבה הפנימית שלה. למעשה לא מרגישים במהירות הנסיעה. זכור לי בעת שהייתי ילד, אבא שלנו סיפר לנו סיפורים על קטרי רכבת שהיו מונעים על קיטור. הם היו נושפים, שורקים, משמעים קולות נפץ וסחבו אחרים את הקרונות הישנים אשר נסעו על הפסים באיטיות וברעשים מרגיזים. כמובן בימים ההם לא היה מיזוג אוויר, לא נוחיות ועד שאדם הגיע למחוז חפצו כל הקרביים שלו נהפכו." אודטה הרהרה בקול רם "אם משהו שמת לפני 100 שנה, היה לפתע קם לתחייה והיה רואה את העולם הנפלא של הטכנולוגיה של היום, הוא היה שוב מת מהתפעלות." "את צודקת," דוד הסכים אתה "אלא שלא צריכים 100 שנה לזה. למשל אדם יכול לקנות לביתו, או למשרדו את המערכת הכי משוכללת, הכי עדכנית של ציוד מחשב, ואחרי, לומר שלוש שנים, או משהו כזה הם יאמרו לך כי זה כבר מיושן וחסר ערך ואתה יכול לזרוק אותו לפח..."

זה היה כבר השעה שמונה בערב כשהרכבת שלהם נכנסה אל מתחת לכיפה הענקית של תחנת הרכבת המרכזית בלונדון. הם היה מותשים לגמרי מהרכיבה ומהחום והחליטו לקחת מונית אל המלון. דוד אמר לה "חושבני שלא צריך לעורר תשומת לב מיוחדת עלינו במלון, כך שנחזור אל החדרים הנפרדים שלנו." אך הוא הוסיף בקריצה "אם אחר כך תרצי לבקר אותי, את כמובן מוזמנת, בתנאי, כמובן, שאת לא עייפה מאוד." היא הסתכלה עליו במבט מלא משמעות "אני כבר אסתדר איכשהו." בהגיעם למלון שרתון אמר לה דוד "נתראה בחדר האוכל בעוד שעה. אוקי?" "YES SIR!" היא הצדיעה בחיקוי לעגני ונכנסה למעלית. לאחר שהשניים נכנסו לחדריהם הם מיד התקשרו להוריהם ולקרוביהם בישראל והזכירו להם שהם עומדים לחזור לארץ מחרתיים, בערך בשעה 10 בערב, בטיסת 'אל-על' מס. 962. אודטה בישרה לאימה שלה: "הכול מסתדר יפה. אנחנו מאוהבים. דוד הוא בחור נפלא, יש לו הכל מה שפעם רציתי בגבר." אימה, שכרגיל הייתה להוטה לדעת יותר פרטים התעקשה לשמוע ממנה עוד, אך היא 'ניערה' אותה ממנה. "אימה, בעוד יומיים אנו נתראה ונספר לך כל דבר בפרוטרוט—או, כמעט הכל" "הכמעט הזה טוב בשבילי," אימה הסכימה אתה "את אישה, אך עדיין את הבת שלי." דוד סיפר דברים דומים להוריו.

בארוחת הערב היא שאלה את דוד "מה תוכניותיך למחר? זה יהיה היום האחרון שלנו לפני שנחזור לארץ" "ובכן, מה את אומרת לבקר שוב בארמון בקניהם? ראינו אותו רק ככה, בריצה. זה בואדי שווה לראות אותו ביסודיות. זה אומנם יכול לקחת חצי יום, או יותר. אך לפני שאספר לך מה תכננתי לערב, אשאל אותך אם את יודעת להתפלל?" "להתפלל...?" היא שאלה אותו בתמיהה "מה אתה מתכוון בזה? הרי אתה יודע שאני לא דתייה." "בכל זאת, אני חושב שאת צריכה להתפלל." "למען השם, תסביר את עצמך. על מה אתה מדבר? אל תמתח אותי, אתה יודע שאני לא אוהבת את זה." "האם אני לא יודע?" הוא שאל בחיוך "אוקי, ניסיתי להשיג כרטיסים להצגה ב-ROYAL FESTIVAL HALL" "זה מאוד יפה ממך, אך עדיין אינני יודעת מדוע אני צריכה להתפלל," היא שאלה בסקרנות. "בגלל שתי סיבות: האחת. אין להשיג כרטיסים לערב. התקשרתי לקופה של ה-HALL ונאמר לי נותרו רק כמה כרטיסים ביציע העליון" "בסדר," אמרה אודטה "אך עדיין לא תפסתי למה אני צריכה להתפלל." "זו תהיה הסיבה

השנייה, בגלל...שההצגה היא בלט. ונחשי איזה בלט? "אגם הברבורים!" היא צעקה בקול חזק שהאורחים בחדר האוכל הסבו ראשם. מה קרה להם? "היא קפצה מכיסה והמטירה עליו נשיקות, והתעלמה לחלוטין ממבטיהם הרגוזים של הסועדים." "דוד", היא אמרה בהתרגשות "אני מוכנה לראות את הבלט הזה אפילו מהמושב האחרון של היציע." "אוקי, אז התחילי להתפלל." "אני מבטיחה לך שאתפלל בפרטיות של החדר שלי." "איפה ומתי שאת רוצה, רק תעשי זאת" אמר דוד "ועכשיו נא סלחי לי, אני עייף כמו כלב ואני עומד לברוח לפרטיות של החדר שלי, אז לילה טוב מותק שלי." הוא אמר ועזב אותה. בערך בשעה 11 בלילה הייתה נקישה בדלתו של דוד "מי זה?" הוא שאל "זו אני אודטה" רגע אחד. הוא קם, שפשף את עיניו ופתח לה את הדלת. "אני מאוד מצטערת להעיר אותך, התהפכתי והסתובבתי במיטה, עד עכשיו. אינני יכולה לישון...בלעדך." "אוקי, אז בואי" הוא אמר וחיבק אותה חזק "אני תקווה שתתני לי לישון", הוא פיהק "כי אני עייף מאוד." הם נכנסו למיטה והיא נצמדה אליו. "אתה כל כך טוב אלי, אינני יודעת איך לבטא את הערכתי." "את לא צריכה, בגלל שכל השליחות שלנו לא הייתה מצליחה בלעדך, וחוז' מזה היה הכול נורא משעמם." "אוקי, אז לילה טוב", אמר דוד וחיבק אותה אליו והם ישנו כמו שני ילדים מתוקים ומרוצים.

בבוקר אודטה התעוררה ראשונה וחיכה עד שדוד יפתח את עיניו. כשהוא עשה כן היא נתנה לו נשיקה ארוכה. "בוקר טוב יקרי." "בוקר טוב אודטה. איך ישנתי? חלמת עלי, או על הברבורים?" היא זרקה עליו כרית "לא חלמתי בכלל,-- בכל אופן ככל שאני יכולה לזכור, ישנתי כמו בול עץ." "טוב, אפשר לקום?" דוד שאל "חכה רגע. יש לי בקשה מיוחדת בבוקר הזה." "בטח. למה לא? מה זה?" "הבה נפנק את עצמנו ונוכל יחד ארוחת בוקר במיטה." "הכול משהמלכה החמודה שלי רוצה, בקשתה תענה מיד." הוא אמר והושיט את ידו לעבר מכשיר הטלפון.

"לא! חכה רגע", אמרה והזיזה את ידו מהטלפון. "ראשית אני רוצה לשאול אותך משהו מיוחד?" "הכל מיוחד אצלך הבוקר, אז תגידי כבר מה בראש שלך." "הייתי רוצה לשאול אותך האם אתה מאמין בגורל?" דוד נאנח קשה "אך, יקרתי, למען השם איך את רוצה להיכנס לנושא פילוסופי על קיבה ריקה?" "רק ענה לי, בבקשה." "טוב", אמר "אני מאמין בעובדות." "עובדות הן דברים של ממש שאדם יכול לראות ולגעת בהם, אדם לא צריך להאמין בהן." "אז למה את חותרת, יקרתי, עדיין איני יודע." "אני מנסה להגיע לנקודה איך שנינו נפגשנו? היה זה יד המקרה, הגורל, או סתם מזל?" "את יודעת מה אני חושב?", הוא אמר "קחי את כל העובדות, ערבבי אותן, תנענעני אותן, כמו מגיש המשקאות כבר שהולך להגיש אותן לאורחיו, והנה יוצא משקה נהדר לחיים טובים."

"אך", היא אמרה מאוכזבת "ציפיתי שאוכל לשמוע משהו יותר מתוחכם מבוגר אוניברסיטה." "תאמיני לי שתוכלי", הוא אמר "אך כרגע אנו מוכרחים לקום וללכת לארמון בגינגהם, אחרת כל הפמליה המכובדת של המלכה תעבור, ותאמיני לי, הם לא יחכו לנו. את עדיין רוצה לאכול את ארוחת הבוקר במיטה?" "לא חשוב. אתה צודק, זה כבר מאוחר. בוא נתרחץ ונתלבש, ניפגש בחדר האוכל." אמרה ועזבה את החדר.

הם לא רצו לבזבז זמן והזמינו מונית. הארמון היה, כמו שהם לקטו את רשמיהם מביקורם הראשון, החטוף במקום, יפיפייה בצורה יוצאת מן הכלל, הארמון הכי מפואר ואחד המקומות במבוקרים בעולם, משכנה של משפחת המלוכה הבריטית. כדי לשמוע מידע נוסף על המקום הם הצטרפו לקבוצה של אנשים בלווי מדריך, אשר הוביל אותם דרך האולמות המרובים של הארמון. הם היו ברי מזל ותפסו הזדמנות וציפו בטקס של החלפת משמרות המלכה במדיהם הצבעוניים וכובעיהם הארוכים העשויים פרווה. החיילי המשמר ביצעו תרגילי סדר בדייקנות מופתית כמו חיילי עופרת, לצלילי התזמורת הצבאית.

"אתה, כרגיל, בחרת בצדק לבקר במקום הזה", העירה אודטה "כן", השיב דוד "אין זה מפליא? משהו שתמיד מבלבל אותי שהבריטים מוכנים לוותר על כל דבר בעולם, פרט למלך, או המלכה שלהם, ועל כל הוד והדר, על הטקסים רבי רושם שכרוכים בעניין. זה כל כך מושרש בתודעתם שחושבני שהם לא יוכלו לחיות את חייהם ללא אנשי החצר האהובים שלהם. כל זה הוא למרות השערוריות המרובות במשפחת המלוכה...לידי דאינה ופרשיות האהבהבים שלה, לא להזכיר אפילו את ההוצאות העצומות שעולות לממשלה הבריטית כדי להחזיק את בית המלוכה מתפקד. מי יודע כמה זמן הדבר ימשך? אולי יום אחד הבריטים ישנו את גישתם המסורתית ויעברו לחברה דמוקרטית רגילה, כמו רב אומות בעולם."

בסיום ביקורם בארמונות המלכה הם חזרו למלון שלהם לשם מנוחה טובה וגם כדי להכין את חפציהם לטיסה. דוד התקשר אל קופת ה-HALL והתעניין בקשר לכרטיסים שהוא הזמין. "שמי דוד קריב, דיברתי אתכם אתמול בקשר לשמירת שני כרטיסים, ולא אכיפת לי איפה." "הנך בר מזל, אדוני. רק לפני

חמש דקות מישוהו ביטל את הזמנתו. לפיכך יש לכם עכשיו שני כרטיסים בשורה 23, מושבים מס. 35-36. אלה מקומות טובים מאוד, אדוני, בדיוק באמצע. נשמור אותם עבורך?" "בואדי שכן, אני מאוד מודה לך. דרך אגב, אפשר להשכיר אצלכם גם שתי משקפות לערב ההצגה?" "כן, אשמור אותן עבורכם. רק עוד דבר בבקשה. הצגת הבלט תתחיל בדיוק בשעה 9.00, אך עליכם לקחת את הכרטיסים שעתיים לפני כן, אחרת הם ימכרו למישוהו אחר." "אין בעיה, אנו נהיה שם בזמן, ותודה לך שוב."

לפני שהם נסעו לבלט דוד הודיע לפקיד הקבלה על נסיעתם לתיאטרון, ואמר שהם יחזרו למלון בסביבת חצות הלילה. בשעה שש בערב דוד הזמין מונית והם יצאו לדרכם ל-HALL. בהגיעם לשם דוד ניגש ישר אל הקופות כדי לקחת את הכרטיסים ואת המשקפות. הוא אמר לאודטה "ובכן, אנו לא נצטרך לשבת ביציע, הנה השגתי שני כרטיסים טובים בשורה ה-23 וגם משקפות, נראה משם מצוין." "נפלא," אודטה שאלה "איך עשית את זה?" "איך? הוא שאל בגאווה מעושה "יש לי קשרים בכל מקום." אך כשהוא ראה את מבטה התוהה של אודטה הוא תיקן את עצמו "רק התבדחתי. הכול קורה בגלל שאת התפללת היטיב ומישוהו ויתר על הזמנתו." הוא הביט בשעונו "בואי, יקרתי, יש לנו שעתיים עד התחלת ההצגה" הוא שילב את זרועו בזרועה והם יצאו לסיבוב מסביב לבניין המפורסם. "הבט," היא אמרה והם עצרו ליד כרזה צבעונית גדולה "לא אמרת לי שהבלט מבוצעת בידי להקת 'בולשווי' הרוסית המפורסמת ממוסקבה" "ובכן, כמה פרטים לא גילתי לך," "טוב, נסלח לך." הם המשיכו בסיור שלהם באתר.

בניין ה-ROYAL FESTIVAL HALL שוכן במבנה מודרני לכן. הוא משמש מרכז תרבותי בו נערכים קונצרטים והאודיטוריום שלו מסוגל להכיל מקומות עבור 3000 מבקרים. "העיר הזאת, לונדון, חושבני שהיא ה-'אלדורדו' של האנשים שאוהבים תרבות ומוסיקה," העירה אודטה "היא תמיד הייתה כזאת. אומנים, מוזיקאים, סופרים, משוררים, מחזאים, מדינאים, מדענים, מכל העולם באו פה להציג, ללמוד, להתפתח, ולהחליף דעות ורשמים," הרצה דוד, בהפגינו את ידיעותינו בנושא תולדות העיר. "זה חבל שאין לנו יותר זמן לתור את לונדון," אודטה נאנחה "אמרת לך, אפשר להסתובב פה חודש ועדיין לא תוכלי לראות את הכול, אפילו לא את החצי..."

כשסיימו לסייר בבניין, הם נכנסו לבית הקפה המקומי, התיישבו באחד הכורסאות הרחבות והזמינו עוגות ומשקאות. אודטה הסתכלה בהערצה לדוד "כמה נבון היה מצדך לקנות את הטוקסידו הזה. תוכל ללבוש אותו לכל אירוע חשוב למשך שנים, זה ממש מתאים לך." "אמרת לי לך שהיה לי חישוב כזה, אך השמלה שלך לא פחות מרשימה, גם זאת קיבלת מאביך?" "לא, קניתי זאת לפני שנה בהזדמנות חתונתה של החברה הטובה ביותר שלי." דוד התקרב אליה ולקח את ידה בידו ואמר "היינו כל כך קרובים זה לזו בימים האחרונים, גם עשינו סקס. בכל זאת אנו יודעים כל כך מעט אחד אל השני." היא הסתכלה עמוק בעיניו, כאילו חיפשה משהו בהן. "אם כן, אתה רוצה לדעת עלי יותר עלי?" היא שאלה בצנעה "זה בדיוק מה שהתכוונתי" "אני לא יודעת היכן להתחיל" "אולי מההתחלה" אמר דוד בבדיחות הדעת.

"ובכן, אני בת 24, רווקה-לעת עתה... וכמו שאתה יודע אני לומדת באוניברסיטה, באותו הפקולטה כמו שלך, יש לי שני אחים ואחות קטנה. אנו גרים בחיפה על הר הכרמל. אבי הוא מנהל חשבונות, אימי עובדת כפקידה בבנק הלאומי במחלקה של מטבע חוץ. אני מאוד אוהבת את לימודי. מה עוד? כן, שירתי בצבא שנתיים בחיל הקשר. הנך מעוניין בעוד פרטים?" "חושבני שלעת עתה זה די והותר," אמר דוד "אולי רק עוד שאלה בנאלית; מה תרצי להיות שתהיי גדולה...?" "אתה שואל אותי?" "בואדי, את מי אחרת?" היא הרהרה לזמן מה "אני רוצה להיות אשתו של אדם גדול, ועדיף שהוא יהיה דיפלומט." "המממ," השיב דוד "זאת תשובה דיפלומטית מאישה גדולה. ואם מותר לי לשאול, באיזו מדינה היית רוצה לשרת?" "כמובן באנגליה. יש עוד הרבה אתרים ומוזיאונים שטרם ראיתי ואני נהנית פה..."

"כן, כמובן. ואת, אני מניח גם כן רוצה לדעת יותר על אודותי?" "כמובן." "טוב. אני חושב שיש לנו פחות, או יותר קורות חיים דומה: אני בן 26, גם כן רווק, לעת עתה. לומד באוניברסיטה כמורך, עברנו לבאר שבע מרמת גן ואנו גרים בשכונת נווה זאב. גם כן שירתי בשריון בתור טנקיסט. אבי הוא מהנדס בחברת 'מקורות', אימי הייתה עובדת עד לפני שנתיים כמזכירה אצל חברת מחשבים גדולה. יש לי אח גדול בן 29 ואחות שהיא בערך בגילך. אני תקווה שאת והיא תהיו חברות טובות. זהו בערך."

"אתה יודע," היא הרהרה "ישראל היא ארץ כל כך קטנה בהשוואה לאנגליה, ולמרות שהורינו הגיעו מארצות שונות לארץ, יש לנו, כמעט רקע משותף. אתה בואדי מכיר את השיר הנחמד הזה ששרות הלהקות הצבאיות 'אנחנו שנינו מאותו הכפר'. אנחנו כמו משפחה גדולה. 'כן, כן, ילדתי הסנטימנטלית', הוא ענה. "טוב, אז תגמרי את העוגה שלך כי הבלט עוד מעט יתחיל, ופה בלונדון אין תירוצים, לא כמו אצלנו. ההצגה מתחילה בדיוק והדלתות נסגרות עד להפסקה." היא בלעה את העוגה שלה והם מיהרו להיכנס והגיעו לאולם בדיוק בזמן.

הצגת הבלט הייתה חוויה מרתקת מהרגע שהמסך עלה. אביזרי הבמה, הצבעים, הגוונים, מלבושיהם העדינים של הרקדנים והרקדניות הם היו בדיוק כמו בתמונותיו המפורסמות של הצייר הנודע הצרפתי 'דגה'. המוסיקה של צ'יקובסקי הייתה פשוט נפלאה, והאקוסטיקה של האולם הייתה כל כך טובה שכל צליל נשמע נהדר ונקי כמו בדולח. היא התקרבה לדוד ולחשה באוזניו "מעולם בחיי לא נהייתי כל כך מאשר אתך פה בלונדון". "לא פלא", הוא לחש לה בחזרה "את מוקפת מכל עבר בברבורים: על האגמים, על הנחלים, ועכשיו פה על הבמה". "אתה אוהב לצחוק ממני" "לא, יקרתי", הוא אמר ונתן לה נשיקה "גם אני אוהב בברבורים, אך רק ממרחק מסוים". "טוב, בארץ תוכל לראות אותם, אם תרצה, רק בגני החיות". "את רואה, אם זאת תהיה הדאגה הגדולה שלי, אוכל לחיות עם זה?" מישהו מהצופים בהצגה היסה אותם, והם שתקו עד ההפסקה.

בעת ההפסקה הם שוב התפעלו מלבושם המהודר של הקהל הבריטי. "איני יודעת", היא אמרה בלחש לדוד "איך אנשים יכולים להרשות לעצמם את השמלות היקרות ואת החליפות המחויטות האלה, כבר לא מדברת על התכשיטים ועל היהלומים...הסתכל בגברות הנוצצות האלו." "באנגליה הבדל המעמדות הוא בולט, יותר מאשר אצלנו", הסביר לה דוד "כל מעמד עם הסגנון המסורתי שלו. זה מתבטא אצלם בדרכי הלבוש, הרגלי אכילה, אופן הדיבור וגם במבטא שלהם. בדרך כלל מעמד אחד לא אוהב להתערב עם מעמד אחר. את יכולת לראות את זאת בצורה מוחשית בסרט 'גברתי הנאוה' זוכרת?" דרך אגב נזכרתי עכשיו באחד הציטטות מפרי הסופר הנודע, ברננד שאו. בעת החגיגות לכבוד יום הולדתו ה-90 מישהו שאל את הסופר הגדול 'מה הייתה רוצה להשיג עוד בחיים שטרם השגת עד כה?' הישיש הרהר מעט ואחר כך אמר 'הייתי רוצה שאיש צעיר ומשולחב היה מנפנף ומאיים עלי באקדחו, שאם הוא יראה אותי עוד פעם מחזר אחרי אהובתו, הוא יהרוג אותי על המקום...' "אה, כמה מצחיק ושנון היה הזקן." אמרה אודטה. "כן, ונזכרתי בעוד סיפור מעניין שקראתי על אודותיו: פעם במסיבת ריקודים אישה יפיפיה, אך משעממת וכהת שכל רצתה לרקוד אתו. שאו לא הייתה לא ברירה אלא להסכים לרקוד אתה. תוך ריקוד היא לחשה באוזניו "אה, מיסטר שאו, אני כל כך מאוהבת בך, חלמתי שהתחתנו ונולדו לנו ילדים, החכמים, שכלתניים ומוכשרים כמוך, ויפים כמוני" 'טוב גברתי, ענה שאו 'אך מה יהיה אם זה יקרה להפך...?', "אודטה צחקה בכל לב.

ההפסקה הסתיימה והם חזרו אל מקומותיהם והמשיכו להנאות מהופעתם הקסומה של הברבורים הסובבים בקידות פירוטאט ומהנסיכים המפוזזים. לאחר שהמסך ירד אודטה העירה "הצגה בלתי נשכחת, מי יודע מתי נראה כזאת שוב?" "עוד תהיה לך הזדמנות." השיב דוד "אני נזכרתי", אמרה אודטה "כי ראיתי, לא לפני זמן רב, סרט דוקומנטרי בטלוויזיה על בלרינות הרוסיות. הסרט הוסרט בבית ספר המפורסם לבלט להכשרת רקדניות בעיר לנינגרד והראה את האימונים המפרכים שהרקדניות אלו צריכות לתרגל יום ביומו. זה משהו אכזרי. תהליך הבחירה מתחיל מגיל צעיר והיא כל כך חמורה כמו אצל הטייסים ורק מעטים מצליחים לעבור אותה. למרות הכל, בעיני הורים רבים ברוסיה, שום קריירה לא מוערכת יותר, מאשר שילדיהם יהיו רקדני בלט מפורסמים." "עדיף כבר לראות את הברבורים על האגמים, הם לא צריכים ללמוד איך לשחות", העיר דוד באירוניה. הם עזבו את התיאטרון מחובקים וחיפשו מונית להסעה.

פרק שביעי

בשעת יציאתם מהתיאטרון, קצת אחרי חצות, הם הצטרפו לקהל גדול של אנשים שהציפו את רחבת החניה בחזית התיאטרון. חלקם חיפשו את הרכבים הפרטיים שלהם, אחרים חיכו להסעה ציבורית. שוב אחרים חיכו למוניות. ברעש העצום שרובבות אנשים מדברים בעת ובעונה אחד, תקיעת הצופרים של המכוניות הרבות, כשהנהגים מאיצים את מנועיהם, זה היה כמעט בלתי אפשרי לשמוע אחת את השני. דוד ואודטה התכוננו להמתנה ארוכה, כשלפתע מונית הדורה ויפה הגיחה לקראתם ונעצרה בדיוק לפניהם. הנהג צעק "לאן אתם רוצים להגיע?" "למלון שרתון." הם צעקו בחזרה. "בסדר", צרח הנהג "היכנסו פנימה." הם נכנסו למונית והנהג התניע מיד וזינק בפראות מהמקום. אחרי כמה דקות הוא פתח בנסיעה במהירות גדולה. קיר של זכוכית עבה הפריד בין תא הנהג לבין זה של הנוסעים. דוד ואודטה היו עסוקים לזמן מה בהחלפת רשמים מהבלט, כשדוד, שהכיר היטב את רחובות לונדון, השגיח בכך שהם לא נוסעים בכיוון הנכון. הוא דפק על החלון וצעק לנהג "נראה לנו שתעית בדרך, מלון שרתון הוא בכיוון ההפוך!"

"אני יודע זאת, אדוני, אני יודע," נשמע קולו הצרוד של הנהג דרך האינטרקום. "אני עושה קיצור דרך בגלל פקקי התנועה." אך לאחר כמה דקות דוד נוכח כי הם נוסעים בדרך לגמרי בלתי מוכרת להם. הוא דפק על הזכוכית בכוח רב "הלו נהג, עצור את הרכב, מיד! אנו רוצים לרדת!" אך הנהג לא השיב ומקום זה הוא האיץ את המהירות וחצה את הצומת באור אדום וכמעט דרס שם הולך רגל. כשהמכונית המשיכה במהירות מטורפת והנהג התעלם מהדפיקות על הזכוכית, דוד ואודטה נתקפו בבהלה. הם ניסו לפתוח את הדלת, אך מצאו אותן נעולות. הרגשה מוזרה של חוסר אונים השתלטה על הזוג. דוד אמר לאודטה שהחזיקה בידו ורעדה מפחד "דומני שבן הזונה הזה רוצה לחטוף אותנו." הוא הוציא מכסו את הטלפון הסלולארי שלו וניסה להתקשר למשטרה, אך הקו היה תפוס. בינתיים הנהג פנה לדרך סלולה בחלוקי אבנים גסות והם טולטלו בחוזקה מצד אחד של המושב לצד השני שלו. דוד התאמץ לחייג את מספר של המלון שרתון, אך קפיצות הרכב עשו זאת קשה ביותר. לבסוף הצליח ופקיד הקבלה היה על הקו. "אנחנו דוד קריב ואודטה ברננד, אורחים של המלון שלכם," הוא צעק לתוך המכשיר "אנחנו במונית והנהג לא נותן לנו לצאת ממנה. נראה לנו שאנו נוסעים בכיוון של אזור הצפוני של העיר. הזעיקו את המשטרה! אני חוזר קראו מיד למשטרה!" הנהג פנה בפתאומיות ימינה ונכנס לתוך סמטה צרה, שכנראה הייתה אזור של תעשייה קטנה. כעבור דקה, או שתיים המונית עצרה בחריקת בלמים ליד שער אוטומטי בצבע ירוק, שנראה היה לזוג כבלתי חזיר. השער נפתח וארבע גברים חסונים, לבושי מסכה ומפחידי מראה קפצו החוצה אל דלתות המונית, שנפתחו בינתיים על ידי הנהג, ומשכו החוצה בכוח את הזוג מהרכב. ברגע האחרון דוד הספיק לראות שהמונית, שכנראה הייתה גנובה, הסתלקה מהמקום. הארבע דחפו את הזוג פנימה אל תוך מסדרון ארוך, ואחר כך למטה במדרגות לתוך מבוך של חדרים תת-קרקעיים מעופשים. הם דחפו אותם אל אחד החדרים, ואחר כך ערכו חיפוש יסודי בבגדיהם. כשמצאו את מכשירי הטלפון הנייד שלהם אחד הברנשים, רעול פנים אמר להם בנימה לגלגנית "אתם כבר לא תהיו זקוקים להם." הם נעלו אותם פנימה וכיבו את האורות מבחוץ, והזוג נותר בחשכה מוחלטת.

אחר זמן מה, שדוד לא ידע להעריך בדיוק כמה, אולי חצי שעה, אולי יותר, הם שמעו קולות קרקוש ורעש מבחוץ ובמהרה האור בחדר נדלק ושלושה גברים חסונים נכנסו פנימה. הם התיישבו ליד שולחן גדול מול הזוג. כל השלושה היו בלתי מגולחים וזיפים קשים כיסו את פניהם, שהזכיר לזוג את פרצופו של ייסאר ערפאת. באי התאמה לכך הם לבשו חליפות אלגנטיות, כובעי אפצי' וענבו עניבות אדומות. דוד ואודטה מיד זיהו ביניהם את הטיפוס הקוקסינל, מי שעקב אחריהם במשך ימים. אחד מהשלושה, בעל כרס, קם והציג את עצמו כ-ליטל ג'ו'. "לעמיתי קוראם שפי ודאנדי. אני רואה," הוא המשיך ברכות דיבור "כי אתם מפוחדים קצת, אך אתם יכולים להירגע, אנחנו לא כאלה שאתם בטח חושבים עלינו. כוונתי כי אנו איננו טרוריסטים ערביים, אפילו לא החברים שלהם. אנחנו אזרחים הגונים, ואני מבטיח לכם שלא יאונה לכם שום רע, בשום צורה שהיא. יתרה מכך, אם אתם תשתפו אתנו פעולה, אתם תזכו ליחס מיוחד. אנחנו אנשים פיזיים. ראשית אני חושב שלאחר לילה ארוך של בלוי בתיאטרון אתם בטח רעבים." הוא הביט בשעונו ואמר "זה כמעט בוקר, אז הבה ונוכל ארוחת בוקר טובה ביחד." הוא הרים את שפופרת הטלפון שעל השולחן ובפזלו לעבר הזוג אמר "מוריס, יש לנו שני אורחים מכובדים. תביא להם משהו ללעוס, משהו טוב." הוא פנה לזוג "אתם רוצים משהו מיוחד לאכול?"

דוד הנהג בראשו, הוא האמין אך בקושי לדברי הנואם ואמר "קודם אנו רוצים מים, הרבה מים." ליטל ג'ו צרח לתוך הטלפון "הם צמאים, תביא להם הרבה מים קרים." כשהמים הגיעו הזוג שתה אותם מהר, גרונם היו יבשים מפחד. דוד הרטיב את שערו כדי להרגיע את עצמו, ולאחר מכן בקול יותר בוטח שהוא עצמו חשב שיכול להוציא מפיו, הוא אמר "שכה אחיה אם אני מבין מה הולך פה. אתם טוענים שהנכם אזרחים הגונים ומכבדי חוק ואתם לא תפגעו בנו בשום צורה. אז למה הבאתם אותנו לכאן בצורה ברוטאלית ונגד רצוננו? בבקשה תסבירו עצמכם! מה הסיפור?"

ליטל ג'ו ניקה את גרונו בכיכוך גס ואמר "צר לנו, אך לא הייתה לנו ברירה אחרת. כל מה שאנו רוצים זה קצת כסף, כלומר עשרה מיליון פונט שטרלינג." הוא הסתכל על עמיתו בחיוך רחב, תוך גלוי שיני הזהב שלו. "אתה תסתפק בכך שפי?" "שלושים מיליון זה סכום יותר ראוי לשמו," אמר שפי ושפשף את כפות ידיו זו בזו. "ובכן," אמר ליטל ג'ו במשיכת כתפו "הבוס מבקש שלושים." דוד צחק צחוק חנוק. הוא חשף את שיניו ואמר תוך חיוך "ובכן רבותי, דומני שלא בחרתם את האנשים המתאמים לדרישתכם 'מההוגנת'. אנחנו רק זוג סטודנטים מהאוניברסיטה. כל כסף שיש לי בארנק שלי הוא משהו כמו 70 שטרלינג. גם

הורינו הם אנשים עובדים והמקסימום שאתם יכולים לשחוט מהם הוא אולי 1000 שטרלינג. אפשר להסתדר אתכם בסכום הזה?"

ליטל ג'ו הביט בדוד במבט משועשע. אחר כך פרץ בצחוק "הה,הה,הה,הה. חשבתם שאתם תשלמו את הכסף הזה מכיסכם הפרטי? מה פתאום? הממשלה שלכם תשלם לנו את החשבון." ליבו של דוד נפל "אתם טועים ובגדול. זו מדיניות קבועה של כל ממשלות ישראל לא להיכנס למשא ומתן עם שום כנופיה, או ארגון טרוריסטי." "אמרנו לכם שאנו לא טרוריסטים. מה אנחנו ערבים?" "מה שלא יהיה," התריס דוד "אך אתם בודאי לא הנציגים של ארגון אימה חריזה." אודטה, שבינתיים התאוששה מהזעזוע הנפשית שנפל עליה האזינה לחילופי הדברים בתערובת של פחד ותדהמה. ואז, באספה בטחון עצמי היא התערבה "הביטו רבותיי! אתם יודעים מה אני חושבת?" כולם הסבו את ראשיהם לעברה, מופתעים "חושבני כי היה לכם יותר קל לחטוף את מלכת אליזבת עצמה ולדרוש ממנה למסור לכם את כל האוצרות שלה, כולל כמובן, את כל היהלומים שבכתר שלה. זה יהיה יותר מתקבל על הדעת מאשר לקבל אגורה שחוקה ממשלתנו!" לרגע השתררה מבוכה מוחלטת בחדר, לאחר מכן ליטל גו אמר בנועם "אה, את זה עוד נראה." אחר כך כל השלושה קמו מהשולחן ועזבו את החדר. אחרי כמה דקות מוריס הביא את ארוחת הבוקר עבור הזוג. בהתחלה הם הביטו באוכל שהוגש להם בחשדנות רבה, אחר כך דוד אמר בשקט "אנו לא צריכים לחשוש, אין להם סיבה להרעיל אותנו." כעבור שעה, שהשניים סיימו לאכול, הם הועברו לחדר סמוך שהכיל בקושי שירותים ומיטה גדולה. הם שמעו נקישות מנעול, שכן שוביהם כלאו אותם בחדר. האורות כבו והזוג נותר בחשכה מוחלטת.

*

חדשות על העלמות זוג הסטודנטים בלונדון התפשטו בעולם כמו אש בשדה קוצים. בלונדון עיתוני הבוקר בעלי השפעה בישרו את החדשות בעמודיהם הראשונים:

"זוג ישראלים נחטפו ברחובות לונדון"

חושדת שהמאפייה המקומית מעורבת בעניין. זהותם של החוטפים בלתי ידוע. שום ארגון טרוריסטי לא לקח עדיין אחריות על המעשה. שטרה - 'סקוטלנד יארד' פתח בחקירה כללית בנדון. ה-'מוסד' הישראלי וה-'אפ-בי-אי' האמריקאי הציגו את עזרתם. מסיבות עיתונאים תתקיים מחר עם מפקד המשטרה.'

בישראל הוריהם של הסטודנטים קיבלו קשה את החדשות הנוראות. אימה של אודטה כמעט התעלפה. שתי המשפחות החליטו לטוס מיד ללונדון כדי להיות נוכחות במהלך החקירות. הם הזמינו מראש חדרים במלון שרתון, וכשהגיעו לשם שלאלתן הראשונה הייתה אל הנהלת המלון "איך הדברים האלה קרו?" נציג ההנהלה הסביר להן באדיבות ובסבלנות שהשניים הלכו להצגת בלט ב-'פסטיבל הולס', ודוד מסר להם הודעה שהם אמורים לחזור בערך בחצות הלילה. אחר כך, בערך בשעה 2 הוא התקשר אלינו בטלפון נייד שלו והודיע שהם בתוך מונית עם דלתות נעולות, והנהג דוהר אתם לכיוון בלתי ידוע. כמובן אנו מיד מסרנו את ההודעה למשטרה. "זו כל האינפורמציה שאני יכול למסור לכם לעת עתה." סיים נציג ההנהלה את דבריו בעצבות.

במסיבת העיתונאים שנערכה בחיפזון במפקדה הראשית של המשטרה, המפקח, בעל שערות השיבה הציג את גרסתו על החטיפה "כמו שהודענו על כך קודם, יש סימנים לכך שזו הייתה מלאכתם של פושעים מקומיים, ולא של טרוריסטים, אולם אנו לא בטוחים במאה אחוזים בכך לעת עתה. אולם יש בידינו רמזים על זהותם. פושעים אלה התקדמו במשך השנים בשימוש באמצעים טכנולוגיים, אבל גם אנחנו. לצערי אינני יכול לגלות את האמצעים המתוחכמים האלה שברשותנו, אולם אני יכול להגיד שיש לנו פה בלונדון מתקנים אודיו-אלקטרוניים ואופטיים רגישים ביותר שמאפשרים לנו לגלות מטרות ממרחקים גדולים עם דיוק ובהירות מרביים. אנו יכולים להבחין באמצעותם אפילו על זבוב שהתיישב על חוטמו של מישהו," אמר המפקח עם חיוך רחב של חשיבות עצמית, והמשיך "אנו יכולים להפסיק בקלות שיחות בין מתקשרים. ההישגים הנפלאים האלה של טכנולוגיה מודרנית, הם כמובן, רק חלק של שיטות המתקדמות שלנו בחקירת

הפשעים. ידיעות חדשות וטריות מגיעות כל הזמן למרכז התקשורת שלנו. כשיהיה משהו חדש בקשר להיעלמותם של זוג הסטודנטים, אנו נוציא תמסיר חדש לעיתונות. תודה לכם, היש שאולות?"

אחד מהעיתונאים שאל "האם הסטודנטים האלה היו מעורבים בצורה כלשהי בפעילות פוליטית באנגליה?" "הם רק חילקו שאלונים בקשר ליזמה האמריקאית בנוגע ל-'מפת הדרכים' " השיב המפקח. עיתונאי אחר שאל אם השניים נכנסו לאנגליה באופן חוקי. "בהחלט, הם החזיקו את הקשר כל הזמן עם השגרירות שלהם." היו כמה שאלות טיפשיות לא לעניין, אחר מכן מסיבת העיתונאים התפזרה.

גם בשגרירות הישראלית הועלתה הכוונות בציפייה אפשרית לקריאה טלפונית מהחוטפים, אשר לה כמובן לא היו צריכים להמתין זמן רב. בצוות השגרירות, מחוזקת עם מומחי קשר חוטי ואל-חוטי, חיקו בחוסר סבלנות לקריאה, ואכן בשעה 4 אחרי הצהריים הטלפון צלצל. קול גברי שקשה היה לזהותו אמר בשקט "יש ברשותנו שני אזרחים שלכם. אנו דורשים מכם עבור שחרורם סכום של 30 מיליון לירה שטרלינג במזומנים, בשטרות בלתי מסומנות, אשר יושמו בתיבת קרטון קשה שיהיה קשור בסרט אדום. את התיבה עם שטרות תניחו באתר 'שער הקשת ע"ש וולינגטון', ליד העמוד הראשון בצד ימין. אנו ניקח את התיבה משם בשעה הנוחה לנו. לא נסכול שום התערבות מצד המשטרה, או גורמים אחרים בעניין."

כל מילה וכל נשימה של הדובר נרשמה והוקלטה פעמים רבות. הם ניסו להעסיק אותו בדיבור כמה שזה היה ניתן, כדי לאפשר עיקוב מדויק יותר אחרי מקור השיחה, אך המסר נגמר והקו נידם. המשטרה פעלה לפי הוראות החוטפים, אך עם שינוי קל... במקום כסף הושם בתיבה פתק אשר הזהיר את החוטפים: "שחררו את בני הערובה! הנכם נמצאים תחת השגחה חמורה וקפדנית ביותר, ואין לכם שום סיכוי לצאת מידי החוק!" התיבה הונחה, כפי שהחוטפים דרשו, ליד העמוד הראשון של 'שער הקשת' ויחידות המשטרה, מצוידות ברובים טלסקופיים, התמקמו על הגגות של הבניינים הסמוכים. הם חיכו בציפייה דרוכה שמישהו יבוא וייקח את התיבה. אבל הם חיכו לשווא. עד רדת החשיכה איש לא הופיע במקום, וזה גרם לתסכול גדול בשורות המשטרה. בדלית ברירה הם המשיכו לסקור את המקום לתוך הלילה. ואז, בערך בשעה שתיים וחצי אחרי הצות הופיע ליד העמוד כלב קטן מסוג 'פוקס טרייר' ולקח את התיבה בתוך שיניו ופתח בריצה לעבר הבניינים הסמוכים. הוא נעלם מעיניהם של השוטרים המופתעים.

"לעזאזל ולכל הרוחות!", קילל השוטר הממנה על משמרת הלילה, שעקב אחרי הנעשה באמצעות מוניטור שלפניו "בני הבלייצל האלה פשוט הערימו עלינו. במקום לשלוח מישהו לקחת את התיבה, הם שלחו לשם כלב מאומן." הוא מיד שלח לשם כוחות מיוחדים לסקור את הבניינים הסמוכים, אך שום דבר, לא הפושעים ולא הכלב לא התגלו. "מה עכשיו?", הוא שאל את עצמו בחששו כי התרגיל עלול לסכן את חיי הנחטפים. בינתיים דרשות נוספות הגיעו לשגרירות הישראלית והמשטרה נותרה במצב מביך.

*

החטופים, שלא היה להם כל מושג על המהומה שהיעלמותם גרמה בחוץ, שכבו מחובקים על המיטה בתוך עלטה מוחלטת. אודטה נאנחה "אך זה היה כל כך טוב, היה לנו יום נפלא ביחד בארץ היפה והתרבותית הזאת. למה האסון הזה? מדוע זה אנחנו? מה אתה חושב?" היא שאלה את דוד "איך זה ייגמר? האם יהרגו אתנו?" "בחייך! אל תהיה כזו דפטיסטית! שמעת מה שהם אמרו? תהיי קצת גיונית, זה המזל שלנו הם 'רק' פושעים ולא טרוריסטים. הטרוריסטים אין להם רחמנות על אף אחד. לו נחטפנו בידי טרוריסטים, אולי כבר היינו מתים. הגנגסטרים האלה רוצים דמי כופר, לסחות כסף מהממשלה שלנו. היות שהסיכויים לכך שואפים לאפס, הם עלולים להחזיק בנו ולטלטל אותנו ממקום למקום, בבריכתם מהמשטרה, אך לבסוף הם ישחררו אותנו." "אני תקווה שאתה צודק. אתה יודע שראיתי שהברנש הזה שהביא לנו אוכל, מוריס, היה לו אקדח בחגורה שלו." "אז מה? בדרך כלל פושעים חמושים בנשק." "חשבתי שבפעם הבא שהוא ייכנס, נפיל אותו, ננטרל אותו בצורה כלשהי וניקח ממנו את הנשק." "אך, אודטה, זה לא סרט בטלוויזיה, זה החיים שלנו. אינך חושבת שהוא ער לכל תנועה חשודה שלנו בכיוון זה? לעולם לא נצליח בכך, זה רק יסבך את המצב שלנו." "אז אין מה לעשות מלבד לחכות מה שיקרה, היא אמרה בהכנעה.

בלילה, בערך בשעה שתיים, הם התעוררו בבהלה ושמעו נקישה שהדלת נפתחה. זה היה מוריס. הוא שמ את ידו על פיו ולחש בצרידות "שששש", אל תהיו מפוחדים, לא אפגע בכם, באתי לעזור לכם." בחדר שררה חשכה מוחלטת, ורק אור קלוש ביותר מהחלון שליד התקרה הסתנן פנימה. הם ראו רק את הצללית שלו בזמן שהוא דיבר "אני עובד עם הקבוצה הזאת כבר שש שנים. במשך התקופה הזאת ביצענו כל מני עבירות קטנות: גניבות, פרצות לתוך עסקים ודירות, גניבות רכב וכדומה. לפני שלוש שנים ביצענו עוד בנק גדול בלונדון. תפסו אותנו על חם ועצרו אותנו. דנו אותי לשנת מעצר בתור משתף פעולה בשוד. הבוסים שלי נשפטו לשנתיים מאסר. אני חושב שעכשיו הם איבדו את כל הראש. הם מנסים לסחות כספים מהממשלה שלכם. אני באתי ממשפחה יהודית ולא רוצה לקחת את הבושה הזאת על עצמי, וגם לא רוצה לראות יותר בתי סוהר. החלטתי לעשות לזה סוף ואני תקווה שאם התוכנית שלי תצליח ואתם תשתחררו, השופטים יתחשבו בכך ויפחיתו את עונשי." הוא התוודה בפני הזוג הנדהם. אחר כך הוא המשיך "אני תכננתי תוכנית נועזת לשחרורכם, ומקווה שהיא תצליח. אך יש קושי גדול. ישנו שומר ליד שער הכניסה באופן קבוע. אני צריך לדפוק ולנטרל אותו, כך שהוא לא יצעק ושלא יעורר אחרים." דוד ואודטה הסתכלו אחד על השנייה כמתקשים להאמין את הדברים. מוריס הדליק פנס זעיר והביט בשעונו "זה שתיים וחצי, אני הולך עכשיו לטפל בשומר, כשאגמור אתו אחזור להוציא אתכם מפה. בינתיים תתכוננו ואל תקימו שום רעש. הוא עזב את החדר ובתוכו את הזוג ההמום שנשארו פעורי פה.

לאחר כמה דקות מוריס חזר והיסה אותם "שששש, השומר ישן שינה עמוקה, חושבני שהוא שיכור כלוט, אז נמהר ונזוז בשקט גמור. הם יצאו על בהונות רגליהם כשליבם הולם בחוזקה. הם הגיעו עד השער, אך לאכזבתם מצאו את השער נעול. המפתחות היו בכיסו של השומר השיכור. לאחר דקה, או שתיים של חיפוש קשה מוריס מצא אותם, כשהשומר המשיך לנחור ללא הפסקה. לאט, לאט הם פתחו את השער והשלושה יצאו לאוויר החופשי. "עכשיו, לחש מוריס "בואו אחריי, ננסה להגיע לכביש הראשי ולתפוס שם טרמפ." הזוג פסעה אחריו למרחק של כקילומטר בדרך של הסמטה הצרה של חנויות תעשייה קטנים. למזלם הם לא פגשו אף אחד בשעה מאוחרת זאת של הלילה, אולם לפתע כלב משוטט הופיע מאיפה שהוא והתחיל לנבוח עליהם. מוריס גירש אותו באיומים והוא נעלם בתוך הסמטה החשוכה.

כשהגיעו לכביש הראשי, הם נעמדו בצד הדרך וחיכו לרכב כלשהו שיעבור. לאחר כעשרים דקות הם ראו שרכב כבד מתקרב. זה היה אוטובוס עירוני שהסיע את עובדי משמרת הלילה הביתה. הם רצו לאמצע הכביש כדי לחסום את דרכו של האוטובוס. אכן הרכב עצר ונהג האוטובוס קפץ ממנו בזעם. "מה, לכל הרוחות אתם עושים פה באמצע הלילה?" הוא צרח. אודטה דיברה ראשונה "אנחנו נחטפנו על ידי כנופיה של פושעים למען סחיטת כופר. הג'נטלמן הזה, היא הצביע על מוריס "עזר לנו לברוח מהם. בבקשה ממך, קח אותנו לתחנת המשטרה." הנהג הנדהם הסתכל על הזוג שהיו עדיין לבושים חגיגית, הוא בטוקסידו שלו, והיא בשמלת ערב מהודרת. "שמעתי את הסיפור שלכם בחדשות. עלו על הרכב!"

הוא לקח אותם לתחנה המשטרה הקרובה והם הודו לו בקרב לב כך. השוטר המקומי הופתע מהופעתם של השלושה ומיד בהתקשר למפקדה הראשית. "יש פה זוג חטופים ועוד אחד שהזוג טוען שהוא עזר להם לברוח. מה נעשה אתם?" "תחזיק בהם כמובן, באה התשובה "נשלח מיד רכב לאסוף אותם." במפקדה הראשית השוטרים הסתכלו על הזוג בהתפעלות. אחד מהם העיר "כל השוטרים בלונדון מחפשים אחריכם, והנה באתם לכאן בעצמכם!" "זה הודות למוריס, אמרה אודטה. השוטרים הביאו להם אוכל ושתייה והשלושה נחקרו בקשר למיקומו המדויק של מחבוא הפושעים. מוריס מסר להם תיאור מפורט על כך. היחידה המיוחדת של המשטרה שהייתה כבר מיואשת לאתר את המקום בעצמה, שוב הוזעקה ונעמדה בכוננות מיידית. לאחר שמפקדם הצטרף אליה, הם יצאו למשימה ללא שהות. הזמן היה כמעט לפני עלות השחר ובשמיים הופיעה אור אפור הראשונה. הכוח עקף את הבניין והצלפים התמקמו על הגגות הסמוכים. הם קראו ברמקולים "מדבר מפקד המשטרה. אתם מוקפים מכל עבר ללא כל סיכוי להימלט. אנו מחכים לכניעתכם ללא תנאי. צאו מיד מהבניין. אין טעם להתנגדות!"

ליטל ג'ו, שפי והקוקסינל יצאו ראשונים כשידיהם על ראשם. אחריהם יתר חברי הכנופיה שמנה כ-30 פושעים. כולם עברו חיפושים יסודיים וידיהם נקשרו באזיקים. ה-'ציפורים' הוכנסו בשני רכבים גדולים מסורגי חלונות ונלקחו ישירות לבית הסוהר המרכזי. בבניין המפקדה שלושה הבורחים צולמו לצורך תיעוד. "עכשיו אנו ניתן לכם לישון ובעוד כמה שעות תתייצבו בפני

המפקד לצורך מתן עדות נוספת." אמר המפקד החוקר. השלשה היו כל כך עייפים שהם נרדמו מיד.

פרק שמיני

הוריהם של הזוג במלון שרתון, ולמעשה כל הצוות המלון, קיבלו את החדשות בהקלה עצומה. ההורים הצליחו להשיג את הזוג בטלפון, ואימה של אודטה דיברה אתה בכובד נשימה "יקרתי, אינך יודעת איך הרגשתי שנודע לי על הבריחה שלכם. למען השם איך עשיתם את זה?" "אימה, תירגע, נשמע קולה של אודטה בצדו השני של הקו "עוד מעט המשטרה תסיים את התחקיר שלה, ואני מניחה שאחרי זה הם יתנו לנו ללכת. אנו מיד שנחזור למלון נספר לכם את הפרשה שלנו במלואה, זה מסמר שערות. להתראות אימה."

העיתונות הקדישה לנושא כסוי נרחב. הכותרות בישרו:

"חבר לשעבר מארגון מחתרת של המאפייה עזר לשחרר את הסטודנטים הישראלים משוכיהם.!"

הזוג הגיע למלון בערך בשעות הצהריים והם התקבלו שם על ידי המון שמח וצוהל. כולם רצו לשמוע את הסיפור שלהם, אך כמובן הם קודם ניגשו לפגוש את הוריהם. היו שם שפע של חיבוקים ונשיקות וההורים הציפו אותם בשאלות וכשהם גמרו לספר את הכל, ההורים שאלו על מוריס שהציל אותם; "איפה הוא, למה הוא לא בא אתכם?" "ובכן, מוריס הוא גיבור, סיפר דוד "אולם הוא גיבור עם כתם גדול על עברו. למעשה הוא פושע שחזר בתשובה. הוא היה אחד החברים של מאפיית הפושעים במשך שנים. אך לא מצא חן בעיניו שהחבורה שלו פנתה לדרך של חטיפת אנשים, ובמיוחד כשאלה היו סטודנטים יהודיים מישראל. הוא נשאר במעצר של המשטרה ועניינו יובא בפני השופטים. אנחנו הבטחנו לו כי נבוא מישראל לתת עדות במשפט שלו. מי יודע מה היה עולה בגורלנו בלעדיו?" "דרך אגב, העירה אודטה בחיך רחב, "זאת תהיה הזדמנות טובה לי ולדוד לחזור שוב ללונדון." הנהלת המלון העניקה לזוג ולהוריהם שלושה ימים נוספים של שהות במלון ללא תמורה. חברת 'אל-על' גם האריכה את תוקף כרטיסי הטיסה שלהם בשבוע שלם. כשכל הבעיות נפתרו, שתי המשפחות החליטו לנצל את ההזדמנות ולצאת וליהנות בלונדון. כולם עשו שוב את הטיוטל באוטובוס הסיוור מסביב לעיר. הזוג הציעו להוריהם לעלות לגג הבניין להתרשם מהמראה הנהדר של לונדון בלילה. אודטה ודוד עלו שוב לשם לאור יום. לאחר שלושה ימים של בלויים ו- 'כייף' שתי המשפחות חזרו לישראל. במטוס דוד שאל את אודטה "כעת, עד שאנו נחזור לארץ, יש לנו זמן, די והותר, לדון ולהרהר בשאלות שלך בקשר לגורל וייעוד. את עדיין מעוניינת לשוחח על כך?" "בוואדי שכן, היא אמרה "במיוחד לאחר הבריחה המוצלחת שלנו מידי בני הכלבים האלה."

"ובכן, דוד התחיל "בערך לפני שנה קראתי הרבה על הנושא מאת שני פילוסופים גרמניים מפורסמים, בשם מרקס ואנגלס שחיו במאה התשע עשרה, בזמן המהפכה התעשייתית. הם כתבו תיאוריה על הדיאלקטיקה המטריאליסטית' שהיא גישה פילוסופית לבעיות המציאות. תמצית תפיסת עולמם הייתה כי כל דבר בעולם עובר תהליכים דיאלקטיים של התהוות וחידולן. לפיכך שום דבר לא קבוע והכל משתנה ועובר תהליכים. כל דבר מכיל דברים צדדיים והביטים סותרים. המתחים והמאבקים שנוצרים בעקבות כך הם מהווים כוח מניע לשינויים, אשר הופך ומפרק אותם. --- את עוקבת אחרי?" שאל דוד "ככה, ככה" השיבה אודטה מנומנמת.

"ובכן, לפי תורה של הד.מ., "הוא המשיך "אין מושג כזה כמו 'סיכויים', או 'מקרים'. כל משאנו מכנים כמקרים, הם למעשה שרשרת של אירועים שמוכרחים לקרות לנו. לדוגמה; אם אני אומר 'במקרה האוטו דרס אותי', זה לא היה בגלל שמישהו, או האלוהים רצה שאני אדרס, אלא שזאת קרה הודות לעובדה שבאותו הרגע הייתי בדיוק במקום בעת שבא האוטו, ובגלל שלא הייתי מספיק זהיר, והיות שהנהג לא היה יכול לעצור בזמן האוטו דרס אותי. לכן זו לא הייתה במקרה או בחוסר מזל, אלא הם היו אירועים שהתרחשו בעת ובעונה אחד. תפסת את זה?"

"ובכן, אמרה אודטה "אני מוכרחה להודות כי גם לאחר ההסברים המושכלים והמקיפים שלך, אני, עדיין לא מבינה דבר ארוך לגבי שאלות הגורל. "את לא היחידה, ענה דוד "אף אחד לא מבין, וזה כולל

את עבדך הנאמן. העולם שלנו כל כך מורכב וכל כך מסובך שזה מעבר להבנה של רוב בני אנוש. מכאן נובעים המקורות של כל האמונות והדתות. אך איננו צריכים להפליג לעולם של מושגים מופשטים, או דברים שלא ניתן לתפוס אותם. הבה רק נבחן את ההרפתקה ה-'קטנה' שלנו. אני ברצינות שואל אותך מה היה קורה לו היינו הולכים לפי העצה שלך, והיינו מנסים להשתלט בכוח על מוריס הזה, שבסופו של דבר הוא הציל אותנו. האם גם במקרה הזה הוא היה מוכן להציל אותנו, או שהיצר הקרימינלי שבו היה מתעורר והיה יורה בנו...או לפחות היה מזעיק את שותפיו? ומי יודע מה הם היו עושים אתנו? מי יודע? את יכולה להשיג איזו מסקנה מהדברים?" "לא, לומר את האמת, אינני יכולה." "מה שאני חושב," המשיך דוד "שהאדם, בכל מקרה ובכל תנאי חייב להשתמש בשכלו ולהגיע להחלטות הגיוניות." "אשר בואדי אדם לא יכול לעשות תמיד," התריסה אודטה "כי למרות ההסברה המלומדת שלך ישנם 'התערבויות' של גורמים מה שאנו קוראים: מזל, מקרה, סיכוי וכולי..." זה נכון, אך תלוי מאיזו נקודת ראות את בוחנת את הדברים."

לאחר כמה דקות של שתיקה דוד שאל אותה "אודטה שכחת לסתום את אוזניך בעת ההמראה. הן בסדר?" "כן, הן הסדר. אולי אני כל כך יצאתי מהאזיון, הודות לטראומה והבלבול שעברנו ואוזני הסתדרו בעצמן."

זאת הייתה טיסת בוקר. לאחר ארבעה שעות של נסיעה נוחה, שבעתה הם נהנו מארוחת צוהריים טעימה, המטוס התקרב לחופי הארץ, ועד מהרה הוא נחת לתשואת של הנוסעים. לאחר בדיקה שגרתית בשדה התעופה הם קיבלו את המזוודות שלהם, הזוג והוריהם עברו לאולם של היוצאים המקושט בהידור. הם לא יכלו להאמין לעיניהם; קהל רב ונלהב של ידידים, קרובים, חברים הסטודנטים, נציגים ממשד החוץ הישראלי, עיתונאים, צלמים, ואנשי טלוויזיה חיכו והריעו להם. לזוג קשה היה לעקל שחטיפה שלהם הפכה אותם למפורסמים. אחד הכתבים דחף את המיקרופון אל פיו של דוד "אמור משהו לציבור," דוד לקח את המיקרופון מידו ואחר כמה שניות של הרהור על מה הוא עומד לומר, הוא פתח: "גברתי ורבותי, הוריי, ידידי, חבריי ועמיתי לספסל הלימודים. מוריי ונציגי האוניברסיטה. לומר את האמת, כל קבלת הפנים היפה שלכם מרגשת אותנו בעומק ליבנו. אולם אנו תוהים האם אנו באמת זכאים לכל החגיגות האלה, כי אנו, סך הכול, רצינו להציל את עורנו. זה התאפשר לנו בגלל שלא איבדנו את הראש, ואני מודה את האמת, היה לנו גם מזל גדול." אודטה הסתכלה על דוד והנהנה בראשה. "את כל הפרטים על הבריחה שלנו תוכלו ודאי לקרוא ולראות ולשמע באמצעי התקשורת.---ועכשיו, הוא אמר בהביטו על הקהל החוגג "אני מוכרח להגיד לכם משהו חשוב; במשך הפעילות שלנו באנגליה, אנוכי ושותפתי החמודה אודטה, היינו עסוקים בעתים קרובות בהחלפת רעיונות, וויכוחים רבים. שאלנו אחד את השנייה שאלות רבות. אולם את השאלה החשובה באמת טרם שאלתי אותה." הוא אמר ופנה לאודטה "יקרתי, אודטה, את מוכנה להינשא לי?" היא הפליטה צעקה של שמחה "יש!" ותפסה אותו באכסטיזה של גיל וקרנה מאושר "אין לי התנגדות!" היא אמרה וחיבקה אותו חזק. למראה הזוג המאושר הקהל פרץ בתשואות רמות.

זמן קצר לאחר הגעתם לישראל דוד ואודטה הכריזו על ארוסיהם. בסוף של השבוע שבאה לאחר מכן, שתי המשפחות התקבצו בית הוריה של אודטה שעל הר הכרמל בחיפה למסיבת אירוסין. האווירה הייתה נעימה ולבבית וכולם היו מאושרים. אודטה ואימה הכנו שפע של עוגיות ומעדנים לכבוד את האורחים. הזוג נאלץ שוב ושוב לספר להם את איך, בסופו של הדבר הם הצליחו להימלט. המשפחות עיבדו תוכנית נוחה לכולם בקשר למועד חתונת ילדיהם. הם הסכימו על סוף חודש אוקטובר, כשש שבועות מאותו היום. אימה של אודטה, שרה, ביקשה לקיים שיחה פרטית עם דוד. "אוקי, ברצון רב," הוא אמר "אז נעבור לחדר הסמוך לדבר."

"הבט דוד," שרה פתחה "אני דנתי בנושא עם בעלי וגם עם ההורים שלך. העניין הוא שמאוד היינו רוצים שהמורס הזה, מה שם משפחתו?" חושבני שנורטון, דוד ענה "שהציל אתכם מידי הפושעים ישתתף בחתונה שלכם." דוד חייך "לי נראה שהדבר הוא כמעט בלתי אפשרי." "מדוע?" שאלה שרה "הבהרתי לכם שהוא היה פושע והמשטרה מחזיקה אותו במעצר עד מועד המשפט שלו." "כן, אני יודעת" אמרה שרה "אבל חשבנו שאנו נשלם עברו ערבות וגם נכסה על ההוצאות שלו מלונדון ובחזרה. בסופו של הדבר היה זה הוא שהציל את החיים שלכם." "את צודקת שרה, גם אנו היינו מאוד רוצים שיבוא, אלא שרק הבית המשפט הבריטי יכול לפסוק בנדון." "ברשותך," אמרה שרה "אנו כבר ניסחנו מכתב אל בית

המשפט הגבוה הבריטי בעניינו. היא פתחה את התיק המכתבים שהחזיקה בידה ומסרה את המכתב לדוד. הוא התחיל לקרוא:

אל שופט השלום של בית המשפט הגבוה לצדק. לונדון.

הנדון: מר מוריס נורטון

אנו הח"מ, הוריהם של דוד קריב ואודטה ברננד, הזוג הצעיר הישראלי שנחטף בידי אנשי המחתרת של המאפייה בלונדון, מביאים כאן את בקשתנו שתאפשרו לנאשם, מוריס נורטון, להשתתף בחתונת ילדינו בישראל. טקס החתונה יתקיים בתאריך הראשון לחודש אוקטובר 2003. אנו נכונים לשלם דמי ערבות עבורו ולכסות את הוצאותיו מלונדון ובחזרה. הזמן הנדרש שאנו חושבים לכך יהיה שבוע בערך. כפי שבואדי ידוע לכם היה זה מוריס מי שעזר לילדינו לברוח מידי הפושעים, וגם עזר לכוחות המשטרה למצוא את מקום מחבואם. בלי העזרה שלו מי יודע מה היה עולה בגורל ילדנו.

אנו תקווה שתשקלו את פנייתנו בכובד ראש

בכבוד רב שרה ויצחק ברננד ואנה ושולמו קריב

תאריך: 20/08/2003

"טוב מאוד, טוב מאוד", התלהב דוד "אני מאוד מעריך את דאגתכם ומקווה שבית המשפט הבריטי יענה בחיוב לפנייתכם." המכתב נשלח בדואר רשום ופחות משבוע התשובה הגיעה למשרדו של יצחק ברננד:

לכבוד המשפחות של אודטה ברננד ודוד קריב

אנו מאשרים בזה את קבלת מכתבכם מיום ה-20 לאוגוסט, ותשובתנו כדלקמן: משפטו של מר מוריס נורטון נקבע במקור על ידי בית המשפט בעוד חודשיים מהיום. אך בתשובה של פנייתכם המכובדת, בית המשפט החליט לקדם את מועד המשפט לתאריך ה-10 לספטמבר, שהוא שבועיים מהיום. אנו מאמינים שיש לו סיכויים טובים להשתחרר, כמובן בגבולות של תנאים מסוימים. אנו נשלח לכם הודעה על החלטת בית המשפט. בכבוד רב

המחלקה הפלילית של בית המשפט הגבוה בלונדון

המשפחות קיבלו את החדשות הטובות בשביעת רצון. אולם אודטה לא הייתה מרוצה "מה נעשה עכשיו? זה לא פייר, הבטחנו לו כי נבוא ללונדון להיות נוכחים במשפטו." "אם אנחנו יכולים לבטוח במה שכתוב במכתב שקיבלנו מבית המשפט שלהם," אמר דוד "ואני מאמין שאנו יכולים להאמין שהם יודעים כי יש לו סיכויים טובים להשתחרר, אומנם על תנאי, אך כעת מוטב שנחכה למשפט ואז נחליט." אך אודטה עדיין התמרמרה. "הביטי," אמר דוד "כל העובדות שהוא עזר לנו להימלט מידי הפושעים, ונכונותו להוביל את כוחות המשטרה למקום מחבואם, הן ידועות למשטרה. אנו למעשה לא נוכל שום דבר להוסיף על ידי נוכחותנו שם. ברגע שהוא ישתחרר נזמין אותו להשתתף בחתונתנו וגם נכסה את הוצאותיו לדרך." "טוב, בסדר," ענתה אודטה בהכנעה "אך בכל מקרה, נבקר בלונדון בירח הדבש שלנו, נכון?" הוא חיבק אותה ונשק אותה "אין ספק בכך, כמובן שנפתח את עינינו טוב שלא יחטפו אותנו שוב..."

ב-12 לספטמבר הגיע מכתב חדש מאת בית המשפט הבריטי בנוגע לגזר דינו של מוריס:

אל המשפחות אודטה ברננד ודוד קריב

החלטת בית המשפט בנוגע לגזר דינו של מר מוריס נורטון הוא כדלקמן: הנאשם השתתף בעבר בפעילות של פשיעה, אומנם ברוב המקרים היה לו רק חלק שולי בכך כמשתף פעולה עם מבצעי הפשע. אולם לאחרונה הוא פעל בניגוד לעברו ועזר לכם לברוח מידי חבריו וגם הוביל את כוחות המשטרה לגלוי מחבואם של הפושעים. מעבר לכך הוא הביא חרטה על מעשיו והבטיח לא לחזור לעולם לפשע יותר. בהתחשבו לכל העובדות הללו, כבוד השופט מר רוברט וואלס, בעזרת חבר נשבעים, דן את הנאשם לשנתיים של מאסר. אולם עונש זה יהיה על תנאי למשך עשרים שנה. בינתיים בית המשפט שחרר אותו לחופשי והוא יכול ללכת לאן שירצה, כמובן גם לישראל. כתובתו הפרטית היא: אזור סטיבן. בלוק מספר 1356. איסט אנד. לונדון, אנגליה.
בכבוד רב

המחלקת הפשיעה של בית המשפט הגבוה לצדק. לונדון.

הדבר הבא שדוד ואודטה עשו היה לכתוב מכתב רשום אל מוריס. במכתב הם הביא את שביעות צונם המלאה לגבי גזר דינו והתנצלו שלא באו להשתתף במשפטו. זה בגלל, הם כתבו, כי הודיעו להם מבית המשפט על האפשרות שהוא ישתחרר. אנו עכשיו מאורסים ונתחתן בראשון לאוקטובר 2003. אנו נהיה מאוד מאושרים אם תוכל להגיע לחתונה שלנו. יתרה מזאת, אנו מוכנים לשלוח לך כרטיסי טיסה וגם לכסות את הוצאות שהותך בישראל. אנו תקווה שתענה בחיוב להצעתנו. נא תודיע לנו מה החלטת. בתקווה לראות אותך אתנו כאן בישראל. חבריך דוד ואודטה.

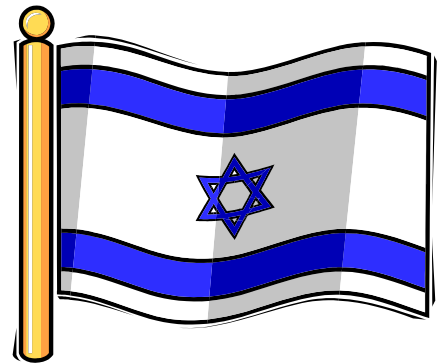
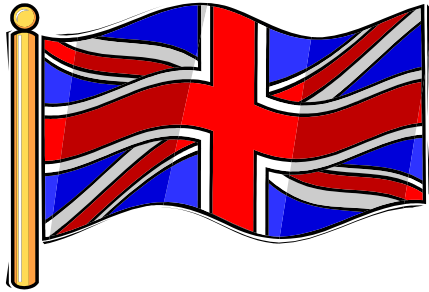
הם לא היו צריכים להמתין זמן רב. בתשובתו מוריס כתב:

קיבלתי את מכתבכם ושמחתי מאוד לשמוע מכם. אני מאוד מודה לכם על הזמנתכם הלבבית להשתתף בחתונתכם. אבוא בשמחה ואינכם צריכים לשאת בהוצאות שלי. יש לי חיסכון צנוע בבנק ואני יכול לשלם את הנסיעה. בדעתי גם לצרף אלי את הוריי הזקנים לסייר בישראל. אנחנו מעולם לא ביקרנו שם. כעת, עם יהיו תנאים מתאימים להתיישב שם, והממשלה שלכם לא תראה בעבר הפלילי שלי מכשול לזכות באזרחות ישראלית, אנו נשקול ברצינות לעלות לישראל. במקצוע שלי הקודם היה מתקין מנעולים. תקוותי שהמקצוע הזה הוא מבוקש בישראל.

אני מצפה בקוצר רוח להתראות אתכם, ואבקשכם למסור את איחולי להוריכם.
ידידכם הנאמן, מוריס נורטון

כעת, שהכול הסתדר על הצד הטוב ביותר, הם חיכו בחוסר סבלנות ליום החתונה שלהם. במכתב לאודטה דוד שלח נוסח מאולתר משלו לשיר העממי שהם שמעו בגני קנסינגטון בלונדון:

Odi, Odi, give me a kiss or two
I'm crazy waiting to marry you
We shall have a stylish marriage
And I'll order a fancy carriage
And I hope you'll be sweet
Riding down the street
Wearing your best attire
And my heart will be caught afire.

הסוף

THE END

